VESTERN

B. Frimark

ŠERIF SA PSOM

BROJ 265 ● 35 DINARA

ROTO BIBLIOTEKA X-100

VESTERN

265

1991

Bobi Frimark

ŠERIF SA PSOM

X-100

Urednik izdanja
PIROŠKA MATIĆ

Recenzent
P. POPOVIĆ

Lektor
J. STOJIĆEVIĆ

*Izdaje i štampa NIŠJP »DNEVNIK« Novi Sad, Vojvođanskih brigada 7, telefon 021/621-555 ● Žiro račun 65700-603-7711 ● Direktor »Dnevnika« **Miodrag Karadžić** ● za izdavača: **Ilija Vojnović** ● Odgovorni urednik: **Milorad Predojević** ● Grafički urednik: **Juliš Arvanitidis** ● Sekretar redakcije: **Zdenka Karabasil** ● Korektor: **Dragan Matović***

YU ISSN 0353—1287

Rukopisi se ne vraćaju

Bobi Frimark

ŠERIF SA PSOM

1.

Zar baš moraš da ideš, Džeri?

Škot je pomilova pogledom. Samo zbog nje, zadržao se u Prestonu neplanirano dugo, mesec dana duže nego što je to zaista bilo potrebno, čitav mesec dana nakon što se u okrugu Dejli Grin završio stočarski rat, pošto su se smirile razbuktale strasti i umukli revolveri i vinčesterke.

Melinda Džonatan je bila izuzetno šarmantna i, verovatno, najlepša i najzgodnija devojka u Prestonu, pa i u čitavom Dejli Grin okrugu, a kada bi se nalazila u stanju gneva, izgledala je još dražesnije i izazovnije. Kada je, opet, kao toga puta, bila zabrinuta, njena lepota je poprimala utisak nekakve veličanstvenosti, dostojanstvenosti unutrašnje snage i zrelosti.

Mada je rodom bila iz Sulse, malog grada na granici Arizone i Novog Meksika, i da se i tamo mogla zaposliti nakon završetka školovanja na Istoku, ona je sticajem okolnosti dobila posao učiteljice u Prestonu. Pošto je upoznala Džerija Mekdoula, počela je da misli kako ju je u Preston doveo splet sudbinskih okolnosti.

— I sama znaš da moram — odgovorio je Džeri što je mogao pribranije i hladnokrvnije. — To je moj posao, Meli, kao što je tvoj da podučavaš decu.

Trudio se da i glasom i ponašanjem deluje obično, svakidašnje, kako ne bi otkrila pravu istinu, a ona je bila da njegov obilazak grada te večeri neće biti uobičajen, rutinski posao. U salunu »Dva dolara« čekao ga je plaćeni ubica. Toliko je od pomoćnika Benija Karpa doznao. Ko je bio plaćeni ubica nije znao, a ko je tog razbojnika najmio da ga ubije, mogao je sa dobrom dozom sigurnosti da pretpostavi.

— Znam — odgovorila je Melinda Džonatan, mada nije tako mislila.

Privila se uz njega, naslonivši svoju lepu glavu, uokvirenu dugom kosom boje zrelog žita, na njegove široke grudi i prošaputala:

— Pazi se, Džeri.

*

To je on? — upita Frenki O'Nil stočara Vejna Glovera.

Sedeli su u uglu zadimljenog saluna »Dva dolara«, ispunjenog alkoholnim isparenjima, vriskom salunskih devojki i vikom raspoloženih kauboja, kada se u okviru ulaza, dok su se za njim ritmički klatila leptir-vrata, pojavio Džeri Mekdoul. Za njim, na tremu, ostao je ogroman crni njufaundlender, ispod vrata budno motreći na svog gospodara.

Džeri je bio visok oko šest teksaških stopa, vitkog tela svog prožetog

mišićima, odeven u štofano odelo i naoružan pikmekerom kalibra 45 o desnom bedru. Ledeni izraz lica i futrola od kolta privezana prilično nisko, već na prvi pogled su ulivali strahopoštovanje i odavali pojavu čoveka koga život nije mazio, čoveka koji je znao da se brani i odbrani, ali, ako je to potrebno, i da napadne, silovito i neumoljivo.

— On je — potvrdi stočar Vejn Glover i za trenutak zebnja mu ispuni srce.

No, već sledećeg trenutka se potpuno pribrao. Prisustvo plaćenog ubice u njegovom društvu, ulivalo mu je sigurnost.

Vejn Glover je posedovao najveći ranč u okrugu Dejli Grin i on je predstavljao jednu od zavađenih strana u »ratu« protiv doseljenika, okončanog nepunih mesec i po dana ranije. Spletkama i vezama u staroj postavi guvernerata, koja je i smenjena zbog opisanih događaja, Vejn Glover je uspeo da »rat« reši u svoju korist. Pošlo mu je za rukom da se reši većine svojih najopasnijih protivnika i protera ih iz okoline, no, zaslugom Džerija Mekdoula, koga je u Preston na intervenciju uputio lično savezni šerif Emeri Lajtning (iliti Gari Rodžers), Gloverova pobeda nije bila potpuna. U Dejli Grinu je ostalo još uvek dovoljno manjih rančeva i imanja da mu zagorčavaju život.

Vejn Glover se jeste prvi, od većine krupnih posednika, doselio u Preston i od svih drugih je najviše doprineo prosperitetu grada i razvoju stočarstva u okrugu. U početku je, čak, nesebično pomagao nove doseljenike. Međutim, nakon tragičnog gubitka supruge i sina, koji su pregaženi u stampedu, potpuno se promenio. Postao je mrzovoljan i prek, povučen u sebe i preterano posvećen jedinom preostalom detetu, sinu Martinu. Postao je Vejn Glover ljubomoran na sve i svašta a od susretljivog čoveka pretvorio se u megalomana koji je sebi uvrteo u glavu da će čitav Dejli Grin okrug postati njegovo vlasništvo, posle njegove smrti Martinovo, vrlo često ne birajući sredstva i ne pitajući za cenu da bi postigao cilj.

Odgajen u prevelikoj, ali, zbog te veličine, protkane silnom ljubomorom i neograničenošću, izopačenoj očevoj ljubavi, Martin Glover je, na kraju krajeva, završio u zatvoru. Uvek mu je sve bilo dopušteno, jer je uvek iza sebe imao moćno ime, uticaj i novac svoga oca, tako da je pola meseca ranije dopustio sebi da siluje Indijanku Bledi Mesec. Devojka, još uvek nepunoletna, bila je ćerka Velikoga Roga, ponosnog i časnog ratnika, člana plemenskog veća Navaha, nekadašnjeg rikosa[1]. Shvatajući da je za njegovu pametnu i inteligentnu ćerku budućnost u životu kod belih ljudi a ne u sve nazadnijem i zaostalijem rezervatu Kanjona de Čeli, poslao je Bledi Mesec u Preston u školu. Dom su prelepoj, mladoj Navaho devojci pružili mesni doktor i njegova žena, koji nisu imali dece i nisu bili opterećeni rasnim predrasudama.

Slučaj zločina Martina Glovera, bio je jasan. Ponašajući se kao da je Preston sa okolinom njegovo lično vlasništvo i da mu je, prema tome, dopušteno da u njemu čini sve što mu je volja, bez bojazni od posledica svoga ponašanja, on nije ni poricao da je unesrećio Bledi Mesec. Džeri Mekdoul ga je uhapsio bez razmišljanja, a kako je tom prilikom pružao otpor, Škot nije propustio priliku da ga propusti kroz šake i to

[1] rikos (na španskom: ricos) — bogat Navaho Indijanac.

je učinio sa priličnim zadovoljstvom. Kako je Indijanka nakon nekoliko dana, zbog zadobijenih povreda, jer Martin se nije zadovoljio samo telesnim užitkom, već ju je za vreme samoga gnusnog čina u gradskoj štali a i posle njega divljački tukao, podlegla prouzrokovanim povredama i ranama, častan sudija Prestona osudio je Martina Glovera na smrt vešanjem. Od tog trenutka započeo je pritisak Vejna Glovera na šerifa Džerija da oslobodi Martina, ali Škot je bio tvrd orah, nepodmitljiv i nepokolebljiv u zaštiti zakona. Tim pre što bi, ikoja druga odluka, do one koju je doneo sudija Prestona, izazvala pobunu Navaha u rezervatu Kanjona de Čeli.

Frenki O'Nil, poreklom Irac, bio je visok i mršav čovek tupog izraza lica i zlokobnog pogleda; odeven u iznošeno, tesno štofano odelo sa crnim prslukom preko crvene košulje. Čizme na njegovim nogama bile su nove kao i kolt-šestak u futroli na spoljnoj strani leve butine.

U svetu razbojnika Frenki O'Nil je uživao priličan ugled i dobro se kotirao na nekakvoj nepisanoj lestvici najbržih sa one strane pravde. Nikada nije jahao niti za jednu bandu; delovao je samostalno pritom se često krećući na samoj liniji dobra i zla. Ubijao je za novac, ali su, u velikoj većini slučajeva, njegove žrtve bili oholi, zli i, uopšte uzevši, loši ljudi. No, kako zakon nije dozvoljavao da on, kao pojedinac, preuzme ulogu sudije, tražili su ga u nekoliko saveznih država.

Irac nije odmah prepoznao Džerija Mekdoula, jer u salunu je bilo mnogo duvanskog dima koji je štipao za oči. Uz to salun »Dva dolara« nije bio baš naročito dobro osvetljen. Zbog toga se Frenkiju neoprezno omakla primedba na račun Škota:

— Ne deluje mi naročito opasno.

Debeli, zadrigli Vejn Glover mrzovoljno primeti:

— Mora da ti je oslabio vid, Frenki...? Pogledaj samo kako se kreće, kao puma. Misliš, svaki čas će sunuti levo ili desno... A pogledaj mu oči, kao u orla, ništa mu ne može promaći, kao da ga Indijanac pravio.

Irac se ujede za usnu. Njegova primedba stvarno nije bila na mestu i bilo mu je krivo što je to rančer tako dobro uočio. Ljutio se na sebe zbog pogrešne procene protivnika jer ta je stvar na Zapadu bila od veoma velike važnosti. Loša procena začas može da odvede čoveka šest ašova pod zemlju. Frenki je to dobro znao, pa je ipak sebi dozvolio da »lupeta« poput pravog pravcatog žutokljunca.

Ušavši u salun, Džeri Mekdoul je nakratko zastao, onoliko dugo koliko mu je bilo potrebno da mu se oči priviknu na promenu svetlosti i duvanski dim. Tren docnije spazio je rančera Vejna Glovera i revolveraša za njegovim stolom. Uputio se prema njima čvrstim, odmerenim, muževnim korakom, dok su se prisutni sklanjali pred njim ne predosećajući ništa dobro.

Mišići oko revolveraševog desnog oka najedanput zaigraše. Za onoga ko je poznavao Frenkija O'Nila, njegova takva reakcija je trebala da znači kako je prepoznao šerifa i kako zbog toga nije zadovoljan:

— Zdravo, Frenki! — pozdravi ga Džeri Mekdoul oporim glasom.

I Škot je Irca prepoznao.

— Zdravo, Džeri — odgovori revolveraš muklo. — Dugo se nismo videli.

— Da, dugo — složi se šerif.

Rančer je s gorčinom na licu postao svestan nagle promene u Frenkijevom raspoloženju. Iz revolveraša je najedanput nestalo one prvobitne samouverenosti. Nije to više bio onaj hladni i proračunati Frenki O'Nil.

— Popićeš sa mnom piće, Mekdoule? — ponudi revolveraš Škota.

— Sa tobom da — prihvati Džeri — ali ne i u društvu u kome sediš.

Rančer se nelagodno promeškolji na stolici. Frenki je ćutao.

— Želim da ti nešto kažem, O'Nile — nastavi Džeri. — Nikada nisi predstavljao izuzetnu vrednost kao čovek, mada je u tebi uvek bilo i prilično humanog i moralnog. Kako to da si spao na tako niske grane da te kojekakve protuve unajmljuju za prljave poslove?

Frenki je nalikovao zabludelom mlađem bratu kome stariji brat drži lekciju o moralu.

— Teško se dolazi do hleba, Džeri — odgovori napokon Frenki O'Nil. — Teška su vremena. Pokušao sam nekoliko puta i časniji posao, ali ne ide. Mislim da mi je u životu suđeno da sve više srljam i dublje tonem.

— Nikada nije kasno, O'Nile.

— Za mene jeste. Imam blizu četrdeset i jedino što znam je da baratam pucom, mnogi kažu dobro... Ali, da se razumemo, Mekdoule: Nikada neću biti na strani kojoj ti stojiš nasuprot.

Rančer poče da menja boju lica.

— Šta to treba da znači, Frenki...!?

— Zaveži, glupane! — obrecnu se revolveraš na rančera. — Trebao si ranije da mi kažeš protiv koga me angažuješ. Uštedeo bi na putnim troškovima. Ovako mi dođe da ti razbijem njušku. I da znaš, teško da ćeš uspeti da nađeš čovu koji će pristati da stane pred Mekdoula. A ako i nađeš takvog i uspete u svojoj prljavoj nameri, znaš li ko će vam se okačiti o vrat? Gari Rodžers lično, a to je gore nego da te gurnu u rupu punu zvečarki!

Frenki O'Nil ustade, ispi piće, sevnu još jedan put na rančera svojim opakim pogledom, podiže kažiprst desne ruke prema šeširu, što je trebalo da predstavlja pozdrav Džeriju i krete prema izlazu.

— Izvini, Mekdoule... — reče u prolazu. — Vidimo se.

— Ako ikada zaželiš častan posao — dobaci Džeri za njim — potraži me bilo gde i u bilo koje vreme.

Revolveraš zastade, okrete se, pogleda u Škota i osmehnu se kiselo.

— I dalje, znači, veruješ u mene?

— Verujem — potvrdi Džeri.

— Zapamtiću to.

Za trenutak je nešto razmišljao, a onda nastavi prema izlazu i izađe iz saluna.

Vejn Glover se jadno osećao, poput čoveka koji je pod sobom izgubio oslonac i počinje da tone u provaliju bez dna, bez nade da se iz nje, i pored svih nastojanja, izvuče. Što od nelagodnosti, a šta od suzdržanog gneva, lice mu je pocrvenelo a čelo se orosilo znojem.

Još za vreme razgovora između šerifa i revolveraša u salunu je nastao tajac. U tom tajcu, Džeri se obratio rančeru, ali tako glasno da su razgovetno mogli da ga čuju i oni koji su sedeli na sasvim suprotnom kraju lokala:

— Tako znači, vaško, najmio si plaćenika da me ubije?!

Reči poniženjâ i uvredâ pljuštale su te večeri po najvećem i najuglednijem rančeru u okrugu Dejli Grin.

— Pripazi na svoje reči, šerife! — napokon Vejn Glover spregnu toliko volje i snage da dâ oštrine svom

glasu kako bi se suprotstavio izlivu Džerijeve ljutine.

U jednom trenutku, u masi prisutnih, rančer je primetio prisustvo nadzornika sa njegovog ranča »Estrela« Džonija Gjulika. Džoni jeste stajao po strani njegovog verbalnog duela sa šerifom, reklo bi se, čak, da je za sve to potpuno nezainteresovan, ali je Vejn Glover znao da mu je nadzornik »Estrele« izuzetno odan i da će se umešati ako to bude bilo potrebno. To je, takođe, bio jedan od razloga da Vejn povrati dobru dozu drčnosti u glasu i ponašanju.

— I da znaš, Mekdoule — nastavio je stočar još kuražnije — ovo je samo početak. Učiniću sve da Martina izvučem iz zatvora, makar morao dušu đavolu da prodam. A dotle, znaj da ih ima dosta koji će ti rado metkom prosvirati glavu.

Bilo je očigledno i to kod svih prisutnih da Gloverove reči pretnje nisu kod Džerija Mekdoula izazvale ama baš nikakav utisak. Bilo je potrebno mnogo više od običnih reči da bi se uplašio čovek njegovog kova, čovek koji je u građanskom ratu, iako još golobradi mladić, zbog svojih psihofizičkih sposobnosti i neustrašivosti služio u specijalnoj jedinici Alana Pinkertona, a posle rata sa uspehom nosio šerifsku zvezdu i delio pravdu u više razularenih gradova Zapada, da bi ga na kraju, kao takvog, savezni šerif Gari Rodžers alijas Emeri Lajtning angažovao za svog pomoćnika.

— A pre svega toga — nadovezao se Džeri na Gloverove reči — moraćeš da izvesno vreme provedeš u zatvoru, Vejne.

— Šta?! — prenerazi se rančer ne mogavši da shvati da se ono što je šerif rekao odnosi na njega, najmoćnijeg čoveka u okrugu Dejli Grin.

Džeri dodade:

— Hapsim te zbog pretnji i pokušaja ubistva šerifa?

— Mene u zatvor?! — dreknu stočar i zacrvene se u licu od gneva. — Neću više trpeti tvoje uvrede, Mekdoule. Propljuvaćeš krv zbog svojih poganih reči!

Vejn je znao da protiv Džerija nema nikakve šanse ako upotrebi oružje, ali je zato bio siguran da će ga »urazumiti« pesnicama.

Odvezao je opasač sa revolverom i tresnuo njima o sto.

— Kada već to želiš, ništa bolje nisam mogao ni da poželim — zadovoljno se naceri Džeri i, takođe, skide opasač sa pikmekerom i stavi ga na šank.

Vejn Glover dunu od ljutine kroz nos poput razjarenog bika, kome je po masivnosti i odgovarao, zaobiđe sto i izađe na čistinu pred Džerija.

Glover je nasrnuo najedanput, bez upozorenja. Ipak, nije iznenadio Džerija koji je bio na sve spreman. Mada je bilo prošlo više nedelja od poslednje tuče u kojoj je učestvovao, Škot ništa nije bio izgubio od ranije brzine i umešnosti. Hitro se izmaknuo u stranu i rančeru podmetnuo nogu. Vejn Glover »zaora« po patosu. Prisutni to propratiše smehom, a žene kikotanjem.

Ljutito se digavši, stočar zatrese glavom i kivan zbog podsmešljive reakcije okoline, navali na Džerija još silnije. Ruke mu se pretvoriše u krila vetrenjače. Ipak je Škot bio izgubio u hitrini jer rančeru pođe za rukom da ga desnicom zahvati po uhu. Nedeljna crkvena zvona pozvaše na misu u Džerijevoj glavi.

Gloverovo lice se ozari srećom. Ponadao se da će dobiti borbu. Vi-

devši ošamućenog protivnika ispružio je levicu ne bi li njom »zapržio« ono što je već »dosolio«, ali nalete bradom na čeličnu Džerijevu pesnicu. Zastao je kao ukopan, noge mu klecnuše u kolenima, a u grobnoj tišini saluna začu se krckanje kostiju. Poneki od prisutnih pomisliše da mu je iskočila vilica.

Glover polete prema patosu, ali uspe da se u poslednjem trenutku dočeka na ruke. Izvesno vreme je ostao u tom položaju bistreći glavu i povraćajući se od bola.

Tog trenutka Džeri se pokajao što je sebi dozvolio da se upusti u pesničenje sa nedoraslim protivnikom. Gnev u njemu već je bio splasnuo. Trebalo je nadmenom rančeru udariti nekoliko šamara i tim ga još više poniziti nego li tučom.

Njegovo oklevanje da dokrajči grogiranog protivnika, rančer je shvatio kao svoju šansu. Skočio je, i to prilično hitro za svoje masivno telo, dohvatio Škota za noge i oborio ga na pod.

Glover je bio krupniji od Džerija i koristeći snagu dohvatio ga je kao kleštima oko tela zarobivši mu ruke i počeo ga stezati. Džeri se grozničavo otimao i bacakao. Nekoliko puta je čelom udario protivnika po licu i nosu, koji je prokrvario, ali Glover nije puštao svog »zarobljenika«. Dahtao je poput umornog konja, ali je sve više pojačavao stisak.

Napokon je Džeri nekako uspeo, nakon dužeg uzaludnog truda, da svoje koleno probije među rančerove noge i da ga njim pogodi u osetljivo mesto među preponama.

Glover bolno jeknu i pusti Škotu ruke. Tada ga Džeri pogodi pesnicom po bradi svom silinom. Stočar se bez glasa svali na bok. Za njega je borba bila završena.

Džeri se podiže sa poda i u tom trenutku primeti hitru kretnju u vidokrugu mase u kojoj samo tren ranije takvu kretnju nije bio uočio. U sledećem trenu shvatio je da se to Džoni Gjulik mašio rukom za kolt. Džerijev pikmeker se nalazio na tezgi i nikako ne bi uspeo da do njega stigne pre nego što Džoni upotrebi svoj. Nigde nije video Svitlija koji bi mu pomogao, kao što je to učinio nebrojeno puta pre toga. Sigurno od guste mase posmatrača nije uspeo da se probije na lice mesta.

— Ostavi tu igračku, bratac!

U tišini okoline taj glas je delovao poput pucnja biča i tek tog trenutka su mnogi shvatili šta je nadzornik »Estrele«e pokušao da učini.

Presečen u trenutku kada je već dohvatio svoj kolt 44, Džoni Gjulik se skamenio. Na vratu je osetio hladnu cev nečijeg revolvera.

Džeri iza Džonijevih leđa ugleda Frenkija O'Nila. On je bio taj koji mu je pomogao i, najverovatnije, spasao život jer Džoni je bio beskrupulozan tip, tip ubice koji nije prezao ni od hladnokrvnog ubistva jednog predstavnika vlasti, bio taj naoružan ili ne.

— Hvala, Frenki — dobaci Džeri revolverašu dok je prilazio šanku da sa njega uzme opasač sa revolverom.

— Nije vredno pomena, Džeri — odgovori Frenki. Oduzeo je Džoniju revolver, a munuvši ga cevi svoga kolta u rebra, gurnuo ga je prema čistini i Džeriju. Dodao je: — Nikada nisam vario ljude koji pucaju na nenaoružane.

Pošto je to od njega zatražio, krčmar donese Džeriju vedro vode koju ovaj sunu na onesvešćenog rančera. Vejn u magnovenju poskoči sa poda otresajući glavom isprva ne shvatajući šta se događa. U

stvarnost ga vrati cev Džerijevog revolvera koja mu se našla na trbuhu.

— Pođimo sada, Vejne — reče mu Škot. — Društvo će ti praviti tvoj nadzornik Gjulik. I ne pokušavaj ništa, neću oklevati da te u samoodbrani napunim olovom.

Shvatajući da je ovu rundu izgubio i da zaista više nema smisla opirati se, Vejn Glover skrušeno pođe ispred Džerija. Neko od prisutnih doturio mu je rančerovo oružje, a Frenki mu dade Džonijev šestak i dok je Džeri pored njega prolazio dobaci mu:

— Vidimo se, Mekdoule.

— Držim te za reč, Frenki.

*

Iznenađenje građana Prestona, zatečenih te večeri na ulici, nije bilo malo kada su videli šerifa Mekdoula kako u zatvor sprovodi uhapšene Vejna Glovera i Džonija Gjulika. Nakon završetka stočarskog rata u gradu je vladao mir tek nekoliko dana. Od dana kada je zatvoren Martin Glover, nemir se ponovo uselio u srca miroljubivih stanovnika. Poznavajući Vejna Glovera s pravom su mogli očekivati nove obračune njegovih ljudi sa zakonom, a od nove pucnjave u gradu svi su strahovali. Nije ni mesec dana bilo prošlo od kako je sahranjen mali Beni, sin mesnog sedlara koga je usmrtio zalutali metak prilikom obračuna kauboja sa »Estrele« i gonića udruženih malih stočara. Malom Beniju ništa nije pomogla činjenica što je u vreme pucnjave ležao u svom krevetu, na spratu očeve kuće, uplašen i šćućuren pod ćebetom. Metak je zlokobno doleteo kroz prozor razbivši staklo, odbio se od zida i pogodio dečaka pravo grudi.

Niko od časnih građana Prestona nije želeo da se nešto slično ponovi. Zato je hapšenje Vejna Glovera, koji nije bio mnogo omiljen kod prestonaca, izazvalo dvojako raspoloženje: sa jedne strane zadovoljstvo što je pravda jaka i što štiti interese nedužnih i poštenih, a sa druge strane bojazan od mogućih neželjenih događaja do kojih bi moglo da dođe kada se pročuje da je veliki rančer uhapšen.

Ništa manje iznenađenje nije dočekalo Džerija i u šerifovoj kancelariji, gde su bili Melinda Džonatan i Beni Karp.

— Isuse! — otelo se pomoćniku Karpu, dok je Džeriju pomagao da Glovera i Gjulika strpa iza rešetaka.

— Šta su učinili?

— Pokušaj ubistva šerifa i otpor pri hapšenju — odgovori Džeri.

— Zalud ti je, Mekdoule — napokon se javio Vejn Glover, koji je čitavo vreme od saluna »Dva dolara« do ćelije, prećutao. — Već sutra ću ponovo biti slobodan.

— Ali ćeš bar prenoćiti u buvari — odvrati mu Škot — a i platićeš debelu kauciju.

— Pih — prezrivo će rančer.

Pljunuo je na pod i dodao:

— Znaj samo, Mekdoule, da se neće na ovom završiti.

Zatvor se sastojao iz dva odvojena dela, zadnjeg u kojem je čamio Martin Glover i prednjeg sa tri ćelije. U jednu od njih Džeri je zatvorio i Vejna i Džonija.

Šerifska kancelarija u Prestonu, zajedno sa zatvorom, građena je od pečene cigle kao vrlo čvrsta, jaka, ali i komforna građevina. Sa širokog, natkrovljenog trema, u čijoj se hladovini za vreme toplih dana bilo prijatno ljuljati u gibalici, ulazilo se u takozvani službeni deo kancelari-

je u kom su se nalazili veliki drveni, pisaći sto sa dve fotelje okolo, soške, oglasna tabla i vešalica za odeću. Troja vrata su iz tog dnevnog boravka vodila i to: jedna u hodnik sa dva krila po tri ćelije, dakle zatvorski deo, druga u hodnik sa dve spavaće sobe, a treća u kuhinju sa ostavom. Građevina je, očigledno, bila tako projektovana da pruži stambeni smeštaj šerifu i njegovom pomoćniku, ali i da izdrži eventualnu opsadu razularene rulje. Na svakom prozoru nalazile su se debele gvozdene šipke kao vidljivi deo još jače metalne konstrukcije uzidane u zid, pod i krovne nosače tako da ih je bilo nemoguće izvaliti. Vrata su bila načinjena od teške hrastovine, kao i poklopci za prozore a obloženi su debelim metalnim pločama kao zaštita od paljevine. Bila je to tvrđava u malom gde su svoj trenutni dom našli Džeri i Melinda, kojima je pripala jedna spavaća soba, i pomoćnik Beni Karp koji se, do angažovanja drugog pomoćnika, sam baškario u drugoj sobi.

Kada se za Karpom iz zatvora vratio u dnevni boravak kancelarije, Džeri zamoli Melindu:

— Meli, spremi nešto onoj dvojici lupeža za večeru.

— Pa, spremiću, valjda, nešto i za nas — odgovori Melinda, a kada je videla Džerijevu kretnju koja je nedvosmisleno pokazivala da on želi da ponovo izađe napolje, upitala je: — opet ideš?

— Nisam završio obilazak. Vratiću se do večere.

— Džeri?

— Da.

— Misliš li da je pametno to što si uhapsio Vejna i Džonija?

Delovala je zabrinuto. Džeri odgovori:

— U ovom trenutku možda nije najpametnije, ali šta sam drugo mogao. Nisam mogao drugačije da postupim. Sta bi građani mislili.

— Misliš da će momci sa »Estrele« nešto pokušati?

Džeri kategorično odmahnu glavom.

— Ne verujem, jer Vejna će sutra advokat ionako izvući iz zatvora.

Odlično je odglumio. U stvari nije mislio onako kako je rekao. Sa Gloverom čovek nikada nije mogao da bude na čisto. Nije bila isključena mogućnost da, pošto već doznaju da im je gazda uhapšen, kauboji sa »Estrele« dojure u grad i pokušaju da provale u zatvor te, sem Vejna i Džonija, oslobode i Martina.

Onog trenutka kada je otvorio vrata kancelarije, Džeri se našao licem u lice sa Frenkijem O'Nilom.

— Frenki? — iznenadi se Džeri.

— Odlučio sam se — reče Irac. — Ako još uvek veruješ u mene, evo me, tu sam.

U tom trenutku Džeri ništa bolje nije mogao da poželi. Imati uza se, u predstojećim događajima, čoveka kova Frenkija O'Nila, bila je pomoć od velikog značaja.

— Ne mogu ništa drugo da ti kažem, Frenki — osmehuo se Džeri — sem, dobro došao. Uđi.

Irac uđe u kancelariju. Obično je zazirao od šerifskih ureda, pa se tog momenta osećao prilično neprijatno, tim pre što je u besprekorno čistoj kancelariji, kojom je naspram njegove zapuštenosti, prosto svetlela Melindina pojava, on sam sebi nalikovao na uljeza.

Dok ga je Džeri upoznavao sa Melindom i pomoćnikom Karpom, Frenki se smeteno premeštao sa noge na nogu, a kada je trebao da se rukuje sa devojkom, nekoliko puta

je o sebe obrisao ruku koja uopšte nije bila prljava.

Melinda nije znala ko je Frenki, ali je Beni video Irca u društvu sa Vejnom Gioverom i znao je da je došljak revolveraš kome je bilo plaćeno, ili je trebalo da bude, da ubije Džerija. Atmosfera je zbog svega toga delovala prilično nategnuto dok Škot nije objasnio da mu je Frenki te večeri spasao život i da mu je dvostruki dužnik. Tek tada su se i Beni i Melinda raskravili i ponudili ga da sedne te ponudili pićem i kafom.

— Video sam da ti je potrebna pomoć, Džeri — rekao je revolveraš sedajući u fotelju i sam se oslobodivši prvobitnog neprijatnog osećaja povređivanja kompaktne atmosfere u koju je banuo. — U salunu sam čuo da stvari u gradu rđavo stoje i da uz sebe imaš samo još jedan revolver. Sem tebe niko i nikada nije verovao u mene. Rešio sam zato da bar jednom u životu uradim poštenu stvar.

— I to na najbolji mogući način — dodade Džeri. — Ali da odmah stvari postavimo na njihovo mesto, Frenki. U Arizoni te zakon ne traži i ovde možeš ostati sve dok neka od saveznih država ne zatraži tvoje izručenje. Dotle možeš da radiš za zakon i umnogome se iskupiš za svoju prošlost. Posle ćemo videti. Em (Gari Rodžers, prim. pis.) ima uticaja i u Vašingtonu.

— Hvala ti, Džeri.

— Hvala i tebi, Frenki, jer stigao si kao poručen. Svaka mi je pomoć potrebna, pogotovu od čoveka tvog kalibra.

— Malo preteruješ sada — primeti Frenki.

— Ne, govorim kroz usta drugih. Ostani i večeraj. Karp će te zakleti i dati ti značku. Spavaćeš u sobi sa njim. Plata nije velika, ali je ipak plata i to redovna, plus dva dolara po svakom zatvoreniku. Smatraj da si već zaradio dva.

— Kako?

Džeri se osmehnu.

— Pa, Džoni je tvoj, zar ne? Sada idem.

— Da pođem sa tobom — ponudi se Frenki.

— Nema potrebe — odbi Džeri. — Ovde si daleko potrebniji. Idemo Svitli.

Ogromni njufaundlender je do tog trenutka budno motrio na pridošlicu spreman da se na njega baci na najmanji Džerijev mig. Kada ga Džeri pozva, hitro ustade i pođe za njim u noć.

*

U šerifskoj kancelariji je postojalo jedno mesto koje je bilo isključivo u Melindinoj nadležnosti i u kom ona nije trpela muško društvo. Bila je to omanja kuhinja sa ostavom.

Uz izvinjenje Frenkiju, ona se povukla u taj svoj kutak da spremi večeru, pitajući se u sebi koliko je ispravan bio Džerijev postupak da za pomoćnika angažuje čoveka koji se, kako je čula, do tada kretao sa one strane zakona. No, Džeri je znao šta radi i u velikoj većini slučajeva bio bi u pravu. Sem toga, taj Frenki izgleda da u dubini svog bića nije bio onako zao kako se to dalo zaključiti na prvi pogled. Nije prema njemu osećala odbojnost, što joj se, inače, redovno događalo kada su u pitanju bili nepopravljivi kriminalci.

— Ti i Džeri se poznajete od ranije? — čula je Benija Karpa, koji je odmah sa Frenkijem uspostavio prijateljski odnos.

— Ima tome pet-šest godina — odgovori Irac. — U Slokombu, u Misuriju, sam mu spasao život.

— Džeri mi nikada o tome nije pričao — reče Beni prilazeći pisaćem stolu da iz njega izvadi Bibliju i šerifsku značku.

— Licem u lice imao je protiv sebe dva prilično neugodna tipa — nastavi Frenki — ali i jednog iza sebe. Tog nije primetio. Nitkov je bio na krovu hotela. Slučajno sem se tu nalazio i kada je pucnjava počela, skinuo sam lopužu već prvim metkom. Džeri je udesio onu dvojicu. Nakon toga smo nekoliko dana jahali zajedno, a onda je svaki otišao na svoju stranu.

Za to vreme Melinda je poslovala oko šporeta.

— Gad! — najedanput je začula ljutiti glas Vejna Glovera. — Lepo si nas ususio, Džoni. Taj O'Nil je obična kukavica.

Melinda instiktivno pogleda prema vratima od zatvorskog hodnika i vide da ih Džeri, kada je izlazio iz zatvora, nije sasvim zatvorio. Ona su njoj bila vrlo blizu, pa je razgovetno mogla da čuje razgovor između Vejna Glovera i Džonija Hjulika, što opet nije bilo moguće Karpu i Frenkiju jer su se oni nalazili na suprotnom kraju kancelarije.

Pošla je prema vratima od zatvorskog hodnika, da ih zatvori kada je u toj nameri preseče Vejnovo pitanje:

— Šta je sa ostalom dvojicom, Džoni?

— Gazda, u isto vreme sam pozvao svu trojicu. Ovaj je stigao prvi i mislim da bi za nekoliko dana trebalo da dođu i Slinger Forbes i Fleg Trent.

— Do vešanja je ostalo još samo sedam dana — reče Glover. — Nadam se da ćemo do tada likvidirati Džerija. U protivnom ću morati čitav grad da spalim.

— Zaboravio si, gazda, da sada protiv nas radi i Frenki O'Nil — podseti Džoni Gjulik rančera.

— Taj? — s podcenjivanjem će Vejn. — Pa on će da pobegne čim se zapuca.

— Nisi u pravu, gazda — usprotivi se Džoni. — Frenki je izuzetno brz i opasan protivnik.

— Dobro, kada je tako kao što kažeš, zašto je onda podvio rep pred Mekdoulom.

— Očigledno da ima i plaćenika kojima novac nije najvažnija stvar u životu.

— Trućaš, Džoni, trućaš. Ja takvog do sada nisam upoznao. Nema hrabrosti, junačenja i poštenjačenja sa praznim stomakom i bosih nogu. Izbaci tu svoju filozofiju iz glave. Novac je moć, snaga i njim se sve može kupiti.

— Kako ti kažeš, gazda — popusti Džoni iako se u tonu njegovog glasa moglo uočiti da se ne slaže sa brzim i pomalo nepromišljenim Gloverom koji je sve oko sebe gledao kroz lupu dolara.

Melindu od tog razgovora zazebe oko srca. Shvatila je da je moćni rančer unajmio Frenkija O'Nila da ubije Džerija, ali nije računao sa tim da će revolveraš da pređe na Džerijevu stranu. Ali, u grad treba da stignu još dve ubice kako bi likvidirale njenog voljenog čoveka.

Melinda nije odmah zatvorila vrata od zatvorskog hodnika, kako ne bi Gloveru i Džoniju dala do znanja da ih je čula, već je sačekala da prođe izvesno vreme da to učini. Za celo to vreme grozničavo je razmišljala kako da pomogne Džeriju.

Obrisala je ruke i prišla Beniju i Ircu kome je na grudima blistala šerifska zvezda, a on zbog toga bio očigledno zadovoljan.

— Zna li neko od vas dvojice ko su Slinger Forbes i Fleg Trent? — upitala je bez mnogo okolišanja.

Sa Frenkijevog lica nestade osmeh zadovoljstva.

— Otkuda vam sad to, gospođice? — upitao je.

— Nije važno, samo mi recite jeste li čuli za tu dvojicu?

— A ko nije, Meli — javi se Beni Karp.

— I?

— I ništa dobro ti za njih ne bih mogao reći. Profesionalci, ubice, revolveraši i to oni iz prve klase. Obojici su glave ucenjene na po pet hiljada dolara. Traže ih i u Arizoni i ko zna gde još.

— Opasni su?

Frenki O'Nil se kiselo osmehnu na ovo Melindino pitanje.

— Opasni je blag izraz za Slingera i Flega, gospođice — reče on. — To su zvečarke u ljudskom obličju i obojica brzi poput munje. Džeri je pre nekoliko godina imao obračun u Vičiti sa Slingerom.

— O, bože! — ote se Melindi.

— Šta nije u redu, Meli? — upita Beni. — Zašto te te dve hulje interesuju?

Devojka ne odgovori. Izvesno vreme je kršila ruke i o nečemu razmišljala dok su je i Frenki i Karp sa iščekivanjem da će nešto reći posmatrali, a onda se hitro digla sa stolice i otišla u svoju sobu.

Frenki i Beni se zagledaše jedan u drugog. Ništa nisu shvatali.

Malo potom Melinda se pojavila u dnevnom boravku. Preko ramena je imala crni, vuneni ogrtač. Bilo je očigledno da želi da izađe napolje.

Shvativši njenu nameru, Beni Karp se namršti.

— Izlaziš, Meli? — upitao ju je.

— Da.

— Ali kuda u ovo doba? — zavapi Beni.

— To je moja privatna stvar — obrecnu se devojka na njega. — Kako ovde ne živim kao zatvorenik o svom kretanju ne moram da polažem račune ni Džeriju, a pogotovu ne tebi.

Situacija po pomoćnika Karpa bila je veoma neprijatna.

— Znam, Meli, ali i ti mene razumi! — rekao je on. — Džeri će me zgromiti kada dozna da sam ti dozvolio da izađeš sama. Moraću da i ja pođem sa tobom.

Devojka kategorično zavrte glavom.

— To ne dolazi u obzir, Beni, ali da te umirim znaj da ne idem daleko. Samo do železničke stanice.

Tada se u razgovor umeša Frenki.

— Možda grešim, gospođice, ali pretpostavljam da vi na železničkoj stanici treba da u ovo doba obavite nekakav posao koji se tiče samo vas.

Ona klimnu glavom.

— Tačno. Treba da pošaljem telegram mojim roditeljima u Sulsu.

— To može da sačeka i jutro — umeša se ponovo Beni.

— Ne, ne može — reče devojka. — U tome i jeste stvar.

— Ali, Meli, znaš da matori Fejn noću ne radi sa strankama.

Fejn Vejd je radio na železničkoj stanici kao telegrafista.

— Znam — potvrdi devojka — ali zbog mene će napraviti izuzetak.

Beni Karp nemoćno raširi ruke pred Melindinom upornošću. Zalud je nastojao da bar otegne razgovor, ne bi li se Džoni vratio, pa on lupao glavu oko njene tvrdoglavosti.

— Pretpostavljam, gospođice — ponovo se javio Frenki — da je sadržaj vašega telegrama lične prirode i da vam Karpovo prisustvo samo zbog toga smeta.

— Tačno, gospodine O'Nil.

— Zovite me Frenki.

— U redu, Frenki — složi se devojka. — Vi ste, ili ti si mnogo razumniji od ovog tvrdoglavka Benija.

— Načinimo onda kompromisno rešenje — predloži Irac. — Vi pođite, a ja ću vas pratiti na rastojanju koje može garantovati vašu intimnost.

Ona zadovoljno klimnu glavom.

— Dobra ideja. Pristajem, ali pod jednim uslovom. Da se obojica zakunete rukom na Bibliji da Džeri o ovome ništa neće doznati, a pogotovu ne o mojoj telegrafskoj pošiljci.

Dogovor je postignut, formalnosti su obavljene i Melinda je izašla na ulicu. Bilo je mračno i tiho. I mirno. Tek iz ponekog od mnogobrojnih saluna i dva hotela čuli su se graja raspoloženih gostiju i drndanje klavira. Poneki jahač bi projahao ulicom put izlaska iz grada a tu i tamo video se poneki pijanac.

Ništa uznemirujuće nije se dalo uočiti i ništa nije ukazivalo na eventualnu moguću gužvu u gradu, napad na šerifsku kancelariju, pucnjavu i slično.

Nije Melinda odmakla od šerifskog ureda ni desetak jardi drvenim trotoarom prema železničkoj stanici, koja se nalazila na severnom delu Prestona, a za njom je pošao Frenki O'Nil. Bio je mrak i niko nije mogao da mu vidi oči, pa ipak je navikom opreza malo povukao šešir naniže.

Ulično osvetljenje nije bilo osobito jako i često, no ipak je bez problema mogao da prati Melindu. Uistinu je bila pošla prema železničkoj stanici, no Frenki, iako je još uvek nije dovoljno poznavao, nijednog trenutka nije ni posumnjao u istinitost njenih reči.

Nekoliko prolaznika se okrenulo za Frenkijem iznenađeni zvezdom na njegovim grudima.

Bez ikakvih problema Melinda je stigla do železničke stanice. Niko je usput nije zaustavljao, tek su je pozdravila nekolicina roditelja njenih đaka.

Stanica se sastojala od nekoliko prostorija a u jednoj od njih, onoj najmanjoj, koja je dograđena na osnovu već postojeće konstrukcije, nalazila se telegrafska postaja. Imala je dva ulaza, službeni, koji se nalazio u samoj zgradi i sa perona. Oba su bila zatvorena.

Telegrafista Fejn Vejd je u svojoj maloj telegrafskoj stanici provodio život. U njoj je i spavao i obedovao. Mogao je tako da poruke prima i danju i noću. Samo ga je u toku dana po nekoliko sati menjao pomoćnik šefa stanice koji je jedini, uz Fejna, znao morzeovu azbuku.

Kako su vrata bila zatvorena, Melinda nekoliko puta pokuca na prozor, koji je takođe bio zatvoren a kroz koji je, u toku dana, Fejn kontaktirao sa strankama.

— Zatvoreno je — čula je Melinda starčev glas iznutra. — Zar si ćorav? Pogledaj šta piše.

Pored prozora, zapravo između prozora i vrata, na improvizovanoj oglasnoj tabli je lepim rukopisom pisalo: »Od 8 uveče do 8 jutro ne radim sa strankama«.

— To sam ja, čika Fejne. Melinda. Otvorite, molim vas.

— Melinda? — zabrunda stari Vejn. — Koja Melinda?

— Melinda Džonatan — odgovori devojka. — Učiteljica!

— A, Melinda, pa što odmah ne kažeš koja si.

Devojka začu škripu kreveta i starčeve trome korake, a onda šum obrtanja ključa u bravi, i vrata se otvoriše. U njenom okviru pojavi se sada i raščupana glava Fejna Vejda. Žmirkao je očima kao da ne veruje

da pred njim zaista stoji Melinda Džonatan.

— Izvinite ako sam vas probudila, čika-Fejne — reče ona i za trenutak joj bi pomalo neprijatno što je u to doba noći morala da uznemiri intimnost tog dobroćudnog starca.

— Eh, probudila — promrmlja on sebi u bradu. — Nisi me probudila, zapravo ima već dvadeset godina kako nisam odspavao kao čovek. Muči me nesanica. Lekari kažu da će, kao što je došla, sama od sebe proći jednoga dana. A tih je dana sve manje, dete. Zar misliš da bih inače radio ovaj posao umesto da noću spavam kao sav normalan svet... Sama si?

Pogledao je iza Melinde, bez sumnje očekujući da će još nekoga videti.

— Sama sam.

— Sama?! — zaprepasti se starac. — Onom Džeriju mora da su vrane mozak pokljucale kada te je samu pustio da se noću sama smucaš okolo... Hajde, uđi.

Devojka uđe u mračnu prostoriju u kojoj se Fejn i po mrklom mraku snalazio kao da je najvedriji i najsunčaniji dan. No, zbog nje je upalio svetiljku, mada to noću zbog sebe nikada nije činio, izuzev kada je primao telegrafske pošiljke.

Sobičak je sadržavao tek nužne stvari potrebne jednom samcu, ali je bio uredan i čist.

— Sedi, dete — pokaza starac Melindi na stolicu pored stola u uglu — i reci šta želiš. Neka muka sigurno mora da te muči.

— Želela bih da pošaljem telegram — reče ona.

— Sada? — iznenadi se telegrafista.

— Da, sada. Zapravo tuce telegrama.

— Tuce? — ponovi starac sumnjičavo. — Sada? U sred noći? Dete, jesi li ti zdrava? Da nemaš temperaturu?

— Nemam, čika-Fejne i potpuno sam pri zdravoj pameti.

— I sve šalješ u jedno mesto, pretpostavljam. Pozivaš na venčanje.

— Ne — odmahnu devojka glavom. — Svaki telegram šaljem u drugo mesto.

Melinda tada opširno starcu objasni svoju nameru i tek tada se Fejn razvedri.

— Pametno, dete, pametno — rekao je raspoloženo. — Pametna si ti glavica, inače ne bi i druge pameti podučavala. Ostavi mi samo adrese. Razbudiću sve živo, ništa ne brini. Naći ćemo ga, pa makar bio i u samoj Rupi U Zidu[2].

Devojka izvadi iz tašnice spisak adresa koji je načinila još pre nego što je krenula iz svoje sobe u šerifskoj kancelariji i dade ga starcu.

Kada je ponovo izašla na peronski trotoar, Melinda se osećala srećnije i bezbrižnije. Kao da joj je kamen pao sa srca.

Obazre se, ali nigde nije videla Frenkija O'Nila, ali je slutila njegovo prisustvo u blizini.

Uputila se natrag prema šerifskoj kancelariji.

*

U obilazak grada te večeri, Džeri je krenuo mnogo bezbrižnije, nego li ranije tih dana. Pomoć Frenkijevog revolvera biće izuzetan činilac u predstojećim događajima, a oni nisu obećavali ništa dobro. Najviše se pritom brinuo za Melindinu sigurnost, pa i za bezbednost Benija Karpa. Taj iskreni mladić mu je bio krajnje odan i Džeriju bi uistinu teško palo da mu se nešto dogodi. Na

[2] RUPA U ZIDU — poznato stecište bande Buča Kasidija i Sandans Kida

sebe je u celom tom slučaju najmanje mislio. On je odgajen sa opasnošću i u njenom društvu proveo čitav svoj vek. Znao je da će jednoga dana biti sporiji, neoprezniji i manje lukav i da će završiti u prašini. Nije se toga plašio, niti se time opterećivao. Da jeste, ne bi ni bio ono što je, a bio je jedno od značajnijih imena istorije američkog Zapada.

Nije bilo sumnje da će se naći prilčan broj onih koji će mu zameriti što je na mesto šerifa postavio jednog, uslovno rečeno, razbojnika. No, Džeri nije nikada mnogo mario za takve i slične glasine, jer dovoljno je poznavao Frenkija O'Nila da bi mogao da garantuje za njega, sa jedne strane a sa druge tih dana je najvažnije bilo izdržati borbu sa Vejnom Gloverom i istrpeti njegove udarce a ako bude bilo potrebno i uzvratiti na njih, sve dok se ne izvrši smrtna presuda nad Martinom Gloverom. Tek tada će moći da napusti Preston i u njemu ostavi mladog, ali izuzetno hrabrog Benija Karpa.

Veliko olakšanje za Džerija predstavljala je činjenica da je uvek, i slovima uvek, iza sebe i svojih postupaka imao moćno ime i uticaj jednog Emerija Lajtninga, poznatijeg kao Gari Rodžers, saveznog šerifa strahovitog kalibra, koja su izuzetno cenili i poštovali čak i u visokim krugovima Vašingtona.

Eh, vajkao se Džeri u sebi, da je sad pored njega Emeri, ili bar Stiv Batler ili Din Sarandon, njegovi prijatelji. U duetu sa jednim od njih, mogao se suprotstaviti čitavom tucetu najokorelijih razbojnika. Džeri je znao da bi na samo jedan njegov poziv u Preston stigla sva trojica, ali on to nikada ne bi učinio. Na zadatak u Prestonu Emeri je odredio samo njega i Škot bi pre pucao sam sebi u glavu nego što bi zatražio pomoć. Jer, Gari Rodžers, Stiv Batler, Din Sarandon i on su pokrivali ogromnu teritoriju nekoliko država juga, kao rendžeri i savezni šerifi, a Preston je predstavljao samo kap u moru njihovih intervencija. Ponekad jesu na zadatak odlazili po dvojica, pa i trojica, ali ako bi to bila praksa, mnogi zahtevi za njihovu intervenciju nikada ne bi bili usliše-ni. Zato se svaki od njih ponaosob na zadacima oslanjao jedino i isključivo na svoje sposobnosti.

U Prestonu, utonulom u mrak, vladao je mir, čak znatno »opipljivi-ji« nego li prethodnih dana. No, to je moglo da zavara. Gotovo da je u redosledu stvari, izvan domašaja učesnika istih, postojala zakonitost da kao preteča gužvi, obračuna, dvoboja, tučnjava najpre nastupa nekakva vrsta zatišja. Na »zatišja« u bukvalnom smislu reči, kao što bi smo mogli reći da je npr., posle bitke kod Bul Rana nastalo zatišje, već zatišje od samog mira i tišine.

Džeri gotovo da je u vazduhu, svojim izuzetno razvijenim čulima i intuiciji, mogao da oseti opasnost. To je ono čulo što je kod pojedinih ljudi bilo izoštrenije nego kod drugih, ono tkz. šesto čulo formirano kod ljudi koji se godinama kreću u okruženju raznih opasnosti, onaj predosećaj u čemu je takav pojedinac prednjačio i životinjskim osetilima.

Zbog toga je Džeri pojačao opreznost. Kretao se što je to više bilo moguće u senkama kuća, obilazio ih je i sa dvorišnih strana, često na mračnim mestima zastajkujući i osluškujući. Tek tada bi se oslanjao na Svitlijeve reakcije.

Suv pustinjski vetar, koji je toga dana počeo da duva još u toku pre podneva, pri svakom naletu je dizao

oblake prašine. Ulica je bila gotovo pusta.

Pošto je obišao gvožđaru, i uverio se da je sve u redu, stupio je na trotoar hotela »Arizona«. Taj je hotel bio Gloverovo vlasništvo i u njemu su se obično okupljali oni koji su podržavali rančera, njegovi prijatelji i kauboji sa ranča, mada to nije bilo pravilo. Dolazili su tu i pošteni građani a razlog je bio jednostavan i običan, u »Arizoni« je postojala najbolja kuhinja u Dejli Grin okrugu, pa i dalje.

Vrata na hotelu se naglo otvoriše i to da bi barmen izbacio jednog pijanog gosta. Ovaj se bunio i vikao, ali mu to ništa nije pomoglo. Barmen Poli je bio grmalj kome po snazi nije bilo ravnog u Prestonu.

Nekoliko minuta pijanac, u kom je Džeri prepoznao šegrta lokalnog sedlara, je ostao da sedi na daskama trotoara, a onda ustade i teturajući se krete niz ulicu. U prolazu je zastao pored Džerija i promumlao:

— 'bro veče, šerife.

— Opet si pijan, Rafe — prekori ga Škot, mada je znao da je svaka njegova primedba u smislu kritike izlišna kada je u pitanju Raf Aškoli.

Razočaran u ljubavi, Raf se odao piću. Pre podne, dok je radio kod gazde sedlara, bio je miran i tih, retko pričljiv i dobar budući majstor. No, čim bi se smračilo njega su vukli saluni i krčme u kojima bi u piću tražio utehu.

Raf Aškoli je već bio prošao Džerija, a onda je naglo zastao, značajno podigao ruku i kažiprst kao da želi nešto važno i značajno saopštiti predstavniku vlasti u Prestonu, ali se ubrzo očigledno predomislio i oteturao dalje.

U večernjim obilascima grada, sasvim prirodno je bilo da šerif ili njegov pomoćnik obiđu i salune, hotele i krčme jer su ta mesta najčešće predstavljala izvor nevolja.

Džeri nikada ranije nije zaobišao »Arizonu« bez obzira što je ona pripadala Vejnu Gloveru, pa nije to nemaravao da učini ni te večeri. Tim pre što bi njegov drugačiji postupak, sigurno bio pogrešno protumačen. Mnogi bi mogli pomisliti da se uplašio, a ako se u jednom gradu od strane javnog mnjenja stekne utisak da je šerif plašljiv, pogotovu u jednom uzavrelom gradu kakav je poslednjih nedelja bio Preston, to je za dotičnog šerifa moglo da bude vrlo neugodno. On gubi poverenje građana i stanovnika okoline i za tili čas se nalazi pod udarom mnogih koji bi njegovom likvidacijom da steknu eventualnu slavu. Od hrabrog čoveka većina probisveta zazire, ali ga, kao i oni pošteni, cene i poštuju, dok kukavicu svi preziru i nastoje da ga se otarase, na ovaj ili onaj način, često sa metkom u telu.

Džeri popravi opasač, kao da je to najvažnija stvar na svetu, oslobodi kolt uzice i dodirnu mu dršku tek toliko da se »uveri« da je tu. Zatim zastade na ulazu u hotel, pred pokretnim vratima preko kojih osmotri atmosferu u njegovoj unutrašnjosti. Nije primetio ništa neobično i uznemiravajuće, pa je, naredivši psu da ostane pored vrata odlučio da uđe unutra.

Kada su prisutni uočili njegovu pojavu, za nekoliko trenutaka se žagor utišao i samo je stari klavirista nastavio da iz raštimovanog klavira i dalje izvlači po uho vrlo ugodne tonove. Shvativši, međutim, da šerif nije u službenoj poseti, već u uobičajenom večernjem obilasku grada, prisutni su nastavili da se zabavljaju.

Škot priđe šanku i obrati se grmalju Poliju:

— Kako ide, Poli?

Barmen jeste bio Vejnov čovek, ali se nikada nije mešao u rančerove prljave poslove, nije se kačio sa zakonom, iako je svoje veoma jako »ja« i vešto je balansirao između zahteva koja je pred njega postavljao Glover i poštovanja zakona. Uspeo je da se sa takvim stavom nametne rančeru i da ga ovaj takvog i prihvati jer Poli je bio nezamenljiv čovek u vođenju hotela »Arizona«. Bio je on tu i barmen, i sobarica i čistačica, i izbacivač i recepcioner. I pošten, prema svakom, što se teško moglo naći u Prestonu, bar što se tiče onih koji su bili spremni da rade za Vejna Glovera.

— Kao i uvek, šerife — odgovorio je Poli. — Ni bolje, ni gore.

— Raf se opet napio?

Poli klimnu glavom.

— Čak mislim i više nego obično... Čuo sam da ste uhapsili Vejna Glovera?

— Dobro si čuo, Poli. I njega i Džonija Gjulika. Ali, ne brini, Klem će ga već koliko sutra izvući iz buvare.

Poli snizi glas, mada oko njih dvojice nije bilo nikoga na tri jarde.

— Ne brinem ja za njega, nego za vas.

Džeri se iznenadi. Znao je da je Poli poštenjačina ali ipak nije očekivao da od njega čuje ono što je čuo.

— Kako da razumem tvoje reči, Poli?

— Jednostavno. Momci sa »Estrele« neće biti zadovoljni što ste im uhapsili gazdu. Mislim da je neko već otišao na ranč da ih obavesti.

— Do »Estrele« ima pola dana jahanja — primeti Džeri. — Gloverovi momci neće moći da u grad stignu pre jutra, a tada će Vejn već biti slobodan.

— Slažem se, ali tek onda može doći do neprilika.

— U pravu si, Poli — složi se Škot — ali sled događaja ne možemo izmeniti. Znam da si voleo malog Benija i da ne želiš gužvu u gradu. Mogu jedino da ti obećam da neprilike neće poteći od mene.

— Uz to... — Poli se naglo ujede za jezik.

— Šta »uz to«?

— Ništa... — Poli je bez sumnje zbogg nečega bio u velikoj dilemi — samo bih vam predložio da što pre napustite »Arizonu«.

To što je čuo, za Džerija je bilo dovoljno. Poli nije rekao ono što jeste zato što šerifa nije želeo kao gosta u svom lokalu. Njegove reči su imale sasvim drugačije značenje. Zvučale su kao opomena, upozorenje. Atmosfera po Škota nije bila zdrava u »Arizoni«. Iz kog razloga? Primetnu opasnost Džeri nije mogao da uoči. To je, opet, samo jedno moglo da znači. Da opasnost vreba iz prikrajka. Zaseda?!

Sve što se potom dogodilo, dogodilo se za nekoliko sekundi. Pošteni barmen je upozorio Škota na opasnost u ovome je od tog trenutka zafunkcionisala odbrambena »mašinerija« čoveka koji reaguje munjevito, istovremeno registrujući sve spoljne nadražaje i iz njih izdvajajući one koji na njega čine direktan atak.

Okrenut leđima salonu sa gostima, odakle je jedino mogla da preti opasnost, Džeri nije smeo da se okrene reagujući na »prazno« odnosno dok ne uoči pretnju. Na taj način mogao je da izgubi u vremenu onoliko koliko je bilo potrebno da ga napune olovom. Zato je, dok mu se telo zatezalo poput strune i mišići poigravali spremni za strelovitu akciju, bacio brz pogled na ogledalo što se iza šanka pružalo dužinom celoga zida. U magnovenju je uočio

poglede pojedinih gostiju pema stepeništu kojim se pelo u sobe na spratu. Tek tada, Džeri se snažno obacio od šanka prema podu, u padu neverovatnom brzinom vadeći kolt. Dok je padao lokalom se prolomio pucanj a metak je pogodi lim točionika, odbio se od njega i zario se u ogledalo iza šanka. Da se i dalje nalazio na mestu na kom je stajao trenutak ranije, Džerija bi metak prostrelio po sredini grudi.

Dok se ogledalo lomilo u param-parčad, prskajući na sve strane, Škot je uočio mesto odakle je sevnuo plamen iz puščane cevi i tri puta je opalio u tom pravcu. Strelac se krio iza ograde stepeništa na spratu. Jedan Škotov metak, ili više njih pogodili su cilj. Uz lomljavu drveta telo skrivenog strelca se sručilo sa sprata zajedno sa parčadima polomljene ograde.

Njegovo telo tresnulo je na sto za kojim je sedelo nekoliko gostiju. Oni su u strahu poskakali i struknuli unazad, a krvava telesina se, lomeći čaše, flaše i drvene noge stola zajedno sa njim sručila na pod.

Za nekoliko trenutaka je nastao grobni tajac u kom se niko nije pomerao. Samo je Džeri pogledom pretraživao salon tragajući za mogućim izvorom nove opasnosti.

No, bojazni po njega više nije bilo. Ustreljeni je bio sam. Džeri ustade sa poda i priđe mu. Poznavao ga je jer ga je jednom prilikom, zbog nereda koji je izazivao u salonu »Dva dolara« morao da uhapsi. Kako je kavgadžija pritom pružao otpor, Škot je tom prilikom morao da ga urazumi pesnicama. Zvao se Ves Vilbur i nekoliko meseci je jahao za »Estrelu«.

Bez obzira je li prilikom negdašnjeg hapšenja Vesov ponos bio povređen ili ne, samo to nije bilo dovoljan razlog za osvetu u smislu hladnokrvnog ubistva iz zasede. Izgleda da se počela da ostvaruje pretnja Vejna Glovera, da će Škotu momci sa »Estrele« zagorčati život. Vejn Glover je Džerija stavio na cenu listu protivnika za likvidaciju.

— Mrtav je — obavestio je šerifa bakalin Lokvud koji je Vesu već opipao puls i oslušnuo srce. — Dva metka!

Sudeći po uočljivim krvavim ranama jedno zrno ga je pogodilo u trbuh a drugo u grudi.

Džeri se okrete, priđe tezgi i reče:

— Račun ispostavi Vejnu, Poli.

Barmen klimnu glavom. Džeri ga pozdravi dodirom kažiprsta po šeširu, što je trebalo da znači ne samo pozdrav nego i prećutnu zahvalnost, a onda izađe iz hotela. Svitli ga razdragano dočeka i poče da mu se umiljava oko nogu.

— U redu je, dečko — reče mu Džeri i pomilova ga po glavi. — Idemo.

Dve kuće dalje, Džeri nalete na prestravljenu Melindu.

— Meli? — zaprepastio se Škot. — Otkuda ti u ovo doba sama na ulici?

— Nisam sama — odgovori ona u dahu. — Šta se dogodilo? Ko je pucao?

Nije imalo nikakvog smisla lagati je, jer će već sutradan doznati pravu istinu. Zato je rekao istinu:

— Jedan momak sa »Estrele« je pokušao da me ubije.

— Isuse? — zgranu se devojka. — Kako?

— Iz zasede, jasno.

— I? Šta se dogodilo?

— Poli me je upozorio na opasnost, pa sam imao toliko vremena da se na nju pripremim.

— Šta je sa Vesom?

Džeri uzdahnu.

— Nisam imao izbora jer sam pucao nasumice. Mrtav je.

— O, Bože! Džeri, mislim da nisi trebao da uhapsiš Vejna.

Škot se kiselo osmehnu.

— Misliš? Misliš da bi me njegovi plaćenici u tom slučaju ostavili na miru?

Ona odmahnu glavom.

— Ne mislim, ali možda bi svi ti napadi na tebe bili redi, sve dok...

Melinda nagło ućuta. Umalo da se oda i saopšti mu ono zbog čega bi se sigurno gorko kajala.

— Sve dok? — ponovi Džeri.

— Ništa... teško mi je da svakodnevno strepim za tvoj život, Džeri.

On tog trenutka požele da je zagrli i snažno stegne uza se, ali bili su na ulici i nije bilo pametno još više dražiti javno mnjenje grada koje se podelilo u mišljenju je li opravdano to što njih dvoje zajedno a nevenčani žive u šerifskoj kancelariji. S tim u vezi, poneki od roditelja su povukli svoju decu iz škole jer nisu želeli da im dete vaspitava osoba koja svojim postupcima narušava vlastiti ugled. No, na sreću, Melinda nije imala mnogo u toj meri ekstremnih svojih kritičara.

— Osnovni problem je Martin, Meli — reče Škot. — Vejn se neće smiriti dok ga ne izvuče iz zatvora. Ali ja mu to neću dozvoliti... Nego, kuda si ti krenula po noći?

Ona okrete glavu u stranu kako ne bi primetio crvenilo na njenom licu. Nikada nije lagala, pa joj je taj vid ponašanja bio stran i nije želela da on otkrije, po njenim sopstvenim rekcijama, kako ne govori istinu.

— Vraćam se sa železničke stanice — rekla je trudeći se da izgleda što pribranije. — Obišla sam Fejna Vejda.

— Zar ta poseta nije moglo da pričeka do jutra? — iznenadi se Džeri.

Ona zavrte glavom.

— Nije, deca su mi danas u školi rekla da je bolestan, pa sam želela da ga obiđem. Ti znaš da me on voli kao da sam mu rođena ćerka.

— Znam — potvrdi Džeri sumnjičavo. — I kako se stari Vejd oseća?

— Nije ništa ozbiljno, samo se malo prehladio.

— Baš me čudi gde je navukao prehladu — primeti Džeri — kada ne mrda iz onog svog telegrafskog sobička.

— A želela sam — nastavi Melinda kako bi odvratila Džerija od razmišanja o Fejnu Vejdu — i da malo uzmem svežeg vazduha. Večeru ću dovršiti kada se vratimo.

— Mogla si pričekati da se ja vratim, pa da izademo zajedno. Znaš da je atmosfera u gradu eksplozivna i da, i bez toga, nije prikladno da se jedna mlada gospođica sama šeta noći po gradu.

— Nisam sama, Džeri — uzvrati devojka. — Beni nije hteo da me pusti samu. Frenki je za mnom.

Džeri se okrete i zaista ugleda Irca kako ih prati na odstojanju.

— Sada mi je već lakše — prizna-de Skot. — Znači da mogu i iz grada da odem i da ne brinem da ćeš osetiti bez nadzora.

— Ali, Džeri — usprotivi se devojka. — Nisam dete.

— Nisi — složi se on — i to se i vidi, ali se često ponašaš kao dete.

Za trenutak zaboravivši u njegovoj blizini na neprijatne događaje toga dana u Prestonu, Melinda zasja srećom i raspoloženjem, ali se ta njena vedrina odjednom smrači.

— Šta si mislio, Džeri, kada si rekao da možeš da odeš iz grada? — upita ona.

— Moraću sutra da odjašem do »Hrasta« i Dejvida Konveja. Neko

mu je srušio ogradu na zapadnoj granici ranča i odveo krdo od stotinak goveda.

— Glover?

— A ko bi drugi — potvrdi Džeri. — Ne mogu, međutim, biti siguran samo na osnovu moje pretpostavke. Moram otići tamo i obići to mesto.

— Misliš da je to pametno, Džeri? — upita Melinda zabrinuto.

— Ne razumem.

— Pa, mislim sada, posle svega što se dogodilo. Možda Vejn namerno želi da te izmami iz grada.

— Ne budi malodušna, Mel. Zar bih trebao da se začaurim u kancelariji i da nikada iz nje ne mrdam. Ja obavljam posao za koji sam plaćen. Šta bi o meni inače mislili građani Prestona i stanovnici okoline. Ja sam tu da štitim njihova prava i interese koji ih sleduju po zakonu.

— Znam, Džeri, ali dobijam utisak da nekada preterуješ u svojoj revnosti. Mnogi od tih koje štitiš sutra ti neće ni hvala reći.

— U pravu si, Meli, ali veruj mi da mi se to neće dogoditi prvi put. Takav je moj poziv. Dajem mnogo a uzimam malo.

— Pitam se, zašto si se uopšte prihvatio ovog nezahvalnog posla?

— Misliš na mesto šerifa u Prestonu?

— Da — potvrdi ona.

— Rekao sam ti već da ovde šerifujem isključivo po naređenju. Da nisam ovde bio bih u nekom drugom gradu ili na nekom sasvim trećem mestu i zadatku.

— Naređenju?! — zaprepašćeno se ljutnu devojka. — Ko može da ti naredi da dođeš ovde, ili na bilo koje drugo mesto, i izgubiš život.

— Gari Rodžers — odgovori Škot odlučno i bez ijednog trena razmišljanja. — On može.

— Isuse, Džeri? — zgranu se Melinda Džonatan — pa ti o tom čoveku govoriš kao o nadljudskom biću koje je svemoguće i može da se igra tuđim sudbinama.

Škot je bio pomalo pogođen devojčinim ne shvatanjem ličnosti Emirija Lajtninga o kome joj je toliko pričao.

— Nije svemoguć, Meli — odgovorio je Džeri — ali je čovek u pravom smislu reči. Malo još takvih ima u zemlji. Nebrojeno puta je rizikovao svoj život da bi spasao mene, Dina ili Stiva. Pre dve godine u Sonori me je onesvešćenog, iako i sam ranjen u nogu, deset milja nosio na leđima do najbližeg lekara...

On prekide jer bi nabrajanje humanih dela Garija Rodžersa moglo da potraje satima.

— Zar ti njemu nisi nikada pomogao?

— Jesam, ali to i jeste ono što nas četvoricu drži na okupu: poverenje, razumevanje i prijateljstvo iznad svega. Jedan za sve i svi za jednog, do smrti.

— Kada je tako kako kažeš, pitam se gde su sada da ti pomognu?

— Zašto misliš da mi je baš njihova pomoć potrebna?

— Zar nije? Zašto si onda angažovao za pomoćnika Frenkija?

— Pružio sam mu mogućnost da izmeni svoj život, jer u njemu, i pored svega, ima mnogo čovečnosti. To je jedno, a drugo, nastojim da ove neprilike u Prestonu rešim bez pomoći spolja, sa onom snagom i mogućnostima koje im sam Preston pruža. Možda je baš ovog momenta Stivu, Dinu ili Gariju pomoć daleko potrebnija nego meni.

Nakon izvesne kraće ćutnje za vreme koje je pokušavala da »svari« ono što je čula od voljenog čoveka, Melinda reče:

— Isuviše ima ponosa u tebi, Džeri Mekodoule, isuviše. A od ponosa do gluposti nije daleko.

— Volela bi da sam drugačiji?

Ona ne odgovori. Sigurno da ne bi volela da je drugačiji. Čovek bez ponosa je kao drvo koje se povija onamo gde vetar duva, a njen Džeri nikada i ni pred kim nije povio kičmu.

Džeri nijednog trenutka nije Svitlija sasvim ispuštao iz vida. Iz noći Prestona vrebale su svakakve opasnosti, u šta se lično uverio koliko pola sata ranije u hotelu »Arizona«, a njufaundler je predstavljao »instrumenat« za registrovanje opasnosti. Tako je na vreme uočio trenutak kada je pas, koji se dotle kretao uz njegovu levu nogu, naglo usporio.

Škot uhvati devojku za mišicu i zaustavi je. Drugu ruku je hitro podigao i stavio joj na usta davši joj tako znak da ćuti.

Svitli načini još dva, naizgled lenja koraka, i zastade. Uši počeše da mu se pomeraju a gusta dlaka poigrava na njegovom moćnom telu. Glavu i, bez sumnje, pogled uperio je pritom u prolaz između »Preston« banke i Lokvudove bakalnice iz koga je zjapio mrkli mrak.

Pametna životinje je nešto osetila u mračnom otvoru. Običan prolaznik, recimo, kod nje ne bi načinio takvu reakciju, aili neko drugi ko se nije krio i nije za nju ili njenog vlasnika predstavljao moguću opasnost.

Džeri nagonski oseti da iz tog tamnog prolaza vreba pretnja. Okrenuo se i Frenkiju, koji je već uočio da se događa nešto neuobičajeno i uznemiravajuće, dao znak rukom da zaobiđe banku i zađe iza leđa onom ko se krio u prolazu. Nekoliko puta je Ircu pantomimom pokazao šta od njega želi i ovaj je shvatio da se najverovatnije radi o zasedi. Nestao je iza banke na njenom drugom kraju.

Najedanput je Svitli zarežao. Onaj ko je Džerija čekao u zasedi, očigledno je već ranije video kako ovaj dolazi ulicom u društvu Melinde Džonatan i bez sumnje čuo kada su oboje zastali, a možda je uočio i psa, pa ga je izdalo strpljenje i neizvesnost. Nije više u svojoj busiji mogao čekati da mu se Škot postavi na sam prolaz kao najbolja meta, pa je krenuo u akciju i psu otkrio svoj položaj, prisustvo i nameru.

U tom trenutku Džeri je mislio samo na Melindu i kako nju da obezbedi. Snažno ju je odgurnuo u stranu i to u samom trenutku kada je iz mraka prasnuo revolverski hitac. Razbojnik, koji je video Džerija, za razliku od ovoga koji je svoga protivnika mogao samo nagonski da oseti, pogrešno je protumačio Džerijeve pokrete. Nije mu ni na kraj pameti bilo da će šerif da pokuša da spase devojku a ne sebe, pa je pucao prema mestu na kom se, prema njegovoj proceni, narednog trenutka trebao Škot da nađe. Na nesreću na liniji zrna iz njegovog revolvera našlo se Melindino telo. Metak je devojku pogodio i odbacio je na trotoar.

Ali i Džeri je već bio u akciji. Kolt mu se strelovitom brzinom našao u ruci. Jedan za drugim, tako da su se detonacije slile u jedan plotun, ispucao je četiri metka u mračni prolaz orijentišući se prema blesku iz napadačevog pištolja.

Kada se detonacija slegla, do njegovih ušiju dopre šum koraka napadača koji se trčeći udaljavao prema dnu dvorišta banke.

— Drži ga, Svitli! — naredi Škot psu a ovaj se brzinom munje, gotovo neshvatljivo zbog njegove znatne težine, baci u mračni prolaz.

Na ulici počeše da se okupljaju radoznala lica građana.

— Pozovite brzo lekara! — povikao je Džeri. — Učiteljica je pogođena.

Klekao je na trotoar pored Melinde i malo je bolje pogledao. Bila je u nesvesti ali je disala ravnomerno i bez poteškoća, Koliko je moglo da se vidi na oskudnom uličnom svetlu izgleda da ju je metak pogodio u mišicu desne ruke.

U tom trenutku začuše se pucnji, najpre jedan, pa još jedan. Dopirali su nekuda iz pravca Džoove jaruge, presahlog korita rečice Blaf koje je bilo obraslo gustim rastinje. Džoova jaruga se protezala istočnim obodom grada i na nju su se »naslanjala« dvorišta bakalnice, banke i drugih građevina te strane ulice.

Kako je razbojnik koji je pucao na Melindu pobegao u tom pravcu, i za njim odjurio Svitli, a obojica u susret Fenkiju O'Nilu, nije bilo sumnje da se u Džoovoj jaruzi odigravao obračun između Irca i njufaundlandera sa jedne strane i napadača sa druge.

Džeri poveri Melindu gospođi Lokvud, bakalinovoj ženi, koja se i sama između ostalih građana našla na ulici, pa i sam potrča prema mestu pucnjave. Strahovao je za Svitlija mada psu to nije bio ni prvi, ni drugi, ni deseti već ko zna koji napad na naoružanog čoveka. I pri tom je do tada izuzetno dobro umeo da se čuva od vatrenog oružja.

Stigavši na mesto obračuna ugledao je Frenkija sa revolverom u ruci kako stoji pored oborenog napadača na kome je ležao pas i snažnim čeljustima držao ga za vrat.

— Pusti, Svitli! — naredi mu Džeri i pas posluša.

Dok ga je Frenki držao na nišanu, Džeri šibicom osvetli napadača.

Prizor je bio grozan. Vrat mu je bio preklan i obilno natopljen krvlju koja je i dalje kuljala iz pokidanih arterija.

— Video sam kako ga pas juri i pozvao da stane i preda se — objasnio je Frenki Džeriju. — Tip je nasumice opalio prema meni a ja sam mu uzvratio. Tada ga je pas napao i oborio. Čuo sam krkljanje i smartni ropac. Poznaješ ga?

— Iz viđenja — odgovori Džeri. — Jahao je za »Estrelu«.

— Ti su izgleda baš rešili da te smaknu. Čuo sam pucnje na ulici. Šta se dogodilo?

— Tip je nameravao da mene ucmeka a ranio je Melindu.

— Ozbiljno?

— Izgleda da nije. Idemo tamo da čujemo šta će lekar da kaže.

*

Kao što je Džeri i sam pretpostavljao, Melindina rana nije bila ozbiljna, ali ju je za izvesno vreme vezala za krevet. Kada se te večeri osvestila, već se nalazila u krevetu u njenoj i Džerijevoj sobi u šerifovoj kancelariji i sa previjenom ranom.

Doktor Džaret Duan joj je zrno iz ramena izvadio, još dok je bila u nesvesti. I sam je sačekao da dođe k sebi, a onda je tek spakovao svoju tašnu sa instrumentima, obećavši da će sutra poslati svoju ženu Polu da obiđe Melindu, ali da će to i sam učiniti.

— I momče — obratio se na odlasku Džeriju koji je sedeo pored devojčine postelje i držao je za ruku — nemoj dugo da je ostavljaš samu. Ona mora i želeti da se što pre oporavi, a tu joj samo ti možeš pomoći. — Tobože da ne vidi Džeri, šeretski joj je namignuo. — Inače — dodao

je Džaret — deca će nam ostati nepismena.

— Gotovo da mi je drago što se ovo dogodilo — reče Melinda Džeriju kada su ostali sami.

— Kako možeš da to kažeš, Meli? — iznenadi se Škot opterećen krivicom da je ona ranjena isključivo zbog njegove neopreznosti.

— Više ćeš vremena provoditi sa mnom — objasnila je ona — a to je jedino što želim.

Ona potvrdno klimnu glavom.

— Moraću da odložim odlazak na »Hrast« — rekao je. — To si želela, zar ne?

Ona se osmehnu.

— Da.

— Onda budi dobra devojčica i pusti me da pogledam je li Beni dovršio tvoju večeru.

*

Rano izjutra narednog dana, kao što je i obećao, doktor Džaret je, krenuvši u obilazak pacijenata, najpre svratio da obiđe Melindu. Bio je zadovoljan izgledom rane, koja nije krvarila i uopšte dobri psihičkim stanjem učiteljice.

— Kasnije će doći Pola — rekao je doktor Džeriju kada je ovaj pošao da ga isprati. — Spremila je neke đakonije za Melindu a doneće joj i sveže supe.

— Hvala vam, doktore Duan — zahvalio mu se Džeri. — Želite li da vam odmah platim za Melindu ili...

— Lako ćemo za novac, momče — prekide ga doktor. — Neka se samo ona što pre oporavi. Nego, jutros me je sreo sudija Džekson. Poručio ti je da odmah odeš kod njega u sudnicu.

Džeri se iznenadi.

— Ne znate zašto me zove?

— Zaista ne znam, momče.

Malo docnije Džeri je bio u sudnici.

— Uđi, Džeri — rekao mu je sedi sudija Džekson čim ga je ugledao na vratima. — Uđi i sedi — pokazao je Škotu na veliku i udobnu kožnu fotelju preko puta svog ogromnog drvenog stola.

Džeri uđe, i skinuvši šešir, sede na ponuđeno mesto.

— Želim da se sa tobom oko nečega dogovorim, mladiću — nastavio je sudija poluslužbenim tonom. Još sinoć je kod mene bio Klem Holbruk, advokat Vejna Glovere. Mada kući ne primam službene posete načinio sam izuzetak, kako i sam ne bih još više zaoštravao situaciju u gradu. Klema očekujem sada da dođe sa molbom za oslobađanje klijenata uz kauciju. No, pre toga želim da se sa tobom oko toga dogovorim.

— Slušam vas, sudijo.

— Napad na šerifa je krivično delo zbog kojeg će protiv Glovera biti podignuta optužnica, kao i protiv Džonija Gjulika, nadam se da ću o svemu tome dobiti od tebe službeni izveštaj, kako ne bih morao da neke korake preuzimam na svoju ruku...

— Izvinite — reče Džeri, ustade i iz džepa izvadi presavijeni komad papira. — Izveštaj sam sačinio još noćas, ali sam zaboravio da vam ga odmah predam.

Škot stavi izveštaj na sto pred sudiju i vrati se u fotelju.

— Sada je sve po propisu i zvanično. Dakle, sa obzirom na krivično delo koje su počinili, Klemovu molbu za oslobađanje do suđenja uz kauciju, mogu da odbijem. Interesuje me šta ti misliš.

Bio je to prvi put da se sudija Džekson sa Džerijem savetuje o nečemu što je bilo u isključivoj nadležnosti sudskih vlasti. To je samo dokazivalo da je Škot uspeo da konač-

no zadobije poverenje jednog tako časnog čoveka kao što je bio prestonski sudija.

— Bojim se, sudijo — reče Džeri — da će Vejn i Džoni, ukoliko ostanu u zatvoru, posrednim putem praviti još veće probleme i meni i gradu.

Sedi sudija zadovoljno klimnu glavom.

— I sam sâm tako mislio, ali sam želeo da i tebe čujem. Drago mi je da imamo isti stav... Čuo sam o Melindi Džekson. Kako je sada?

— Dosta bolje — odgovori Džeri.

— Drago mi je. Pozdravi je i reci joj da ću je posetiti čim mi to posao dozvoli. Toliko, Džeri.

— Hvala vam, sudijo Džekson — reče Škot i ustade. — Do viđenja.

— Do viđenja, šerife.

Našavši se na ulici, gde ga je Svitli strpljivo čekao, Džeri pođe prema železničkoj stanici.

— Mora da će sneg početi da pada — dočeka telegrafista Škota kada se ovaj pojavio na vratima njegovog sobička — kada si i ti rešio da obideš Fejna Vejda.

— Zdravo, starino — pozdravi ga Džeri.

— Eh, starino — namršti se telegrafista. — Nije baš tako, još Fejn Vejd nije za bacanje.

— To nisam ni rekao — uzvrati šerif Mekdoul. — Čuo sam da si bolestan, pa rekoh da svratim i vidim je li ti bolje.

— Bolestan? — zinu starac. — Ja? Pa ja nisam bolovao ima tome tridesetak i kusur godina.

— Tako mi reče Melinda — objasni Džeri. — Sinoć je ovde dolazila da te poseti.

— Ah, to... — priseti se Fejn Vejd. — Nije ništa ozbiljno, samo su me malo leđa bila ukočila.

— Leđa? Melinda reče da si e prehladio.

— I to — nesigurno potvrdi starac — ali me je već prošlo... Ali, Džeri, ostavi starca. Njega muče svakojake boljke i to je prirodno, nego mi reci kako je učiteljica. Čuo sam jutros šta se dogodilo i drago mi je što si ucmekao tog nitkova.

Džeri mu ukratko objasni o sinoćnom događaju kada je Melinda ranjena a onda se pozdravi sa telegrafistom i pođe natrag prema šerifovoj kancelariji. Bilo je sasvim očigledno da Fejn Vejd i Melinda Džonatan imaju neku svoju malu tajnu koju taje od njega. Ono što je kopkalo Škota, bila je činjenica da je tajanstvenost Melinde pred njim strana njoj samoj. U sličnom odnosu bio je on i sa telegrafistom, sa kojim se upoznao i sprijateljio od prvog dana dolaska u Preston i koji ga je voleo kao sina. Šta se događalo mimo njegovih leđa.

Što se više primicao šerifskoj kancelariji, bilo je sve očiglednije da grupice ljudi koje su stajale pred salunom »Dva dolara« i trgovinom Lojda Hopkinsa, tačno preko puta njegove kancelarije, nisu skupovi građana u slučajnom zadržavanju. Džeri ih izbroja dvadesetak. Sve neugodna, mrka lica, tupih i opasnih pogleda, zaraslih u bradu i naoružani do zuba. Svi su bili jahači i revolveraši sa »Estrele«. Ćutke su stajali na trotoaru oslonjeni od stubove-nosače nastrešnica. Poneki od njih su pušili a pogledi su im bili upрti u šerifov ured.

Stigli su, znači, pomisli Džeri i oseti se prilično nelagodno. Sa dvojicom ili, možda, sa trojicom, ukoliko bi došlo, do gužve, izašao bi nekako na kraj, ali protiv njih dvadeset, nije imao apsolutno nikakve

šanse. Nadao se da su Beni i Frenki na vreme videli dolazak Gloverovih ljudi, ili bar na vreme uočili njihovo okupljanje. U tom slučaju, obojica bi mogli da mu priskoče u pomoć, ukoliko se za to ukaže potreba.

Na sreću, ništa se nije dogodilo. I Gloverovi jahači su videli Džerija ali ovaj zbor njihovog prisustva nije pokazao ni trunku straha i nije im dozvolio da se zbog toga raduju.

Možda bi se, ipak, to jutro drugačije završilo, da se iznenada na ulici, dolazeći iz sudnice, pred Džerijem nije pojavio Klem Holbruk, rančerov advokat, visok i mršav čovek, bledog lica, sa naočarima na nosu, star tridesetak godina koji je pravo završio na Istoku.

— Gospodine, Mekdoul — obratio se Škotu zvaničnim tonom nameštajući naočare sa dva prsta postavljena u »V« — imam nalog za oslobađanje Vejna Glovera i Džonija Gjulika.

Delovao je prilično napeto, uprkos službenom glasu koji je trebao da odaje mirnoću i zvaničnost, poput čoveka koji se priprema za predstojeću borbu. Verovatno je smatrao, uprkos svemu, da će se Džeri usprotiviti, pa se zbog toga iznenadio njegovim rečima:

— Ukoliko ste položili kauciju, i ako se na nalogu nalazi potpis sudije Džeksona, ne vidim nikakve smetnje da oslobodim vaše klijente. Ali... nećemo o tome na ulici.

Džeri se trudio da izgleda i deluje što uljudnije, pošto je tog jutra bio raspoložen jer mu je dan »krenuo« lepo.

— Da, da — prihvatio je Klem, ali je pogrešno protumačio Škotove reči kao popuštanje, što nije nalikovalo šerifu, pa je advokat gotovo bio razočaran zbog toga.

Očekivao je Džerijev otpor u kom ga je on trebao da pobedi silom slova zakona. Zato nije izdržao a da ne »pecne« Škota:

— Nešto ste mekani danas, šerife Mekdoul?

Nije bilo sumnje kako je smatrao da je ono, što je on protumačio kao Džerijevu popustljivost, izazvala grupa jahača sa »Estrele«.

Džerijevo raspoloženje namah splasnu. Mada obično vrlo smiren u sličnim situacijama, on tog trenutka nije mogao da mirno istrpi advokatovo podsmevanje.

Naglo je zastao i uneo se Klemu Holbruku u lice.

— Da se razumemo, Kleme. Onoga trenutka kada si pristao da zastupaš protuvu kakav je Vejn Glover, prestao sam da te posmatram kao čoveka. Ali to nema nikakve veze sa zakonom. Ja sam ga uvek poštovao, bar kada se radilo o poštenim ljudima a sudija Džekson je pošten čovek i sudija. Pa, ako sudija Džekson kaže da one dve gnjide treba pustiti iz zatvora, ja ću tako i postupiti bilo na ulici pedeset Gloverovih protuva ili nijedna. Ali, Kleme, ako ijedan od tih probisveta nešto pokuša, Vejn i Džoni će ostati iza rešetaka a pridružićeš im se i ti.

— Ja?! — zaprepastio se Klem Glover iz koga je, pred izlivom Škotovog gneva, potpuno nestalo one prepotentne nadmenosti. — Pod kojim osnovom mislite da bi ste mogli da me uhapsite?

— Pod optužbom da si lično ti sakupio ovaj ološ na ulici kako bi izvršio pritisak na zakon, i uz to pretio krvoprolićem.

— JA?! — još zapanjenije će advokat. — Ali ja nisam nikome pretio.

— Nisi — složi se Džeri — ali će Beni na sudu potvrditi da jesi.

— Pa... pa to je nečasno.

Džeri se kiselo osmehnu.

— Nečasno, kažeš. A zar je časno silovati jednu devojčicu, iz zasede pucati na predstavnika vlasti i umalo usmrtiti krajnje nedužnu osobu. Zato sa lupežima treba postupati što je nečasnije moguće. Poslušaj me, Kleme. Pređi sa one strane ulice i Gloverovim ljudima reci da iz glava izbiju glupe ideje.

Advokat Klem Holbruk, nevoljno posluša.

Za to vreme Džeri se obreo u svojoj kancelariji i pre nego što se advokat u njoj pojavio, već je oslobodio Vejna Glovera i nadzornika na »Estreli«. Odložio je naloge za njihovo oslobađanje u fioku radnog stola i obratio se rančeru, dok mu e vraćao oružje.

— Moj ti je predlog, Vejne, da se posle ovoga sa svojim ljudima što pre izgubiš iz grada. Tri puške će te pratiti dok to ne učiniš.

— Ne plaši se, Mekdoule — uzvratio je rančer nadmoćnim glasom. — Danas, bar, ne moraš strahovati. Ali za ubuduće, nemoj zaboraviti na moje obećanje. Ti si mrtav čovek.

— I još nešto, Vejne — dodade Škot koga nimalo nisu uplašile rančerove pretnje. — U krajnjoj liniji ovaj obračun možeš smatrati kao ličnu stvar između nas dvojice, ali ako još samo jednom ijedan tvoj čovek na bilo koji način nasrne na Melindu Džonatan, baciću zvezdu i lično doći na tvoj ranč da te ubijem.

Pri toj svojoj pretnji Džerijevo lice je plamtelo ozbiljnošću i rešenošću da učini ono što je ono što je obećao. Samo glup čovek bi pomislio da Škotlanđanin blefira, a Vejn Glover ipak nije bio toliko glup.

Nakon nekoliko dana, Melinda se već prilično dobro osećala, ustala je iz postelje i, mada sa rukom u zavoju, vratila se na posao u školu.

Život u gradu tekao je prilično mirno, pa je Džeri odlučio da odjaše do »Hrasta« i tamo obavi posao koji je već prilično dugo čekao.

Ranč »Hrast« Dejvida Konveja, nalazio se pravolinijski bliže gradu od »Estrele«, ali ga je od grada i delimično ranča Vejna Glovera delila pustinja Blaf koja se prostirala na preko hiljadu kvadratnkih milja površine. »Hrast« je predstavljao najveći od manjih poseda i protivnika »Estrele«, pa su zato oko njega, kao oko nekakve matiče identičnih interesa, okupljali preostali mali stočari.

Da bi se stiglo do »Hrasta« obilaznim putem, i na taj način izbegla negostoljubiva pustinja Blaf, bilo je potrebno više od pola dana jahanja, pa je Džeri iz grada krenuo rano izjutra, tek što su se daleko na istoku, iza Mogolanskih planina, pojavile prve zrake jutarnjeg sunca.

Škot je nameravao da izvrši svoju misiju i vratio se u grad do mraka, ili bar do isteka toga dana. Dan vešanja Martina Glovera se približavao i nije bilo nikakve sumnje da će pre njega rančer zadati nekakav udarac. Nije želeo da bude van grada kada se to dogodi. A da će se dogoditi, nagoveštaj su predstavljali i tih četiri-pet mirnih dana u gradu, tokom kojih se veliki stočar nije oglašavao kao da uopšte ne postoji. On je nešto spremao a poznavajući ga, to je moglo da bude samo nešto krajnje podlo.

Škot je znao, da u koliko svrati do »Hrasta« i javi se Dejvidu Konveju, od njegovog povratka u grad toga dana neće biti ni reči. Jer, Konvej je bio u toj meri prijatan, pošten i drag čovek a uz to izuzetno gostoljubiv domaćin, koji se nije mogao odbiti

da putniku—namerniku pruži gostoprimstvo za noć. Sem toga, ukoliko bi od mesta gde u se »Hrast« i »Estrela« graničili, i gde se dogodio sporni slučaj, krenuo na imanje Dejvida Konveja, izgubio bi sigurno još četvrt dana deragocenog vremena. Zato je Džeri odlučio da izvrši uviđaj i, ukoliko ne iskrsne ništa ne predviđeno, vrati se u grad bez svraćanja na »Hrast«.

Jutro sa suncem koje već beše odskočilo od Mogolanskih planina, Džerija je zateklo na zapadnom obodu Blaf pustinje koju su Navaho Indijanci sa Mogolana nazvali Grbolje Kostura.

No, Džerijev plan je bilo jedno, a njegovo ostvarenje sasvim druga stvar.

Zastavši u toku puta samo na jednom mestu da bi pojeo komad sušene govedine i popio lonče vruće kafe, on se negde iza podneva obreo na granici »Hrasta« i »Estrele« i zatekao porušenu ogradu koju je Dejvid Konvej postavio prema imanju svog velikog suseda. Škot je uočio i tragove odvedene stoke i tragove potkovica konja jahača koju su stoku odveli. Vodili su prema severu i stenovitom kraku Mogolanskim planina.

Nalazio se u plodnoj udolini, oko čijeg vlasništva su »Hrast« i »Estrela« i vodili spor jer ja Vejn na nju polagao pravo prvog doseljenika a Dejvid Konvej je imao zvanična dokumenta koji su potvrđivali da je udolina njegova.

Po obodu te plodne udoline, i to najvećim delom sa zapadne strane, pružalo se krševito kraško tlo, prepuno vrtača i jama.

Baš kad je nameravao da se zaputi tragovima odvedene stoke, Džerija ispuni nelagodni osećaj da ga neko posmatra. Da ne greši, potvrdio mu je i Svitli koji se uznemirio i nekoliko puta oglasio ljutim lavežom.

Uzrok te uznemirenosti crnog njufaundlandera, mogao se kriti jedino u kamenitom kršu koji se sa zapada nadnosio nad plodnom udolinom. Zato Džeri, polegavši mu po vratu, potera konja prema severu kako bi se što pre i što više udaljio od puškometa eventualnog strelca. Nije li Melinda bila u pravu, pitao se Škot tih trenutaka, kada se plašila da je Vejn ogradu »Hrasta« srušio samo da bi njega izvukao iz grada i namestio mu smrtonosnu klopku.

Nije morao dugo da čeka da bi na svoje pitanje dobio odgovor. Iz kamenjara je odjeknuo puščani pucanj i metak je prozujao tik iznad Džerijeve glave. Daljina sa koje se strelac oglasio nije bila mala i iznosila je najmanje četiri stotine jardi, što je ukazivalo na činjenicu da je prilično precizan.

No, Škot je sve dalje odmicao, praveći luk prema ogranku zavojitog kamenjara, kako bi se što pre sklonio sa vidika nepoznatog. Ovaj je upotrebio svojů pušku još dva puta, ali je u oba navrata bio manje precizan nego li prvi put.

Našavši se napokon u zaklonu kraškog krša, Džeri je, prilično dobro u mislima registrovavši mesto sa koga je strelac pucao na njega, poterao konja prema svom protivniku. U tom smislu imao je Svitlijevu nepogrešivu pomoć. Svojim istančanim životinjsnjkim instinktom pas je vodio Škota prema zasedi nepoznatog.

Bilo je malo verovatno da će taj u svojoj busiji ostati i posle neuspelog pokušaja ubistva, pa Džeri nije morao isuviše da bude oprezan i štiti se prirodnim zaklonima.

Desetak minuta docnije Škot je pronašao malu vrtaču u kojoj je strelac bio sakriven. Čaure kalibra 44. najverovatnije iz vinčesterke, bile su razbacane okolo, a bilo je i opušaka od cigareta.

Naredivši psu da sledi trag konja ubice, Škot je bio u mogućnosti da nepoznatog prati i stigne daleko pre nego što je to ovaj mogao i da pretpostavi.

Ko je bio strelac, Džeri nije morao ni da se zapita. Jasno, neko od Gloverovih ljudi. Jasno je bilo i da taj tip neće poći prema »Hrastu«. Preostale dve mogućnosti za njega su bile ili pustinja ili »Estrela«, a za šta će se on odlučiti, takođe nije trebalo da predstavlja enigmu.

Dok se sa visokog kamenjara spuštao u niziju, Džeri je napokon ugledoa jahača koji je, od pravca krševite visije, žurio ravnicom, ali ne prema »Estreli«, već prema pustinji Blaf.

Džeri u sebi priznade da je to bilo prilično lukavo begunčevo rešenje. Škotov konj beše umoran i to prilično nakon više od pola dana jahanja, dok se konj begunca koliko-toliko odmorio dok je njegov gazda svoju žrtvu čekao u zasedi. A druga stvar sa kojom je nepoznati računao bila je da bekstvom u pustinju zavara progonioca ne nadajući se brzinom intervencije ovoga vrlo brzo biti otkriven.

Samo za trenutak se Džeri dvoumio šta da učini. Ni njegov konj a ni Svitli nisu mogli stići begunca, a Škot nikako nije želeo da mu dozvoli da pobegne.

Odlučio se zato da ga presretne. Potpuno se pri tome oslonio na jedinu moguću logičnu pretpostavku da će progonjeni pošto već stigne do oboda pustinje, da zaokrene na istok prema »Estreli«.

Dok je silazio u niziju, pitao se kako je strelac znao da će se on baš toga dana naći na uviđaju na granici »Estrele« i »Hrasta«. Postojalo je nekoliko mogućnosti. Jedna je bila ta da ga je nepoznati danima čekao u zasedi, očekujući njegov dolazak što je bilo malo verovatno. Druga mogućnost je bila da ga je strelac toga jutra pratio još od grada, pretpostavljajući da će se Džeri baš toga jutra zaputiti na uviđaj pošto je Melindi bilo dobro. A možda je to sigurno znao, doznavši posrednim putem od Benija ili Frenkija koji su se tokom prethodnog dana na nekom mestu u gradu slučajno izrekli o njegovoj nameri.

Našavši se u niziji, Džeri je poterao konja po tetivi zamišljenog luka kretanja nepoznatog. Na taj način je znatno pre njega, stigao do suvog korita rečica Blaf, koja je predstavljala granicu »Estrele« na tom delu Gloverovog poseda, a onda je zaokrenuo na zapad, prema pustinji.

Imao je pregled ravnice u vidnom frontu širine desetak i više milja, pa je postojala vrlo mala mogućnost da ne primeti begunca.

Nakon izvesnog vremena primetio je u daljini sićušnu tačku koja se, uvećavajući se iz sekunde u sekundu, kretala prema njemu praveći sve uočljiviji oblak prašine za sobom.

Verovatno je i progonjeni njega uočio, ali nije mogao pretpostaviti da bi to mogao da Džeri bude, s obzirom da mu je ostao nekuda iza leđa. Nadao se da mu u susret dolazi neko sa »Estrele«.

Kako ne bi bio otkriven pre vremena, Džeri je naterao Svitlija da se kreće po tragu konja, čime je bar za izvesno vreme markirao psa od pogleda begunca, a i zvezdu sa košulje skinuo je i stavio u džep.

Kada su se nalazili na međusobnoj udaljenosti od stotinak jardi, progonjeni je naglo zastao, verovatno prepoznavši Džerija. Iz skabarta je hitro izvadio pušku.

No, Džeri je svoju vinčesterku sa duplom nišanskom spravom već imao u rukama. Bio je u prednosti pošto je on bio taj koji je diktirao razvoj događaja i da stupi u akciju samo je čekao prvu reakciju svog iznenađenog protivnika. A kada je ovaj zastao, to je bio signal za napad.

U trenutku kada je nepoznati, pod psihološkim dejstvom iznenađenja i straha, nesigurno i nasumice opalio hitac koji je promašio Džerija za čitavu jardu-jardu i po, ovaj je, sa već umirenim konjem pod sobom, imao na nišanu svoga protivnika. Nije mu dozvolio da ponovo upotrebi svoju pušku. Povukao je okidač.

*

Vejn Glover je zamišljeno sedeo u kitnjasto izrezbarenoj i nafatiranoj stolici, u velikoj dnevnoj sobi ogromne dvospratnice na svom računu. Lečio je ruku koju je još nekoliko dana ranije povredio u tuči sa Džerijem Mekdoulom. Povreda je izgledala znatno ozbiljnija, nego što se to moglo očekivati. Sećao se kako je do nje i došlo. Kada je uspeo da šerifa obori na pod saluna »Dva dolara« u jednom trenutku je zamahnuo rukom da mu njom razbije glavu, ali se Škot vešto pomerio u stranu, pa je njegova pesnica svom snagom pogodila u pod. U žaru borbe, ozleda ga nije tada u toj meri bolela, ali se jak bol javio već te večeri u zatovoru. Nije bilo isključeno da je i neku kost povredio, ali je uporno odbijao Džonijevo nagovaranje da pozovu doktora Džareta Duana. On jeste bio kivan na Glovera i »Estrelu«, ali je bio pošten čovek i lična osećanja nije mešao sa lekarskom etikom.

Dok je, kao te večeri, držao šaku u lavoru sa toplom vodom, bol je jenjavao, ali se i voda brzo hladila.

— Džoni, dodaj mi još malo vruće vode!

Njegov gromoglasan i nestrpljiv glas, prožet nervozom i ljutnjom, odzvanjao je po ogromnoj kući šireći strah među poslugom ili onim koji bi se tu slučajno zatekli.

Na vratima kuhinje pojavio se Džoni Gjulik, rančerova senka i desna ruka, nadzornik na imanju i savetodavalac. Nosio je lonac vrele vode iz koje je izbijala para.

Uplašen od vreline lonca on u dva-tri brza koraka pređe rastojanje koje ga je delilo od rančera i skoro baci lonac na sto pred njega.

Potom je seo na obližnju stolicu, duvajući sebi u prste kako bi njihovu toplotu izjednačio sa temperaturom ostalih delova tela. Očekivao je novo naređenje svoga gazde. U njegovom prisustvu Džoni je gubio moć kreativnosti i samoinicijative. Uvek bi čekao rančerovo naređenje da nešto učini i učinio bi samo to što se od njega tražilo i ni pokret više.

Glovera je uvek nerviralo takvo ponašanje njegovog prvog čoveka na ranču. Često mu je govorio o delotvornosti samoakcije, no uzalud. Džoni se tokom ranijih godina u nekoliko navrata opekao po pitanju samoinicijative izazvavši gazdinu srdžbu, pa je odlučio da onda, kada je u njegovom prisustvu, ništa, pa i najbezazleniji pokret, ne preduzima na vlastitu ruku. Vremenom mu se ta odluka i ophođenje shodno njoj, u toj meri uvuklo u krv da je postalo sastavni deo njegove ličnosti.

Vejna Glovera jeste nerviralo takvo Džonijevo ponašanje ali je naučio da ga podnosi, i to iz čitavog niza razloga. Bio je odan svom gospodaru i privržen mu poupt kučeta, slepo je izvršavao data mu naređenja ne pitajući mnogo i redovno ih uspešno obavljao, bio je brz na revolveru do te mere da je samo šerif Mekdoul u okolini bio brži od njega, kada je mogao da samostalno deluje pokazivao je visok stepen efikasnosti i čvrsto je pod svojom komandom držao sve jahače »Estrele«.

— Sipaj vodu u lavor, Džoni — reče mu rančer nakon kraće pauze pošto je izgubio nadu da će se nadzornik setiti da sam to učini.

Džoni ustade sa stolice i bez reči posluša.

Vejn Glover zamoči u vodu da vidi koliko je topla, pa kad utvrdi da mu odgovara, on u lavor stavi čitavu ruku do lakta. Učinio je to žustrim i nervoznim pokretom, kao da mu je najviše odgovaralo da samo rukom prođe kroz tu vodu i da svi njegovi problemi kako telesni, tako i psihički namah nestanu kao da nikad nisu ni postojali. Činilo se da je još više ljut jer nema takvu moć.

U tom trenutku u dnevnu sobu uđe mršav, bledoliki čovek orijentalnih crta lica. Bio je to četrdesetogodišnji Emilio Suarez, jedan od Džonijevih najpouzdanijih ljudi.

— Šta je, Emilio? — obrecnu se na Meksikanca rančer koji nije voleo da mu u kuću upada ko god je stigao i bez prethodne najave. — Ne sećam se da sam te zvao.

— Niste, senjor — odgovori Emilio nespretno skinuvši sombrero sa glave. — Došao sam da vam kažem da je napolju jedan stranac. Traži vas.

— Stranac? — začudi se Vejn Glover.

— Si, senjor, samo što je dojahao na »Estrelu«. Momci da drže na oku. Šta da učinimo?

— Je li se predstavio?

— Nije, senjor.

— Rekao je valjda šta hoće? — znatiželjno će Vejn Glover.

Meksikanac klimnu glavom.

— Hoće da razgovara sa vama.

— To sam već čuo — ljutito promumla rančer. — Kako izgleda. Poznaje li neko od vas?

— Sigurno nije iz Dejli Grinokruga, senjor. Niko ga nikada nije video. Izgleda da je iz daleka doputovao.

— Dobro, uvedi ga.

Meksikanac izađe iz sobe. Koji minut docnije saču se bat teških čizama po stepeništu terase i zveket mamuza a onda u living-rum rančerske zgrade uđe došljak a iza njega Emilio Suarez sa šakom desne ruke na dršci velikog kolta.

Stranac je bio visok blizu šest teksaških stopa i mršav, orlovskih crta lica i ravne crne kose koja mu je padala gotovo do ramena. Ako se ponekada i šišao, onda je to činio radi svog ličnog komfora a da bi popravio svoj spoljni izgled. Nosio je plavu iskuvanu kušulju, čvrste pantalone firme »levis« i meke čizme od govedeg boksa. Gusti, tamni brkovi su mu skrivali rasečenu gornju usnu.

Bio je to niko drugi do Slinger Forbes, ali ni Džoni Gjulik, ni rančer Glover to nisu znali tog momenta.

Jedan detalj na došljaku govorio je da je on pre vredan stočar nego precizan revolveraš kakvog ga je svet upoznao: sa prednje leve strane i to visoko o boku nosio je crni revolver kalibra 44. Futrola je bila ukošena tako da je drška kolta bila

skoro sasvim uz pređicu na pasnom kaišu.

Zbog tog njegovog, za renomiranog revolveraša, neuobičajenog načina nošenja oružja, delovao je manje opasno i ozbiljno, ali samo za slabe poznavaoce ljudi. Zbog osam ubistava, i to samo onih koji su mu sigurno dokazani, tražilo ga je nekoliko saveznih država a među njima i Arizona. Toliko je bio nadmoćan u odnosu na svoje dotadašnje protivnike, a među njima je bilo i poznatih imena zapada poput šerifa Ouk Krik Sitija Džeremija Todsa, poznatog lovca na ucene Smita Mortona zvanog »Kinez«, pinkertonovog detektiva Semija Oklahome i drugih, da nikada uvobojima nije bio ni okrznut metkom a kamoli ranjen. Samo ga je jedan čovek ranio i to nožem. Slingerova zvezda na nebu one strane zakona sjala je punim intenzitetom, preteći da potamani i slavu Crnog Flega Trenta, još poznatijeg i, možda, bržeg revolveraša. Ali Slinger Forbes i Crni Fleg Trent su bili prijatelji. Možda Slinger i nije bio brži od Crnog Flega Trenta, ali je uodnosu na njega imao razvijeniji osećaj kada je pravi momenat za pucanje, revolver je retko upotrebljavo a kada bi to i učinio nikada nije promašivao.

Prvi, spoljni utisak koji se kod posmatrača stvarao o Slingeru, prevario je i Vejna Glovera, pa mu ovaj već od prvog trenutka nije posvetio dužnu pažnju.

— Tražili ste me, stranče? — obratio mu se nadmenim i nadmoćnim glasom uživajući u svojoj veličini.

— Greška, gazda — odgovori Slinger mirno. — Vi ste sigurno Vejn Glover?

— Tačno — potvrdi stočar.

— Onda ste vi mene tražili.

Rančer začuđeno izdiže veđe.

— Zanimljivo. Ne sećam se da sam vas ranije negde video?

— I niste — potvrdi revolveraš. — ali shvatio sam da vam je potrebna pomoć i evo me.

— Pomoć, kažete — počeša se Vejn Glover po bradi onom drugom, zdravom rukom. — Pa dobro, ako nudiš pomoć da čujem o čemu se radi. Sedi, ovamo bliže.

Pritom je povukao klupu u ugao sobe. Tu je voleo da posadi ljude sa kojima je o nečemu važnom imao da razgovara. Cenio je i čuvao svoj nameštaj, nabavljen iz Evrope čak, od prljavštine koju stočari nose u svojoj odeći, pa je za njih uvek imao spremnu drvenu klupu.

Revolveraš se i ne pomeri. Bacio je samo kratak pogled na nekoliko udobnijih stolica postavljenih u krug oko stola. Nije podnosio da ga na bilo koji način neko vređa, pogotovu kada je uvreda trebala da znači kako je on manje vredan od nekog drugog.

Prezrivo je otpljunuo na čist pod.

Rančer pozelene od gneva.

— Rekoh ti da sedneš ovamo, šugavo pseto! — proderao se na došljaka i mahnuo mokrom rukom u pravcu kupe.

Slinger ga je gledao hladnokrvno i bez trunke emocija. Rančerovo uzbuđenje i ljutnja nisu ga se ama baš nimalo ticali. Nije mu smetalo ni to što mu je naređivao da sedne. Navikao je već bio na prve takve reakcije svojih naredbodavaca.

— Bolje zaveži, gazda — odgovorio je lenjo. — Jednostavno mi se ne sedi, bar ne na toj drvenoj klupi.

Rančer je zinuo od silnog zaprepašćenja i neverice. Kao da ga grom pogodio umesto strančevih reči. Nikada mu se i niko nije protivio, izuzev onog šerifčića u gradu i

to uvek u Prestonu. Nikada se to, međutim, nije dogodilo na njegovoj »Estreli« i u njegovoj rođenoj kući. Tako nešto nije mogao da dozvoli, tako nešto nije mogao da toleriše. Po njemu se videlo da proklinje momenat kada je povredio ruku. Inače bi već izrešetao tu vucibatinu koja ga vređa u vlastitom domu.

Kako mu gnev nimalo nije bio splasnuo, povikao je iz sveg glasa na nadzornika »Estrele«:

— Džoni, nateraj toga čoveka da sedne. Ne tiče me se kako ćeš to izvesti, ali hoću da ga vidim u sedećem položaju i to odmah!

Džoni Gjulik brzo pogleda Slingera. Ovaj se brzinom pume pomeri u stranu i sada je i Džonija i Meksikanca imao na oku. Ali nadzornik »Estrele« nije bio žutokljunac i nije podlegao prvim utiscima. On je došljaka ocenio kao spremnog, hitrog i veoma sposobnog čoveka. Možda je u tom smislu imao prednost u odnosu na rančera, pošto je slušao u Slingeru, znao kako nosi revolver i pretpostavljao da bi baš on mogao da bude neugodan stranac.

Džoni vrati svoj pogled u pravcu Vejna Glovera i reče:

— Gazda, ne bojim se nijednog život bića, ali ja nisam budala bez obzira šta ti o meni mislio. Možeš i da me otpustiš, ali neću ukrastiti rogove sa ovim čovekom... — malo je zastao. — Bar ne zbog tako bezveznog razloga kao što je ovaj.

Gloverova ljutina i neraspoloženje prema strancu počeše da jenjavaju a već u narednom trenutku brzo je razmišljao. Džonija je dobro znao jer ga je video u akciji kako pesnicama, tako i pištoljima. Mada je bio sporiji od šerifa Mekdoula, Džoni ne bi nijednog trenutka razmišljao da protiv njega potegne kolt. To, međutim, protiv stranca nije smeo da učini. A, ako je Džoni prema njemu obazriv, onda za to mora da je imao izuzetno jak razlog. Zaključio je u sebi da bi najbolje bilo da se malo suzdrži.

Trudeći se da ne izgleda kao poražen, vratio se na svoju stolicu i vratio ozleđenu ruku u već mlaku vodu, čije mlakosti zbog svog unutrašnjeg neraspoloženja nije ni osetio.

— Nije važno, momci — rekao je daleko pribranije. — Samo sam malo uzbuđen i poslednjim događajima u gradu, a ni ova ruka koju sam povredio ne olakšava mi situaciju... — Zastao je i bolje se zagledao u došljaka. — Pa, stranče, možeš li nam bar reći ko si?

— Slinger Forbes.

Isuse, zausti da kaže zaprepašćeni rančer, ali proguta i reč i nevidljivu knedlu, veliku i gorku. Za razliku od nadzornika svoga ranča, on je oduvek loše procenjivao ljude. Od Džonija je čuo da je Slinger jedan od najcenjenijih revolveraša sa one strane zakona i namah postade svestan koliko je Slinger opasan protivnik.

— Pa, što to odmah nisi rekao, momče — pokuša da se osmehne, navukavši na lice masku dobre volje.

— Nisi mi dozvolio, gazda — uzvrati revolveraš.

— Da, da — nehajno odmahnu Vejn zdravom rukom kao da je hteo da kaže, što je bilo, bilo je. Onda je naredio Meksikancu da od posluge zatraži da se donese piće, pa se obratio revolverašu: — Znači, primo si Džonijeju poruku?

— Da — odgovori Slinger i pošto je zategnuta atmosfera popustila prišao je Gloverovom stolu i seo na jednu od udobnih stolica.

Toga puta, Vejn nije imao nikakvu zamerku na ponašanje revolveraša.

— Da li, možda, znaš i zašto smo te ovamo pozvali? — upita ga rančer.

— Zato sam tu, da čujem.

— Džoni — obrati se Glover nadzorniku — dodaj još malo vode.

Džoni posluša a rančer nastavi:

— Vidiš, Slingeru, u gradu imamo jednog vrlo nerazumnog šerifa.

— Pa bih ja trebao da ga urazumim — kiselo se naceri revolveraš.

— Tačno.

— Video sam tvoje momke u dvorištu i ne bih rekao da su nesposobni. A ima ih i priličan broj. Kako to da taj problem sa šerifom niste sami rešili?

Glover se namrači i mrzovoljno priznade:

— Jako je neugodan, brz na pištolju i vrlo sposoban.

— Tako — revolveaš će za sebe. — A šta je to što je nerazumno u ponašanju toga šerifa.

— Zatvorio mi je sina i ne pušta ga.

— Onda mora da je za to imao razlog — primeti Slinger. — Čuj, gazda, igramo otvorenih karata i nemoj mi se ustezati kao mlada pred prvu bračnu noć. Pre nego što se odlučim, želim da sve čujem.

Mada mu se ton došljakovog glasa i njegovo ponašanje nikako nisu sviđali, rančer je bio prinuđen da ih podnosi. Ne traži dlaku u jajetu kod čoveka od koga očekuješ da reši tvoje probleme.

Jedna stara Meksikanka je donela bocu škotskog viskija i nekoliko čašica, nalila ih do vrha i udaljila se. Slinger dohvati jednu od njih i otpi gutljaj. Lice mu se razvuče u grimasu zadovoljstva.

— U redu — reče Vejn Glover i potanko ispriča Slingeru o poslednjim događajima koji su se desili u gradu i okolini.

Za celo to vreme, međutim, Džerija nije nazivao pravim imenom već je za njega upotrebljavao izraze kao: šerifčić, protuva i druge slične termine. Svoje pripovedanje završio je rečima:

— ... i taj kukavica Frenki O'Nil se takođe povukao pred njim.

— Franki O'Nil? — pomalo se iznenadi Slinger Forbes. — Grešiš Gloveru. Poznajem Frenkija i mogu ti reći da je on sve drugo samo ne kukavica. I tebe, i tvog nadzornika, i pola tuceta tvojih ljudi bi izrešetao pre nego što bi shvatili šta se događa.

Vejnu Gloveru, koji se naglo oneraspoloži zbog takvih Slingetovih reči, u jednom trenutku izlete neoprezno pitanje:

— Da se i ti nisi uplašio, momče?

Revolveraš ga preseče pogledom od koga se rančer naježi.

— Loše procenjuješ ljude, gazda. Treba da se navikneš da ne kudiš konja koga nisi jahao i donosiš zaključke pre nego što se uveriš u njihovu tačnost. Ali, neka ti bude. Nisam se uplašio, samo razmišljam šta je to moglo da bude što je Frenkija O'Nila zaplašilo. Ko je, u stvari, taj vaš šerif? Kako mu je ime?

— Džeri Mekdoul — odgovori rančer.

Crte na koščatom revolveraševom licu se zategoše da je izgledalo kako će kapilari na njemu poprskati.

— Džeri Mekdoul — ponovio je slog po slog. — On predstavlja savezni zakon i ima iza sebe nekoliko jako opasnih imena. Bojim se da će i tarifa morati da bude posebna.

— Što se novca tiče, zbog toga se ne brini — upade Glover strahujući da se i Slinger, kao i Frenki ne povuče. — Nema te sume koju nisam spreman da ti isplatim, samo da likvidiraš tog šerifčića.

— Nije on šerifčić, Gloveru — uzvrati revolveraš — već borac i protivnik dostojan poštovanja.

— Rekao bih da ga poznaješ — primeti rančer.

Slinger se nasmeši, tada po prvi put od kako je stigao na »Estrelu«, pokazujući pri tome svoje žute zube na slabom sobnom svetlu.

— Sigurno da ga poznajem, ali poznajem i još nekoliko momaka koje prati đavolska sreća što su uopšte još živi.

Pošto Slinger ne reče ni reč više na tu temu, rančer ga znatiželjno upita:

— Sta si time mislio da kažeš?

Revolveraš mu odgovori:

— Srećni su što nije došlo do potezanje revolvera. Sigurno bi sada bili u grobu, mladi. Ne verujem da u ovom kraju ima iko, izuzev jednog čoveka, koji bi mogao da mu bude ravan sa šestakom.

— A ko je taj čovek?

Novi osmeh se razvuče grubim crtama Slingerovog lica.

— Ko drugi, gazda, nego ja.

Način i ton kojim je to rekao, natera Vejna Glovera da oseti nekakvu unutrašnju nelagodnost. Ruke mu se u trenutku ohladiše a potom i ovlažiše na pomisao kako je idiotski vikao na tog čoveka. Pitao se kako to da, i ranije, nije u njemu video opasnost. Shvatio je da gleda najopasnijeg čoveka koga je u životu sreo.

Izustio je nešto što nije predstavljalo ni reč, ni osmeh, ni uzdah. Bio je potpuno poremećen razmišljanjem o posledicama koje su ga mogle stići zbog nekorektnog ponašanja prema tom čoveku. Nakašljao se, promeškoljio na mestu i za nekoliko trenutaka pogledao u stranu kako bi dobio na vremenu da se sabere. A onda se obratio slingeru:

— Nadam se, momče, da tvoje reči mogu da shvatim tako da pristaješ na moju ponudu. Jasno, zavisi od toga hoće li Nosati Bil uspeti da obavi zadatak ili ne.

Slingerovo koščato lice se namršti.

— Kako to misliš, Gloveru?

— Šerif je danas odjahao u posetu ranču »Hrast« i Dejvidu Konverju zbog ograde koju sam mu porušio. Bil će Mekdoula sačekati u brdima. Njih dvojica imaju neke stare neprečišćene račune. Rekao je da će ga razneti iz sedla.

Slingerovo lice se ispuni čistim gnevom.

— Ako ta volina koju zovete Bil uspe da ubije šerifa, ja ću sebi prosvirati rupu kroz glavu. Da je mrtav, Džeri bio bio opasniji. No, ako vašeg nosonju ipak posluži nekakva luda sreća, u tom slučaju ja ga čekam kada se vrati.

I rančer i Džoni Gjulik su bili iznenađeni tim revolveraševim rečima.

— Ne razumem te, momče — obratio mu se Vejn Glover. — Šta si time hteo da kažeš. Zar ti je šerif Mekdoul prijatelj?

— Nije. Želim samo da imam to zadovoljstvo da ga lično ubijem. Ima već mnogo meseci kako ga tražim. Ovo je prva vest koju sam o njemu čuo za svo to vreme.

Rančeru laknu. Pogrešno je protumačio Slingerove reči, u smislu da se ovaj stavlja na stranu Mekdoula. Kada ga je revolveraš razuverio u tome, lice mu se razvuklo u širok osmeh. Neobično je bio zadovo-

ljan činjenicom što je protiv Džerija pronašao nepokolebljivog čoveka koji neće ustuknuti dok ne uradi ono što je naumio. Zato je rekao:

— Šta se uradi — uradi se. Ne tiče me se ko će ga ubiti, samo želim da šerif nestane... — Zastao je u govoru, ali se videlo da ga nešto muči. Znatiželja. Na kraju nije uspeo da se savlada, pa je upitao Slingera: — Zašto si se toliko namerio da se domogneš šerifa Mekdoula? Nije, valjda, da i sa tobom ima neke nepodmirene račune?

Revolveraš hladno pogleda u rančera.

— Čudim se kojom si tehnikom uspeo da stekneš ovoliko bogatstvo, kada se vrlo često ne razumno ponašaš. Loše procenjuješ ljude i postavljaš pitanja koja se nikada ne postavljaju. Neko bi te zbog toga mogao upucati i izrezbariti. No, s obzirom da je reč o Džeriju Mekdoulu, reći ću ti da imamo neke stare, zajedničke uspomene... — Skinuo je košulju sa levog ramena i pokazao ožiljak od noža. Zatim je objasnio: — Nekada sam bio levak, ali mi je taj Škotlanđanin, pre nekoliko godina, udesio ruku nožem.

— Tukli ste se noževima?

— Toga puta, ali sada ćemo razgovarati drugačije. Vežbao sam desnu ruku i sa njom sam sada još brži nego što sam bio sa levom...

Zastao je jer se u dvorištu ranča začula buka i povici uzbuđenih ljudi. Događalo se nešto neobično i mimo Gloverovog znanja i odobrenja pošto on nije voleo metež na svom posedu.

— Džoni, vidi šta se to događa napolju, do đavola! — razdraženo je viknuo rančer. — Čovek nema mira ni u vlastitoj kući!

Džoni Gjulik hitro ustade i udalji se put dvorišnih vrata, no sam Vejn Glover je isuviše bio znatiželjan da bi utvrđivanje razloga buke prepustio samo Džoniju. Ustao je i teško koračajući, kroz predsoblje izašao na trem. Za njim, ali krajnje nezainteresovano, pošao je i Slinger Forbes. On je pretpostavljao kakva bi to buka mogla da bude i zagonetno se smeškao.

Tri Gloverova kauboja su se u dvorištu ranča muvali oko jednog oznojenog konja. Životinja je na svojim leđima nosila teret upetljan užadima koje su kauboji sekli kako bi nečije telo oslobodili stega.

Odvezani leš tresnu na zemlju kao vreća krompira. Na mesečini je sijalo sedlo umrljano krvlju.

— Pa, dobro, šta se događa, do vraga? — upita rančer svojim gromoglasnim glasom.

On sa visine terase nije mogao da prepozna leš.

Džoni Gjulik koji je već bio sišao do lešine, odgovori razočaranim glasom:

— To je Nosati Bil, gazda. Odlutao je i sam već znaš kuda i usput se nakupio mecima.

— Budala — bila je rančerova konstatacija. Obratio se Slingeru. — Bio si u pravu, momče. Taj Bil nije bio protivnik dorastao šerifu Mekdoulu.

Slinger se nasmeši. On je znao čije je telo uvezano lasom još onog momenta kada je konj utrčao u dvorište, bučno noseći na svojim leđima zlokobni teret. To je vrlo često bio Džerijev način otpremanja svojim protivnika. Nije se mučio oko sahranjivanja leša, a i kod ubičinog naredbodavca je izazivao psihozu straha. Slinger je znao da su izgledi Nosatog Bila, pa i mnogih drugih koji žele da se igraju opasnih ljudi velikog kalibra, da u zasedi dočeka

Džerija Mekdoula bili jako mali. Jer, Škotlanđanin je imao svojstva iskusnog Indijanca ili čoveka divljine, što je delom i bio, kojeg bi najmanji šum na povetarcu naterao u zaklon. Jednom prilikom je Slinger video u akciji Emerija Lajtninga i bio impresioniran njegovom brzinom i spretnošću. Sama činjenica da je Veliki Em za svog pomoćnika angažovao Škotlanđanina, svedočili su o vrednostima ovoga.

Nakon izvesnog vremena u dnevnoj sobi rančerske kuće na »Estreli« ponovo su zajedno bili Vejn glover, Džoni Gjulik i Slinger Forbes.

— Rekao bih — počeo je rančer — da si ovim konačno dobio posao Slingeru. Cenu usluge odredi sam. Mislim da je to fer sa moje strane.

— Jeste — složi se revolveraš. -- Koliko ima do grada?

— Oko pola dana jahanja — odgovori Vejn glover. — Šta nameravaš da učiniš?

— Da prespavam i dobro se odmorim. Sutra odlazim u grad da zaradim novac.

— Nadam se da nemaš ništa protiv da sa tobom pođemo i Džoni i ja?

Revolveraš nehajno raširi ruke u smislu: radite šta vam je volja, to se mene ne tiče.

*

Nosati Bil je bio brži nego što je to Džeri pretpostavljao. I precizniji. U trenutku kada je Škot povukao okidač na svojoj vinčesterki sa duplom nišanskom spravom, i Bil je, ipak, uspeod a opali po drugi put.

Metak iz Džerijeve puške izbacio je Vejnovog jahača iz sedla, ali je i njegovo zrno uspelo da pronađe svoj cilj. Okrznulo je Škotovo levo rame, probusivsi košulju i otkinuvši parče mesa do same koske.

Malo je nedostajalo da se Džeri onesvesti od jakog bola. To se, ipak, nije dogodilo, pa i sama rana ga je, najpre, nakon tog prvog bola, manje bolela nego docnije.

U tom međuvremenu, uspeo je da Nosatog Bila upetlja u njegovo vlastito laso i otpremi ga na konju put »Estrele«.

Već posle toga, rana je sve jače počela da ga boli. Rupa od metka je bila i veća i ozbiljnija nego što je on u prvom trenutku mislio. Uz dosta napora uspeo je da zdravom rukom, a pri tome se pomažući i onom povređenom, iz jednog metka izvadi barut i njom pospe ranu a potom je uveže komadima svoje iscepane košulje.

Kako je ostao nag do pasa, a sunce je zalazilo i zemlja se hladila, nagoveštavajući dolazak sveže noći, iz bisaga je izvadio kožnu jaknu, ali nije uspeo da je navuče preko povređene ruke pa se samo ogrnuo.

Uzjahao je konja i poterao ga prema gradu.

Komadom ostatka pocepane košulje upetaljio je zdravu ruku oko jabučice sedla iz bojazni da se ne onesvesti i ispadne iz sedla.

Nakon dva sata jahanja, to se i dogodilo. Poslednjim ostacima svesti uspeo je da obgrli vrat konja i polegne po njemu. Životinja je nastavila da se kreće putem kojim ju je vodio njufaundlander a on je znao put kući.

*

Džarete, Džarete! — drmala je gospođa Duan svog usnulog muža.

Doktor bunovno otvori oči. Umor od napornog prethodnog dana očitavo mu se na licu i u snenim očima.

— Šta je? Šta se događa?

— Neko je napolju i lupa po vratima — objasni Pola Duan uznemireno.

Džaret Duan ustade iz postelje sa naporom i nekako uspe da pripali lampu. Pogledao je prema zidu i velikom zidnom satu sa tegovima. Ponoć uveliko beše prošla.

— Zar i u ovo doba noći ne mogu da budem miran? — gunđao je krećući se po sobi.

— Požuri, Džarete — požurivala ga je žena.

— Vidiš da žurim — uzvratio je on oblačeći kućni ogrtač.

Sa lampom u ruci sišao je stepeništem sa sprata. Lupanje na vratima nije prestajalo.

— Evo me, evo me — viknuo je on. — Idem.

Pred vratima je stajao šerifov pomoćnik Beni Karp.

— Ti, Beni?! — iznenadio se doktor Duan. — Šta se dogodilo? Da nije Melinda...?

— Nije ona — odmahnu mladić glavom. — Džeri je ranjen.

— Džeri? Kako?

— Ne znam, u nesvesti je. Konj ga je bez svesti doneo u grad sa »Hrasta«. Bar je tamo jutros odjahao. Drugo ništa ne znamo.

— Odmah dolazim — reče doktor i viknu svoju ženu. — Pola, brzo spremi moju torbu. Hitaj, ženo, Džeri je ranjen.

Malo potom Džaret Duan se obreo u šerifskoj kancelariji gde je na krevetu u Melindinoj i svojoj sobi ležao Škot u bunilu nešto govoreći i pri tom pominjući Melindimo i Garijevo ime.

Kraj njegove postelje bili su i Beni i Frenki, i crni pas i Melinda koja je nervozno kršila prste.

— Da vidimo — rekao je doktor i odvio ranu na Džerijevom ramenu. — Gadna rana, gde li ju je samo zaradio? Rameni deo nadlaktne kosti ozleđen, deltoideus[3] iskidan... Dobro je što je ranu posuo barutom jer su ovi dronjci od zavoja prljavi i natopljeni znojem pa su mogli izazvati infekciju... Melinda, spremi vruću vodu. Sada ćemo to srediti.

Devojka se i ne pomeri sa mesta.

— Da li je ozbiljno, doktore? — upitala je.

— Ozbiljno? — ljutnu se Džaret Duan. — Vidi ti nje, je li ozbiljna. Svaka rana je ozbiljna na svoj način, a ova će biti još ozbiljnija ako mi odmah ne doneseš vruće vode.

— Idem, idem — reče devojka.

Krvarenje beše zaustavljeno samo od sebe i zahvaljujući barutu. Doktor Duan je isprao ranu i namazao je nekim mastima a onda je zavio čistim zavojima.

— Moraće da odleži dan-dva — rekao je na kraju. — Rana nije ozbiljna, ali je bolna i ako se momak ne bude pridržavao mojih uputstava može proizvesti paralizu ruke. Prilično je iscrpljen pa ćeš ti Meli ovih dana morati da ga staviš na jaču hranu.

— Ne brinite za to, doktore — reče devojka kojoj se lice ozarilo srećom zbog činjenice da se sve ipak dobro završilo. — I hvala vam.

4.

Pas-lutalica protrča pored Benija Karpa i on instinktivno repetira pušku u ruci. Onog trenutka kada je shvatio da ga je iznenadio samo običan pas, čelo mu je već bilo orošeno graškama znoja.

---

3. Musculus deltoideus (lat.) — mišići nadlaktične kosti u predelu ramenog zgloba

Beni Karp je kao šeriťov pomoćnik radio već tri godine. Radio je taj posao i kao pomagač staroga šerifa Stona koji mu je bio kao drugi otac. Beni je bio takoreći meštanin. Poticao je sa obližnjeg, manjeg ranča. U vreme početka megalomanskog širenja »Estrele«, ranč njegovog oca našao se na putu ekspanzije Vejna Glovera i jedne noći je izgoreo do temelja, mnogo stoke je bilo pobijeno a ustreljena su i dva kauboja. Poginuo je i Benijev otac, jedini preostali živi roditelj, jer majku, koja je umrla još dok je imao pet godina, nije dobro ni zapamtio. Nikada se nije sa sigurnošću otkrilo ko je počinio paljevinu ranča njegovog oca, ali nije bilo daleko od istine sumnjati da je to bilo maslo Vejna Glovera. Zbog toga, Beni Karp nikada nije imao razloga da posebno miriše velikog stočara.

Neposredno posle toga događaja mali stočari su ustali u odbranu svojih poseda i došlo je do stočarskog rata. Šerif Ston je prihvatio Benija kao svoje dete i zaposlio ga kao pomoćnika. A onda se jedne večeri šerif nije vratio iz večernjeg obilaska grada. Ujutro su ga pronašli u blizini gradskog korala sa rupom od metka u leđima.

Ubistvo šerifa bio je razlog da u Preston stigne novi šerif Džeri Mekdoul koji je Benija ostavio na svom starom poslu. Škot se prema mladiću uvek ponašao kao prema mlađem bratu i nikada nisu došli u konflikt. Zbog toga, a i zbog mnogih drugih ljudskih osobina i neobično velike čovečnosti koje je Džeri pokazao u proteklom periodu, Beni je zavoleo tog čoveka i bio je spreman da za njega i u vatru skoči.

Jedna stvar je bila izvesna i tome je te večeri Beni razmišljao. Nikada za te tri protekle godine, Preston nije izgledao zastrašujuće više. I zlokobnije.

On nije bio strašljivac, ali se ježio od pomisli da ga iza svakog ćoška, iz tamnih prolaza između kuća, a krovova ili prozora očekuje skrivena cev puške ili revolvera i da će, možda, ujutro osvanuti licem i nosom zarivenim u prašinu kao što se to dogodilo šerifu Stonu.

Noć je, uprkos mesečini, bila mračna jer su izdašno mesečevo žutilo s vremena na vreme pokrivali tamni oblaci. I oni su mu izgledali zloslutno.

Beni se nalazio u redovnom večernjem obilasku grada. Njegova uloga je te večeri bila još veća i značajnija jer je zamenjivao ranjenog Džerija Mekdoula. A do dana određenog za vešanje ostalo je još četrdeset i osam sati. Zato nije bilo nerazumno očekivati poslednji Gloverov pokušaj da iz zatvora oslobodi sina.

U trenutku kada se našao pred ulazom u salun »Dva dolara«, iz koje su dopirali vriska, galama i treštanje muzike, Beni je odlučio da uđe i popije viski. Najednom je postao svestan činjenice da su mu se usta ovlažila i da bi mu žestoko piće prijalo i to iz nekoliko razloga. Da se razvedri, da razgali mišiće i doprinese iz.esnom unutrašnjem smirenju.

Čim je ušao u salun, međutim, shvatio je da je pogrešio. Njegovo izvežbano oko u masi drugih ljudi, nasluti i one od kojih mu preti opasnost. Zaustavio je pogled za stolom u uglu za kojim je zapazio rančera Glovera, njegovog nadzornika Džonija Gjulika i stranca neugodnog izgleda kojeg nikada pre nije video u gradu ili okolini.

Za trenutak ga obuze pomisao i snažna želja da se vrati natrag na

ulicu, ali je isto tako brzo i shvatio da bi to bio kukavički gest jer su i oni njega primetili, a i mnogi od drugih prisutnih.

Uputio se zato do šanka, trudeći se da mu pokreti budu kontrolisani, čvrsti i odmereni. Međutim, svi su mu nervi i mišići bili napeti poput struna.

— Džo — obratio se krčmaru — natoči mi jednu čašicu viskija, ali onog pravog.

Mislio je pritom na čist viski a ne pomešan sa vodom kakav je Džo ponekad znao da deli svojim mušterijama.

Beni se trudio da ne pogleda u pravcu Vejna Glovera i njegovih ljudi, i mada je silno želeo da to ne u čini, nešto iznutra njegovog buntovnog bića ga je teralo da pogleda u njihovom pravcu i pokaže im da ih se ne plaši.

Krčmar Džo mu doturi čašicu. Beni je nervozno dohvati i ispi naiskap.

Na kraju nije mogao da izdrži i pogledao je prema rančerovom stolu. I Glover i njegovi ljudi gledali su u njega. On dobi utisak da su čak o njemu i razgovarali.

Za razliku od Vejna Glovera i Džonija Gjulika, koga je više respektovao kao srčanog borca i osobu vičnu u umešnom rukovanju oružjem a manje kao čoveka, i koju je oboicu dobro poznavao, trećeg u njihovom društvu nije znao i kao od svačega što je nepoznato, osetio je nekakvu nelagodnost. Taj tip, taj stranac, imao je oštar, prodoran pogled i sive, mutne oči i Beni je razboritošću i intuicijom daleko iskusnijeg, no što je u stvari bio, shvatio da on nije protivnik za podcenjivanje. Bilo je u njegovom držanju nečega što je pozivalo na opreznost i obazrivost. Mada prilično mlad u svom pozivu, Beni posle stočarskog rata nije bio i neiskusan. Šesto čulo mu je zazvonilo na uzbunu.

— Zdravo, Beni — pozdravio ga je rančer hladnim glasom ali sa primetnom dozom podsmešljivosti. — Dugo se nismo videli.

— Što se mene tiče, baš ne žudim za tvojom blizinom, Vejne — odgovori Beni tmurno.

— U to i ne sumnjam. Nego, reci mi kako je Martin?

— Za sada dobro.

Rančerove crte na tvrdom licu se zategoše.

— Šta si time hteo da kažeš?

Glas mu je zvučao preteći.

— Upravo ono što sam rekao — odgovori Beni što je mogao pribranije. — Do dana određenog za vešanje neće mu faliti ni dlaka sa glave.

— Vešanja neće biti! — viknu Vejn Glover ljutito. — Martin nije kriv. To je svakom poštenom čoveku jasno.

Beni Karp se prezrivo osmehnu i upita:

— Na koje to poštene ljude misliš, Gloveru?

— Na sve neprodane duše. Tu crvenu drolju niko ne može smatrati ljudskim bićem. Belci su tu da gospodare a crveni da slušaju.

— Sudija i porota nisu tako mislili — podseti ga Beni Karp.

— Pih — otpljunu rančer. — Svi su oni prijatelji crvenokožaca.

— Pa neće biti baš tako. Sudija Džekson je častan čovek, to je svima poznato. Isto se odnosi i na porotu. Sem toga, okružni sud je potvrdio osudu prestonskog suda a guverner je odbio pomilovanje. Sve je uzaludu, Gloveru. Protiv Martina nemam ništa lično, ali to što je učinio moglo nam je svima na vrat navući grdne neprilike, počev od komesara za in-

dijanska pitanja pa do samih Navaha.

— Možete i ti i tvoj prijatelj Mekdoul misliti šta hoćete, ali znajte da ja još uvek nisam rekao svoju poslednju reč — zapreti rančer.

— Očekujem da ona bude razumna, Gloveru — nije se Beni predavao u svom nastojanju da u tom neugodnom razgovoru balansira na ivici smirenosti. — Nadam se da ti je jasno da silom ništa nećeš postići.

Vejnu se nije sviđalo što mu jedan balavac daje lekciju o lepom ponašanju, njemu koji je gotovo čitav Dejli Grin okrug pretvorio u svoje vlasništvo.

U tom trenutku Džoni Gjulik se pomerio. Beni Karp je taj njegov pokret pogrešno protumačio i, s obzirom da su mu mišići bili napeti, reagovao je brzo. Već na ulici repetirana njegova puška našla se uperena prema rančerovom stolu.

— Ne čini gluposti, Džoni — rekao je nadzorniku »Estrele«.

— Džoni Gjulik se osmehnu, pokazujući pri tom red od duvana pocrnelih zuba.

— Samo sam hteo da izvadim cigarete — reče, mada nije bilo potrebno da obrazlaže svoj gest jer je i sam Beni shvatio da je prenaglio.

Sve do tog trenutka, stranac u rančerovom prisustvu je ćutao. Tada reče:

— Napet si, mladiću. Napet i nervozan. To nije dobro.

— Neka te to ne brine — odbrusi Beni kome nije bilo prijatno što ga je došljak pročitao kao bukvar.

Bio je zbog toga ljut na sebe. Opasni stranac je shvatio šta se u njemu događa a Beni nikako nije želeo da ostali vide kako nije najspokojniji.

— Ne brine me — nastavi došljak — jer se ne tiče mene. Ali nije dobro za tebe. Nervoza je vlastiti protivnik, ljuti neprijatelj a napeti mišići teret kojeg se čovek u opasno o-ra osloboditi.

Šta je tom strancu, upitao se Beni u sebi. Govori mu kao da je dete. I šta on, uopšte, zamišlja ko je. No, tako je mislio samo jedan deo Benija. Onaj tvrdoglaviji. Onaj razboritiji je priznavao da je neugodni došljak u pravu. I pored svega nastojao je da i dalje ostane drčan.

— Hvala na savetima, mister — rekao je — ali ih zadržite za sebe. Možda će vam biti potrebni.

Iskusnog Slingera nije mogao da iznervira ili uvredi taj mladi šerifov pomoćnik, balavac i žutokljunac. Sem prezrivog osmeha, svaka druga njegova reakcija spram ponosnog mladića bila bi ispod njegovog renomea.

— Je li i šerif Džeri Mekdoul isto tako nervozan kao i ti? — upitao je on Benija.

— Zašto te on interesuje? — trže se mladić.

— Poruči mu da ga u ovom salunu čeka Slinger Forbes. Mnogo želim da ga vidim.

U trenutku se Beniju Karpu odsekoše noge. On čuvenog revolveraša nije lično poznavao, ali je mnogo o njemu znao po čuvenju. Taj bi ga izbacio iz čizama a da ne bi stigao ni da trepne.

Znači, Vejn Glover je poslednjih dana igrao na tu kartu. Angažovao je jednog od najpoznatijih revolveraša Zapada, da bi postigao cilj i oslobodio Martina. Jasno, pre toga je nameravao da likvidira Džerija Mekdoula. Ali, ni Džeri nije bio za podcenjivanje. Beni ga je iks puta video u akciji i znao je da vredi mnogo. Da li više od Slingera Forbesa? Želeo je da to nikada ne do-

zna, jer tada jedan od njih dvojice neće više biti među živima. A Beni nikako nije želeo da taj bude Džeri.

Nastojeći da prisutni ne primete njegovu pometenost, krenuo je prema izlazu.

— Poručiću mu — iscedio je kroz zube.

Nije mogao da se otme utisku kako u očima gostiju saluna »Dva dolara« izgleda poput pokisle kokoši.

Našavši se na svežem vazduhu, za trenutak je zastao i uzdahnuo. Sačekao je da se u njemu umiri gnev koji je počeo da mu se kuva u želucu.

»Neka si proklet, Gloveru«, promumlao je sebi u bradu i uputio se prema šerifskoj kancelariji.

Krajnje neraspoložen zbog straha i neizvesnosti od predstojećih događaja, Beni Karp je potpuno zanemario ličnu opreznost a refleksi su mu otupeli do mrtvila.

Tako je skoro naleteo na Frenkija O'Nila a da ga pre toga gotovo nije ni primetio.

Po izrazu mladićevog lica, revolveraš je shvatio da nešto nije u redu.

— Kiša ti sipa iz očiju, drugar — pokušao je da bude duhovit. — Šta se dogodilo? Šta nije u redu.

— Ništa nije u redu — odgovori mladić. — U »Dva dolara« sede Vejn Glover, Džoni Gjulik i jedan stranac.

— Ne vidim šta je u tome tragično, Beni. Daj, razvedri se.

Beni uzdahnu.

— Loše je to što taj tip, taj stranac poziva Džerija na dvoboj.

Irac potapša Benija po ramenu.

— Nije ni prvi a ni poslednji koji je to učinio. Ne moraš zbog toga da se brineš. Mali je broj onih koji imaju šansu protiv Džerija čak i u ovom stanju u kome se sada nalazi.

— Ne bi tako govorio kada bi znao ko je taj tip.

— Onda reci, ko je?

— Slinger Forbes.

Nastade muk.

— Slinger Forbes — ponovi zaprepašćeni Irac polako, gotovo spelujući i sa jakom dozom ozbiljnosti u glasu. — Beni, znaš li šta govoriš? Siguran si da je on?

— Kao što sada tebe gledam. Lično mi se predstavio. Reci mi, Frenki, ti ga poznaješ?

— Slingera? Da, i to prilično dobro.

— I? Je li istina ono što se o njemu priča. Je li zaista tako brz?

— Strahovito brz, Beni — odgovori Irac. — Kao metak. Njegov potivnik najpre oseti kuglu u telu, pa tek onda vidi da je Slinger potegao revolver.

Šerifov pomoćnik Karp se strese od neke hladovite jeze mada na ulici nije bilo u toj meri hladno.

— Ima li Džeri šanse protiv njega? — upita on.

— Da je potpuno zdrav odnos bi bio fifti-fifti, ako ne bi i prevagnuo na Mekdoulovu stranu. Ovako se bojim da je Slinger u prednosti. Čuj, Beni, moramo po svaku cenu da odgovorimo Džerija, da ne izađe pred Slingera. Moramo dobiti u vremenu.

— Dobro ali šta ono u ovom trenutku znači za nas i Džerija?

— Dan ili dva biće dovoljni da Škot ponovo bude onaj stari. Poznajem Slingera. Jeste ubica ali se neće upustiti u obračun sa hendikepiranim protivnikom.

— Možda si u pravu, Frenki, ali Slinger očigledno radi za lovu. I to za veliku lovu, a Vejn ne može čekati dva dana pošto tada ističe Martinovo vreme. Osim toga dobro poznajem Džerija. On neće ni pred

kim ustuknuti, bez obzira je li ranjen ili nije.

— Bojim se da si u pravu, Beni — složi se Frenki. Izvesno vreme je razmišljao a onda kao da se nečega setio i rekao: — Dobro, Beni, pođi sada u kancelariju, ali nemoj odmah Džeriju saopštiti Slingerovu poruku.

— Kuda ćeš ti?

— Idem u »Dva dolara«. Pokušaću da razgovaram sa Slingerom.

— Kako ću znati kada je vreme da kažem Džeriju.

Frenki se osmehnu. Bio je to težak, izveštačen osmeh.

— Kada to vreme dođe, reći će ti se samo.

I Frenki se udalji. Ne shvatajući njegove reči, Beni ostade da gleda za njim, a kada ih je shvatio Frenki se već nalazio na tremu saluna »Dva dolara«.

Benija ispuni divljenje prema Ircu i tek tada shvati koliko je Džeri bio dobar poznavalac ljudi i koliko nije pogrešio kada je zaposlio Frenkija.

Umesto da pođe u kancelariju, mladić je krenuo za Frenkijem.

Za to vreme ovaj je već bio stigao do pokretnih vrata ulaza u salun. Galama i muzika iznutra tog trenutka su ga podsetili na pogrebnu pesmu. Kome će biti izvedena?

Celoga života Frenki je vešto održavao ravnotežu između dobra i zla, a kada se, napokon, opredelio za zakon, natrag više nije mogao: Bez obzira na sve priče o njemu, u dnu duše on je bio pošten čovek. Te iste večeri mogao je Frenki da odbaci zvezdu i bez reči odjaše iz Prestona. Znao je da ga oni, koji ga već nisu cenili, zbog toga ne bi još manje cenili.

No Frenki bi učinio sve drugo samo ne da ostavi na cedilu čoveka koji mu je dao pošten posao i koji je za njega uvek imao reči opravdanja. Sa druge strane, osećaj da prvi put u životu čini pravu stvar, bio je neverovatno snažan da mu se Irac pokorio celim svojim bićem.

Te večeri on je u salun »Dva dolara« krenuo da zaštiti Džerija i bio rešen na sve da bi u tome uspeo. Pre nego što je odgurnuo leptir-vrata, proverio je svoj revolver. Bio je pun i lako se vadio iz futrole. Prvi put od kako zna za sebe, Irac nije osećao strah od predstojećeg.

*

— Znači, pozvali ste i Flega Trenta? — obratio se Slinger Forbes Vejnu Gloveru i njegovom nadzorniku. — Neverovatno je u kojoj ste meri precenili snagu Džerija Mekdoula.

— Zar i sam nisi rekao da je on protivnik dostojan poštovanja, momče — podseti ga rančer.

— Jesam — složi se revolveraš — i dalje ostajem pri tome, ali za njega je dovoljan jedan od nas dvojice a ne oba.

— Nisam imao vremena da išta rizikujem — objasni Vejn Glover. — Drago mi je da je uopšte ijedan od vas dvojice došao. Želim da Martina iz zatvora izvučem po svaku cenu, makar posle toga ja morao da odem na vešala umesto njega.

— To Trenta uopšte neće zanimati kada dođe, a doći će sigurno i u najmanju ruku će tražiti pokrivanje putnih troškova.

Glover ispi deo sadržaja čašice viskija i reče:

— Rekao sam ti već, momče, da kod mene novac nije u pitanju. Mogu da isplatim pola američke konjice a ne vas dvojicu.

— To mi je drago da čujem — nacerи se revolveraš.

Kod rančera se ponovo pojavi znatiželja. Nije mogao da izdrži da ne upita Slingera:

— Ti poznaješ toga Flega Trenta?

— Trenta? — ponovi Slinger načinivši grimasu kao da ga je rančer upitao zna li kako se zove. — Razume se. Fleg i ja smo prijatelji. Da nismo, već bi jedan od nas dvojice trunuo pod zemljom.

— Pričaj mi malo o njemu — reče rančer ne videći na koji način da umiri nervozu i istrpi minute čekanja do Džerijevog dolaska.

— O Trenutu? O njemu, gazda, mogu da ti pričam tri dana i tri noći. Kockar, kicoš i ženskaroš. Kada ga jednom vidiš, video si ga svaki put. Uvek čiste crne čizme na njemu, uvek levisove pantalone i levisova košulja, uvek prsluk i jakna od jelenske kože, uvek crni stetson na glavi, uvek sveže obrijan i uvek dva revolvera nisko na butinama, mada najčešće koristi samo jedan. On robuje navikama. Uvek crni konj pod njim.

— Ne razumem zbog čega sve to?

— Sujveran je — objasni Slinger. — Jednom je samo jahao sivu kobilu i na glavi imao sivi stetson i baš tada se dogodilo da ga okrzne zalutali metak. Od tada, a bilo je tome četiri godine, više nije promenio ustaljenu vrstu odeće. Uvek u rezervi ima po nekoliko komada pantalona, košulja i šešira. Jednom prilikom, u Slegvortu je ostao bez levisove košulje. Tri dana nije izlazio iz hotelske sobe, dok mu nisu pronašli levisku po meri.

— Rekao bih da nije sve u sreći — primeti Glover.

— I nije, samo je Trentu teško dokazati da sujeverje u njegovoj srećnoj zvezdi, iznosi samo jedan posto. Sve ostalo je čista veština i brzina...

Slinger prekide jer je tog trenutka spazio Frenkija O'Nila. Tek što je ušao u salun, revolveraš ga je primetio i prepoznao. Njih dvojica su se poznavali već nekoliko godina. Nikada nisu postali prijatelji, ali se nikada nisu ni sukobljavali. Jednom prilikom su u Danervilu obojica bili angažovani na strani jednog hoteljera u obračunu protiv bande drugog hoteljera. Doznavši o čemu se radi i šta se od njih dvojice traži Frenki i Slinger su otišli u osinje gnezdo suparničkog tabora i napravili lom izrešetavši četvoricu protivnika. Tom prilikom obojica su zaradili po hiljadu dolara. No, za obojicu je to bila izuzetnost. Obojica su najčešće delovali samostalno, jer obojica su više verovali u samog sebe nego u podršku nepouzdanog partnera.

Izvesno vreme, ali na početku svoje zloglasne karijere Slinger je jahao za bandu Brada Crvenog Ožiljka. Kada su se, posle jedne neuspele pljačke banke, njih dvojica sporečkali, Brad je ostao da leži u jednom kamenjaru Dejvisovih planina sa dve rupe u glavi. Nakon toga, Slinger je bio progonjen od pripadnika Bradove bande, njih petorice ukupno. Do konačnog okršaja došlo je na glavnoj lici Treskota. No, dan pre toga Slinger se upoznao sa Flegom Trentom i, kako se to često događa da život piše romane, mada su u suštini njih dvojica imali vrlo malo zajedničkog, sprijateljili su se. Tako se dogodilo da se u Slingerov obračun sa bandom Brada Crvenog Ožiljka umeša i Fleg Trent. Epilog tog obračuna je bio: sledeći dan svih pet Bradovih odmetnika je sahranjeno na treskotskom groblju.

I Frenki O'Nil je u trenutku svojim oštrim okom registrovao mesto na kom su sedeli Slinger, Glover i

Džoni Gjulik. Sigurnim i muževnim korakom Irac se odmah, bez ikakvog premišljanja uputio prema njima.

— Frenki O'Nil? — tobože se iznenadio Slinger. — Drago mi je da te vidim.

— Meni nije, Forbese — uzvrati Irac — a pogotovu ne u društvu u kome se nalaziš.

— Ne razumem te, Frenki — nevino će Slinger.

— Tipovi sa kojima sediš su poslednji ološ ovoga sveta, veći nego što sam i sam bio.

Vejn Glover na te Irčeve reči pozelene od gneva a Džoni se trže. Izgledalo je da će svakoga trenutka da se maši za revolver.

— Umirite se! — naredi im Slinger oštro. — Frenki je moj stari prijatelj i ne želim da nas iko ometa u razgovoru. Jednom smo zajedno i radili, zar ne Frenki?

— Radili jesmo — složi se Irac — ali prijatelji nikada nismo postali.

— Da se to dogodi bilo je samo pitanje vremena, ali u pravu si, Frenki, nismo ga imali dovoljno.

— Sumnjam da bi se nešto promenilo i da smo ga imali, Forbese — uzvrati Frenki. — Nismo se slagali u principima.

Slinger se namršti.

— Objasni to, Frenki.

— Jednostavno je. Ti dozvoljavaš da te plati svaka protuva, a ja ne.

Mišići na Slingerovom licu zaigraše. Pogodile su ga reči njegovog bivšeg »kolege«, no Forbes je bio čovek koji je znao da se kontroliše i ne reaguje po nagonu. Umesto ikakve reakcije, kojom bi kaznio takvu Irčevu drskost, samo je rekao:

— Ispade, O'Nile da si ti nešto bolji od mene.

Frenki uoči da ga Slinger više ne zove imenom.

— Ne bih se sa tobom složio, Forbese. Nisam rekao da si lošiji samo ne biraš društvo i naredbodavca.

— Naredbodavac se ne bira, O'Nile. To je onaj koji je spreman da odreši kesu, zar si zaboravio. Takav je naš posao i tu se ništa ne može promeniti, zar ne.

— Moj više nije.

Slinger se isceri i reče zajedljivo:

— Zar misliš da te ta zvezda koju nosiš može oprati za sve ono što si učinio dok je nisi nosio?

— Ne kažem... — poče Irac ali ga Slinger prekida sa očiglednom ljutinom u glasu:

— I ne možeš da kažeš, ni da se nadaš. Zaboravio si gde je tvoje mesto. Sa ovakvim kao što sam ja, O'Nile, a ne sa onakvim kao što je Mekdoul. Vuk dlaku menja, ali ćud nikako.

— Mogu bar da pokušam, Forbese. Duže od tebe radio sam prljave poslove i njih mi je preko glave.

— Pa bi da malo kusaš iz šerifske činije — podsmešljivo će Slinger. — Gde ti je doslednost? Danas uz zakon, sutra protiv njega. Nećeš zbog toga biti više poštovan ni od jedne, ni od druge strane.

— Istina je — složi se Frenki — ali više ne mogu natrag. To znači da nije onako kako ti misliš... Nego, čuo sam da tražiš šerifa Mekdoula?

— Dobro si čuo — potvrdi Slinger.

— Ja sam došao umesto njega.

Forbes zinu od neverice.

— Šta?! Hoćeš da kažeš kako se Škotlanđanin uplašio i poslao tebe?

Irac se kiselo osmehnu.

— Grešiš, Slingeru. I sam znaš da nema te stvari i tog čoveka koji bi ga uplašili. Ranjen je i mislim da nije fer da ispred tebe stane dok se ne oporavi. On i ne zna da sam ja ovde.

Slinger je izvesno vreme ćutao a Vejn se vrteo na stolici od bojazni

da sada, nakon pojave te nove okolnosti revolveraš ne promeni mišljenje.

— Ranjen kažeš? — napokon reče Slinger. — Kada, do vraga, kada sam, još koliko sinoć, video tipa koga je napunio olovom i uvezao ga poput božićnog poklona?

— Možda baš u tom obračunu — primeti Irac.

— Ne verujem u to, O'Nile — zavrte Slinger glavom. — Taj Nosati Bil je najobičniji blentov i nije protivnik kadar da stane pred Mekdoula.

— Verujem da nije kadar da stane ispred njega — složi se Frenki — ali iza neke stene svakako jeste.

— To je već moguće, no, sudeći po tvojim rečima, izgleda da šerifova rana nije ozbiljna?

— Nije, ali zahteva oporavak od dva—tri dana najmanje.

— Tako — zamišljeno će Slinger. — Ti me znaš, Frenki. Upuštam se u obračun samo sa ravnopravnim protivnikom. Spreman sam da pričekam ta dva—tri...

— To ne dolazi u obzir! — poskoči Vejn Glover ljutito. — ne mogu da čekam ni minut.

Na rančerove reči Slinger nemoćno raširi ruke.

— Eto, vidiš, Frenki. Da je stvar lične prirode, čekao bih. Ovako sam nemoćan, jer je gospodin Glover iznajmio moj revolver. Ti to razumeš, zar ne?

— Ne — odgovori Frenki — i mislim da je u pitanju baš obračun lične prirode. Znam da nikada nisi mogao da se pomiriš sa ishodom one borbe noževima. Je li tako?

— Ne kažem da i toga nema — priznade Slinger — ali je najpre u pitanju posao. Nego, čemu suvišne reči, O'Nile. Javi Džeriju da ga čekam, ukoliko to već nije učinio onaj klinac.

Frenki odmahnu glavom.

— Nikuda ne idem odavde, Forbese.

Slingerove oči se suziše a mišići oko njih zaigraše od neverice.

— Ne razumem te, Frenki. Uprkos nekim uvredama koje si na moj račun izustio večeras, protiv tebe nemam ništa. Nisu ti, valjda, vrane mozak pokljucale da potegneš protiv mene zbog tamo nekog šerifa?

— Jesu, Forbese, pokljucale su ga — uzvrati Irac odlučno. — I Džeri nije tamo neki šerif, znaš ti to dobro. Znaš i da bi te, da je potpuno zdrav, izbacio iz čizama već prvim metkom. Precenio si svoje mogućnosti i svoju brzinu. Na kraju, znaš i ko stoji iza Džerija, Forbese. Dogodi li se mu nešto, Gari Rodžers će te progoniti i do samoga pakla, a protiv njega nemate šanse ni ti i Fleg Trent zajedno. Da ne pominjem u vezi sa tim Stiva Batlera i Dina Sarandona. Upucaš li Mekdoula, ti si mrtav čovek. Krenuće za tobom svi teksaški i arizonski rendžeri, i svi savezni šerifi, a nije isključeno da Gari pozove i Pinkertonce i vojnu policiju.

Slinger je znao da je Irac u pravu, ali nikada o svemu tome nije razmišljao kao on. Želeo je osvetu po svaku cenu, a na posledice je gledao kao na nešto što je u tom trenutku daleko od njega. A što je daleko od očiju, daleko je i od srca i od razložnog razmišljanja. Težnja da se Skotu revanšira, gušila je u njemu trezvenost.

— Znači, toga si se ti uplašio, O'Nile?

Frenki se jetko osmehnu Slingerovom nerazumevanju stvari. Odgovorio je:

— Niko me nije vukao ni za jezik, ni za rukav da pređem Džeriju, Forbese. Ponudio mi je posao i ja sam ga prihvatio. Čovek jednostavno ne može protiv sudbine. Dva puta sam, bez ikakve lične nadoknade, stao na njegovu stranu, pa to činim i sada. Da bi stigao do njega, moraš prvo mene ubiti, Forbese.

Irčeve reči su zvučale smrtno ozbiljno.

Slinger ustade.

— Jesu li to tvoje poslednje reči, Frenki?

— Jesu.

Dvoboj se više nije mogao izbeći. Vejn Glover i Džoni Gjulik su, takođe, ustali i odmakli se u stranu, a Frenki se pomerio za dva-tri koraka unazad kako bi sva tri protivnika imao u vidokrugu.

U salunu nastade tajac. Prestade vriska i galama, a umuknu i klavir. Mogla je da se čuje mušica u letu.

Frenki je bio gotovo ubeđen da postoji mala mogućnost da se u njegov obračun sa Slingerom umešaju i Džoni Gjulik i Vejn Glover, ali zanemariti takvu okolnost značilo bi biti pre svega glup, a potom i neoprezan.

Od Vejna je Frenki znao da mu ne preti ama baš nikakva opasnost, jer je on za njega bio prespor i oružje je nosio samo kao deo lične opreme, ali se njim jako slabo koristio. Džoni Gjulik je, međutim, bio nešto sasvim drugo i o njegovoj brzini Irac nije imao pravu predstavu. Mogao je samo da nagađa. Ali, dugogodišnje iskustvo i šesto čulo su ga upozoravali da je protivnik koji nije za potcenjivanje i koji se nijednog trenutka ne sme ispustiti iz vida.

Zbog toga je Frenki doneo odluku, ako se tako mogao nazvati rezultat njegovog grozničavog razmišljanja od nekoliko sekundi koje su prethodile okršaju, da se najpre suprotstavi Slingeru, jer Slinger je, bilo je to izvesno, bio daleko brži od Džonija, a tek onda, ako ostane na nogama, posveti se nadzorniku »Estrele«, jasno, ukoliko se on uopšte umeša u obračun.

No, stvari nisu tekle onako kako je Irac predvideo. Ne mogavši da izdrži izuzetno napetu igru nerava, i zbog toga iznenadivši, sem Frenkija i same Slingera i Vejna, jer njegovo učešće u dvoboju nije bilo predviđeno, Džoni Gjulik se od svih najpre mašio kolta. Taj njegov nerazuman potez, pokazaće se kao koban za njega samog, ali i za Irca.

Frenki je reagovao brzinom koja se retko viđa, i sigurno je potegao najbrže u svojoj karijeri, tako da Džoni nije uspeo ni da upotrebi svoj kolt, a već ga je u glavu pogodila kugla iz Irčevog oružja i odbacila na zid saluna. No, zbog toga što je težište svoje akcije Frenki morao da prebaci na Džonija Gjulika, Slinger je, i bez ikakve prednosti strahovito brz, još više dobio na vremenu. Jedan za drugim ispalio je dva metka, a njihovi pucnji su se slili u jedan plotun. Oba metka su Irca presekla posred grudi, ali je on ipak uspeo da još jednom upotrebi svoj kolt. Kuršum je prozujao pored Slingerove glave.

Kao da je najedanput izgubio oslonac pod sobom, Irčeve noge poklekoše i on pade na kolena. Iz rana na grudima, curila je krv i kapala po patosu saluna. Gledao je u Forbesa, gotovo kao da ga moli za pomoć, a sjaj života mu se gubio iz očiju. Ispustio je revolver iz omlitavele ruke i skljokao se na stranu. Dok je izdisao, čuo je Slingerov glas:

— Žao mi je, Frenki.

Ruku zabačenih pod glavu, Martin Glover je ležao na grubo rezanom drvenom krevetu. Mada mu lična higijena nije bila uskraćena, on se, od dana hapšenja, nije brijao pa mu je brada bila prilično izrasla, a s obzirom da je bila i neuredna, odavala je prilično jadnu sliku njenog vlasnika.

Martina iz letargičnosti nije trgao ni šum otvaranja vrata od zatvorskog hodnika. U njihovom okviru pojavio se šerif Džeri Mekdoul. Od svega je on najviše mrzeo lenčarenje. Mada ga je rana bolela kada je tom rukom izazivao neki napor, već narednog jutra, od dana kada je bio ranjen, ustao je i po kancelariji obavljao sitne poslove i sređivao administraciju. U toj odluci, da na bilo koji način bude aktivan, nisu pomagala sva Melindina odgovaranja i sve njene molbe.

U onoj povređenoj ruci, Džeri je nosio petrolejku i nju je okačio na za to određeno mesto u hodniku, a u zdravoj ruci je držao limeni tanjir sa jelom.

— Stiže večera, Martine — rekao je zatvoreniku i kroz otvor na šipkama, stavio tanjir na drveni sto koji se nalažio u samoj ćeliji.

Martin se izdigao na krevetu i pogledao u sadržaj limenog tanjira. Prezrivo je dunuo kroz nos:

— Zar te splačine nazivaš večerom. Fuj, pa to ne jede ni stoka.

— Žao mi je, Martine, ali ovo nije »Estrela« i moraš da jedeš ono što i mi jedemo, mada lično mislim da je vrlo diskutabilno hranite li se vi tamo ukusnijom hranom.

Melinda je bila izvrsna kuvarica i Martin nije odbijao hranu zato što nije bila dobra i raznovrsna, nego zbog svog nekakvog unutrašnjeg bunta.

— Nisi ni ručao — primeti Džeri.

Martin se podsmehnu.

— Otkuda to da si toliko zainteresovan za mene, šerife. Želiš, valjda, da me ugojiš, kako bi mi vrat za uže bio što masniji, a?

— Prestani da zanovetaš, momče, i bolje se obrij i uredi malo. To ti je moj savet.

— Tvoji saveti mi nisu potrebni — jogunasto će Martin Glover.

— Izgledaš kao poslednja skitnica — dodade Džeri.

— Ne trućaj, šerife, i ostavi me na miru. I nosi tu svoju prokletu večeru.

— Kako hoćeš, Martine — reče Džeri i izvadi tanjir kroz otvor — ali znaj da grešiš. Dok živiš, živi kao čovek.

— Živeću, šerife! — prodera se Martin, skoči sa kreveta, prilete šipkama i steže ih toliko da su mu zglavkovi pobeleli. — Živeću, čuješ li me, proklet bio. Otac će me izvući odavde, pa makar zbog toga zapalio čitav grad.

— Jok — uzvrati Škot. — Ne želim da ti otežavam položaj, ali znaj da su sve molbe za tvoje pomilovanje odbijene, Martine. Visićeš.

— Postoje i drugi načini da izađem iz ove rupe — pripreti Martin.

— Izbi to sebi iz glave. Odavde ćeš izaći samo vezan i to pravo na vešala. Sve drugo može da se dogodi samo preko mene mrtvog.

— Pa ti si već mrtav — upade Martin.

— A ako se to i dogodi — nastavi Skot koji kao da nije čuo jogunastog mladića — znaš šta onda sledi. I tebe i tvog oca juriće svi savezni šerifi.

— Pih, nisi me baš mnogo uplašio, šerife — tvrdoglavo će Martin.

Džeri uzdahnu.

— Bolje da jesam. Strah ponekad čoveka tera na razmišljanje i izaziva pametne i mudre odluke. Da si pre o svom sadašnjem položaju razmišljao, sigurno ne bi unesrećio i usmrtio onu devojčicu.

— Devojčicu? — zgranu se Martin. — Ono crveno derle ti nazivaš devojčicom.

— Da, i to vrlo ljupkom, prijatnom i pametnom devojčicom — potvrdi Džeri. — A to što je ona crvena, ili da je bila žuta ili crna, nije davalo za pravo da je povrediš. Pred zakonom su svi ljudi isti, bez obzira na boju kože.

— Zaboravio si onda na četrnaesti amandman, šerife, i na reči generala Šermana da je dobar Indijanac, samo mrtav Indijanac.

Džeri se jetko osmehnu.

— Pričaš o stvarima koje ne znaš dobro, Martine. Prvo, tu glupost o Indijancima izjavio je Šeridan i to Tosaviju, poglavici pregovaračke grupe Komanča u tvrđavi Kob. A drugo, četrnaesti amandman se odnosi na Indijance samo kao one koji ne plaćaju porez, i to u drugom odeljku amandmana, ali se u prvom garantuju sva građanska prava onim licima koja su rođena u Sjedinjenim Državama. Nisi toliko glup da ne znaš, da su sve ove teritorije, na kojima se mi šepurimo, u stvari dedovina i vlasništvo Indijanaca, i da su svi do jednog tu rođeni.

Shvativši da previše govori i to čoveku ogrezlom u zločin kod koga nije postojala ni najmanja šansa da njegove reči stignu do srca i mozga, Džeri uze petrolejku i izađe iz zatvorskog hodnika.

U dnevnoj prostoriji, u udobnoj fotelji sedela je Melinda Džonatan. Kao i uvek bila je uredno i ukusno odevena. I lepa. Kršila je ruke, a na licu joj se očitavala zabrinutost i teška nervoza.

— Nisi raspoložena, Meli? — obrati joj se Džeri. — Momak neće da večera.

— I ne mora — nabusito će učiteljica. — Najmanje mi je sada do njega stalo.

Džeri se umoran, zamišljen i, takođe, zabrinut svali u drugu fotelju.

— A do čega ti je stalo, Meli.

Ona se okrete u fotelji i zari mu pogled svojih lepih očiju u njegove oči.

— Do tebe, Džeri Mekdoule, do tebe. Na šta će sve ovo izaći?

Džeri nemoćno raširi ruke.

— Dogodiće se ono što se mora dogoditi. Mi jedinke nemamo velikog uticaja na sled stvari.

— Kako tako nešto možeš mirno da kažeš — gotovo planu devojka. — Misliš li uopšte kako je meni?

— Umiri se, mila — pokuša Škot da je uteši.

— Šta, umiri se? I kako uopšte misliš da to učinim? Ne mogu više sve ovo da izdržim. Trzam se na svaki šum, noću ne spavam, očekujem šum tvojih koraka ili da ih možda neću čuti, kada se otvaraju vrata hoću li videti tebe ili Benija...

U tom trenutku je zastala jer su se odnekud iz grada začuli revolverski hici.

Džeri hitro ustade iz fotelje. Na bol koji mu se zbog toga javio u povređenom ramenu, samo se namrštio a da ga skoro nije ni bio svestan.

— Kuda ćeš? — prestravi se devojka.

— Moram poći da vidim šta se događa? Puca se u salunu »Dva dolara«.

— Ali, tamo su možda već i Beni i Frenki.

— Baš zbog toga, mila. Ne bih voleo da im se nešto dogodi.

— Pošao je prema fioci sa oružjem, ali ga ona zaustavi.

— Slušaj me, Mekdoule — rekla je najpre oštrim tonom ali on odmah posle toga dobi prizvuk molećivosti: — Podimo nekud odavde. Ostavimo ovaj grad i svu ovu gužvu.

Džeri je pogleda ne shvatajući da je to što je čuo došlo iz njenih usta. Briga za njim, kod nje izazvala tako snažan napad malodušnosti u kojoj se ona odricala svega što je u biti njene duše u stvari bilo sastavni deo njene i ličnosti i ponašanja. Ne, želeći, ipak, da joj išta prebacuje, odgovorio je:

— To ne mogu, Meli. I sama znaš da mi savetuješ nešto što ne mogu da učinim. Nikada i ni pred kim nisam podvio rep i pobegao.

— Isuse, dokle će da te opterećuje taj tvoj glupi ponos?

— Glup ili ne, on je deo mene. Nemam više petnaest godina i ne mogu se promeniti. Od samog početka znala si ko sam i kakav sam.

Ona se namršti.

— Da li mi nešto prebacuješ, Džeri?

— Ne.

— Onda znaj da sam mislila da ću vremenom početi da ti u životu nešto značim i da ćeš se i ti, kao što sam to spremna i sama da učinim, odreći zbog mene nekih stvari.

— Meli, budi razumna. Ti znaš da mi mnogo značiš, ali od nečega se mora živeti.

— Od nečega da, ali ne mora i od ovoga što ti radiš. Na nekom drugom mestu možemo naći i bezbedniji posao.

— U nekoj banci, ili trgovini, da budem pisar ili trgovački pomoćnik — jetko primeti Džeri.

— Zašto da ne. To je časno. Važno je ne ukrasti. Svaki pošten posao je dobar.

— U pravu si, ali ne za mene, Meli. Pogotovu što bih na taj način izneverio Garija i momke. Ja jedino dobro umem da rukujem revolverima, mila.

U tom trenutku začuli su korake. Devojka se strese od nekakvog iznenadnog straha. Kao da je nagonski predosetila zlokobne događaje.

— Ne brini — umiri je Džeri. — To je Beni.

— Kako znaš?

— Poznajem njegov hod, kao i hod mnogih drugih. To ponekad može da bude veoma važna stvar. Zaključujem, čak, i da je vrlo uzrujan.

Čoveka Zapada i divljine, koji je pred njom stajao, Melinda nikada nije razumela.

— Kako? — upitala je.

Njoj je gotovo svaki hod bio isti ili bar sličan.

— Kreće se brže nego obično — objasni Džeri. — Lupa po tremu. Ne ponaša se onako kako sam ga učio a to znači da zanemaruje opreznost.

Zaista, na vratima se ubrzo pojavio Beni Karp. Odmah je po izrazima lica Džerija i Melinde shvatio šta se dogodilo. Shvatio je da je Džeri čuo pucnjavu u »Dva dolara« i da je nameravao da pođe i vidi šta se događa, ali da ga je u tom nastojanju devojka pokušavala da spreči. Tog trenutka Beni nije imao snage da kaže šta se zbilo u Džoovom salunu.

— Zdravo — samo je izustio turobno, ostavio pušku u soške, prišao Melindinom štednjaku, što je vrlo retko činio i stavio lonče sa kafom.

Mimo svoje volje radio je neke stvari a da prethodno o njima nije ni mislio.

Onda se vidno utučen i neraspoložen sručio u stolicu.

— Šta se dogodilo, Beni? — upitao ga je Škot.

— Zar sam rekao da se nešto dogodilo? — tobože se iznenadio pomoćnik Karp, ali mu se na licu videlo da je slab glumac.

— Nisi — potvrdi Džeri — u tome i jeste stvar. Čuo sam pucnjavu iz »Dva dolara«. Ko je pucao?

— Ništa ozbiljno — slaga Beni ali sa vidnim naporom jer nikada nije voleo da laže. — Pucali su neki pijanci, ali ih je Frenki smirio.

Melinda odahnu. Ona je svaku pucnjavu u gradu doživljavala kao moguću opasnost po čoveka koga je volela. Rekla je:

— Taj Frenki je, izgleda, zaista pošten čovek. Ogrešila sam se o njega jer sam ga loše procenila kada sam ga prvi put videla.

Benijev izgovor je, možda, trenutno uspeo da umiri Melindu, ali je Škot snažnom intuicijom osećao da se nešto krupno dogodilo i da je od Benija čuo samo deo toga. Zaustio je da mu to kaže, ali nije bilo potrebno. Benija, koji je sa vrata ulaza u salun posmatrao revolveraški obračun i video Frenkijevu smrt, dotukle su Melindine prostodušne reči. Oči su mu se, mimo njegove volje, napunile suzama.

Primetivši njegove vlažne oči, Melinda se zgranu.

— Beni, pa ti plačeš?!

Namah joj se, ponovo strah uvukao u srce i dušu.

— Plačem, jeste, plačem! — viknuo je mladić ljutito i tada po prvi put otkako ga je Melinda upoznala. — Šta mislite da sam ja? Kamen koji ništa ne oseća? Nisam plakao ni kada sam ostao bez majke, ni kada su mi ubili oca, ni kada sam pronašao čika—Stona ubijenog s leđa... Sada, sada više ne mogu...

Džeri mu priđe, steže ga za rame i reče toplim, prijateljskim glasom.

— Smiri se, Beni, ali ako ti je tako lakše, isplači se do mile volje. Plakati je ljudska osobina. I sam sam plakao ni sam ne znam koliko puta.

— Ali zašto plačeš, Beni? — upita nestrpljivo Melinda. — Neki razlog mora da postoji.

— Pusti ga, Meli — reče joj Džeri. — Reći će nam to kada bude hteo.

Beni diže glavu i pogleda Škota.

— Džeri, ja sam kukavica. Jedna velika, podla, ništavna kukavica...

Džeri se osmehnu i reče:

— Nisi ti, Beni, kukavica, to ja najbolje znam. Ako ti je to neko rekao...

— Niko mi nije rekao — prekide ga mladić. — I ne mora da mi kaže. Ja to znam, poznajem sebe.

— Možda je, onda, Melinda ipak u pravu. Najbolje je da nam ispričaš šta se dogodilo.

— Šta se dogodilo? Slagao sam vas oboje, eto šta se dogodilo. Nisu pucale nikakve pijanice. Frenki je mrtav. Gledao sam kako se sam bori protiv dvojice a sam nisam imao petlju da mu pomognem.

Džeri je u najmanju ruku bio zaprepašćen.

— Frenki mrtav?!

— Jeste, ubio ga je Slinger Forbes!

— Isuse?! — prestravljeno će Melinda. — Pa to je onaj... onaj ubica.

Škot je bio bled kao krč.

— Slinger Forbes je, znači, u Prestonu — procedio je jetko.

— Jeste — potvrdi Beni — i radi za Vejna Glovera. Došao je da te izazove na dvoboj. Obilazeći veče-

ras grad, svratio sam i u »Dva dolara«. On je tamo sedeo sa Vejnom i Džonijem. Ponašao se prema meni kao da sam balavac i poručio je da te čeka. Kada sam izašao na ulicu, sreo sam Frenkija i objasnio mu o čemu se radi. Rekao je kako ne može da dozvoli da ti sa tom ranom staneš ispred Slingera i otišao je u »Dva dolara«. Ubio je Džonija Gjulika, ali je i Slinger njega ustrelio.

— Nisi ti kukavica, Beni — otsutno reče Džeri — već vrlo pametan momak. Bio je to okršaj divova i tu, bar za sada, tebi nije bilo mesta. Dobro si učinio što se nisi umešao... Jadni Frenki. Znao je da nije ravan Slingeru. Znao je da ide ravno u smrt... Znači, Slinger Forbes me čeka?

To pitanje Džeri je uputio samom sebi.

— Da — ipak odgovori Beni i dodade: — Moj savet ti je, Džeri, da ne ideš tamo.

— Hm — kiselo se osmehnu Škot. — Šta treba po tvome da radim? Da sedim i čekam da dođe ovde i da me izazove. To je znači bila karta koju je Glover do poslednjeg trenutka držao u džepu.

— Džeri, ti nećeš ići — reče Melinda odlučno.

— Ne vredi, Meli, da me odgovaraš — reče Džeri a svaka mu je reč bila teška poput olova, nabijena strpljenjem, slutnjom i beznađu. — U gradu se nalazi višestruki plaćeni ubica koga zakon u Arizoni traži. Ja sam šerif u ovom gradu i ne mogu dozvoliti da se takav čovek mirno šetka po gradu i uz to me još i izaziva.

— Pa šta, ako te izaziva — nastavi devojka takođe odlučno. — Ti si ranjen i imaš opravdanje. Znaš i sam da ti je doktor Duan rekao kako moraš da miruješ inače će ti se oduzeti ruka.

— Za koga bih to opravdanje imao? — upita Džeri. — Možda za sve druge, ali ne i za sebe. Najzad, ranjen sam u levu a ne u desnu ruku.

— Bez obzira to će ti umanjiti brzinu — umeša se Beni. Iznenada je ustao i izvukao revolver. — Ostaćeš ovde, Džeri a ako one protuve dođu ovamo, Melinda i ja ćemo ih dočekati puškama.

— Džeri Mekdoul se nikada nije krio iza ženske suknje — reče Škot. — Hvala ti, Beni, što pokušavaš da me ubediš kako nisam u pravu, ali neka ostane samo na tome.

Krenuo je prema stolu u kom mu se nalazilo oružje i Beni je iskoristio taj trenutak da mu s leđa prileti u nameri da ga drškom revolvera tresne po glavi i onesvesti. Ali, Škot ne bi bio ono što jeste, dete divljine i posvojče Indijanaca, da nije predosetio akciju svoga pomoćnika. Naglo se okrenuo i Beni nalete bradom na njegovu pesnicu. Bez reči se svalio na pod.

— Kada odem, zaključaj se i pomozi mu da dođe k sebi — rekao je Džeri prebledeloj devojci.

I dok ga je ona uspaničeno posmatrala, ne shvatajući ili ne želeći da shvati da će čovek koga je volela zaista otići ravno u smrt, on je pripasao pojas sa koltom, spretno mu desnom rukom proverio je li napunjen, okretanje burenceta i podmazanost futrole.

— Ne brini, Meli — rekao joj je ubedljivije što je mogao. — Slinger Forbes još nije dorastao Džeriju Mekdoulu.

U sebi, međutim, nije tako mislio. Znao je da su mu refleksi znatno umanjeni a i brzina zbog bola u le-

vom ramenu i da su šanse pre na Slingerovoj nego na njegovoj strani.

— Ako sada izađeš na ta vrata, Mekdoule — reče devojka — znaj da me, kada se vratiš, ako se uopšte vratiš, nećeš ovde zateći.

On zastade. Izgledalo je da je spremna da ostvari svoju pretnju. Izvesno vreme ju je milovao pogledom a onda otvori vrata, propusti Svitlija a onda i sam nestade u noći.

*

Konjušar Rej Vilson je taman poneo, iz ugla štale gde se nalazilo skladište, nabodak sena gvozdenim vilama i krenuo prema spojenom nizu drvenih zobnica, kada su nekuda iz središta grada odjeknuli prvi zloslutni hici te večeri.

Zastao je, za trenutak, sa vilama u rukama, uvrnuo usta načinivši tako grimasu koja je trebala da znači njegovu zabrinutost, i promumlao nezadovoljno sebi u bradu:

— Opet pucaju. Čitav svet je poludeo. Gloveru, Gloveru, nitkove jedan...

Poslednje reči starac je izgovorio gotovo sa pretnjom.

Odmahujući glavom, nastavio je da hrama do dužne, uz zid štale pričvršćene zobnice, ubacio u nju nabodak sena a onda, ostavivši vile, rukama ga razdelio od konja gotovo istu količinu.

Osetivši zamamni miris suve trave, životinje se uznemiriše i počeše glavama da njuše po zobnicama.

Rej Vilson pomazi po vratu jednog belca, potapša ga po sapima, pa hramajući izađe pred konjušnicu i pogleda prema delu grada odakle je začuo pucnje. Njegova konjušnica se nalazila na južnom ulazu u grad i taj deo ulice je bio poprilično mračan, za razliku od centralnog dela Prestona koji je, zahvaljujući mnogobrojnim uredima, prodavnicama i uličnom svetlu bio sasvim zadovoljavajuće osvetljen. Tako je, delom zahvaljujući njemu, Rej Vilson ugledao šerifovog pomoćnika Benija Karpa kako prelazi ulicu i iz pravca saluna »Dva dolara« odlazi prema šerifskoj kancelariji.

Stari konjušar sede na drvenu klupu pred kovačnicom i zapali lulu. Odbio je nekoliko dimova koji nestadoše u tami.

Posla nije imao mnogo i da je hteo, mogao ga je odavno okončati, potom otići u »Dva dolara« ili »Arizonu« na jedno piće, pa natrag na spavanje u onaj svoj sobičak iza štale i kovačnice. Vonj konja i balege je mnogima smetao, i ne bi mogli da žive Rejovim životom, ali ne i njemu koji je od malih nogu drugovao sa četvoronošcima. I u armiji je bio konjušar, pa samim tim nikada se nije nalazio u prvim borbenim redovima. Ipak, to ga nije spaslo da prilikom jednog napada Sijuksa kod Zadimljenog Brega bude ranjen u desnu nogu. Od tada je na nju hramao.

Od svega, međutim, Rej Vilson je najviše mrzeo lenčarenje, pa je otezao sa poslom gotovo iz nekakvog straha šta će se dogoditi ako ga više ne bude.

Iz pravca centra grada konjušar, nakon izvesnog vremena, ugleda kako dolazi Merli Mačak. Bio je to sedamdesetogodišnji starac vitalnog izgleda, koji je poput pustinjaka usamljen živeo u, od pruća i trske vešto načinjenoj, kolibi izvan grada u suvom koritu reke Blaf. Živeo je mirno, ne praveći nikom nikakve probleme, pa ga niko nije ni dirao. Ko zna zašto zvali su ga Mačak, pravo prezime mu niko nije znao, a

živeo je od prodaje veoma lepih rukotvorina od pruća.

— Hej, Merli — pozvao ga je konjušar — dođi ovamo i sedi, da otpušimo koji dim.

Pustinjak posluša i pridruži se Reju Vilsonu na drvenoj klupi.

— Čuo sam neku pucnjavu? — nastavio je Rej. — Šta se dogodilo?

— U »Dva dolara« — potvrdi Merli. — Bio sam tamo. Video sam... Nikada nećeš poverovati ko se nalazi u gradu.

Štalar sleže ramenima.

— Ne znam. Reci mi.

— Slinger Forbes.

— On! — zinu Rej Vilson od neskrivenog iznenađenja. — Siguran si da je baš on?

— Siguran? — gotovo uvređeno frknu Merli. — Jasno da sam siguran. Gledao sam ga kao što sada gledam tebe.

— Pa on je ubica — progunđa konjušar. — Plaćenik.

Merli Mačak klimnu glavom i teško uzdahnu.

— Jeste, Reje. Znam ga od pre. Taj čovek je zmija a na revolveru mu gotovo nema ravnog.

— I? On je pucao?

— On — potvrdi pustinjak. — Ubio je onog novog šerifovog pomoćnika Frenkija.

— Njega? — gotovo se zagrcnu Rej Vilson od ljutog dima. — Ma šta kažeš? Ali, zašto?

— Prosto, Reje. Unajmio ga je Vejn Glover.

— Ta vaška — namršti se konjušar. — Nešto tako podlo od njega se i moglo očekivati. No, čuo sam o tom Frenkiju. Priča se da je i on plaćenik i da ga traže u nekim državama.

— I ja sam čuo — složi se Merli Mačak — samo se večeras pokazao kao veliki čovek. Suprotstavio se Slingeru da bi zaštitio šerifa Džerija. Uspeo je, čak, da ustreli onu protuvu, Džonija Gjulika.

— Nemoj mi reći da je Džoni mrtav, Merli? — uzbudi se štalar. Događaji u gradu su se sve više zaoštravali a obračun te večeri u »Dva dolara« bio je najžešći okršaj u okrugu posle okončanja stočarskog rata.

— Jeste — potvrdi pustinjak. Džoni je mrtav, a Slinger sada na dvoboj izaziva šerifa Džerija.

— Njega? — zinu štalar. — Pa on je brz kao munja.

— Brz je, ali je juče ranjen.

Rej Vilson se smrači.

— Nisam ništa čuo o tome — reče muklo.

— Nisam ni ja, do večeras. Na njega je iz zasede pucao Nosati Bil i ranio ga u rame.

— Sve gad do gada — konjušar prezrivo otpljunu u stranu. — I šta se sa tom huljom dogodilo.

— Možeš misliti, Reje — zadovoljno se naceri Merli. — Šerif Džeri ga je napunio olovom.

— Tako mu i treba — oduševljeno konjušar pljesnu rukom po kolenu zdrave noge. Ali njegovo raspoloženje naglo splasnu. — I kažeš da je Slinger izazvao našeg šerifa.

— Jeste, ali to ne mogu da gledam. Gotovo sam pobegao iz saluna.

— Misliš da je Slinger brži? — zabrinuto će štalar.

Merli sleže ramenima.

— Ne znam, Reje, koliko je ozbiljna ta rana. Bojim se da je sada Slinger brži.

— Do đavola — opsova konjušar. — Eno ga, Merli.

Obojica ugledaše šerifa Džerija Mekdoula kako iz svoje kancelarije, u pratnji crnog psa, polazi preko ulice prema salunu »Dva dolara«.

Taman je pustinjak zaustio da nešto kaže, kada i njemu i Reju Vilsonu nešto drugo privuče pažnju. Iz tame otvorene ravnice začuli su jednoličan bat potkovica konjskih kopita. Usamljeni jahač se približavao štali, ali se nije video jer se pred njom videlo samo onoliko koliko je to kroz otvorena vrata omogućavalo svetlo iz konjušnice.

Iz mraka je jahač izronio najedanput, kao avet, kao vesnik zloslutnosti, kao sama smrt.

Jahao je vitkog vranca čija se ugljeno-crna boja od znoja masno presijavala na ono malo svetlosti što je dopirala iz konjušnice.

Po harmoničnosti kojom se jahačevo telo skladno uklapalo u pokrete njegovog konja, Rej je zaključio da je došljak veliki deo vremena provodio u sedlu.

Vranac je predstavljao priču za sebe. Vredeo je čitavo bogatstvo, Rej Vilson je to dobro znao. Retkost je bila posedovati takvo grlo. Od glave do repa životinja se odlikovala plemenitim osobinama prvoklasnog arapa.

Jahač se zaustavio pred štalom. Oči nisu mogle da mu se vide jer su se nalazile u senci crnog stetsona.

— Dobro veče, starine — pozdravio je obojicu hladnim glasom.

— Dobro veče — gotovo u isti mah odgovoriše Merli i Rej.

Došljak prekrsti ruke na jabučici sedla i upita:

— Je li ova štala vlasništvo jednog od vas dvojice?

— Moja je — potvrdno glavom klimnu Rej Vilson. — I kovačnica, takođe. Želite li nešto?

— Konj mi je umoran — objasni stranac. — Treba mu odmor, hrana i voda.

— To se odmah vidi — zaključi štalar. — Izgleda da ste za kratko vreme prešli dalek put.

— Dobro zapažate, starče — primeti došljak.

— Eh, čitav životni vek proveo sam sa konjima. Samo što ne razgovaram sa njima.

Stranac sjaha i svetlost iz štale ga u celosti osvetli. I lice, i oči. Rej se odjednom strese od silne navale neke unutrašnje nelagodnosti i hladnoće koja ga je najedanput obuzela. Ni Merli se ništa bolje nije osećao. Video je mnogo ljudi, mnogo revolveraša i lovaca na ucene, ali se mogao zakleti da od tog stranca opasnijeg još nije video. Telo mu je bilo poput mačke, vitko i, bez sumnje, prožeto samim mišićima, a lice, zaraslo u višednevnu bradu koščato, tvrdo i, ne bez šarma, pokazivalo jaku volju i odlučnost njenog vlasnika. Iz hladnog pogleda zelenih očiju, što su u mraku svetlucale kao u mačke, sevale su iskričave ledene varnice opreznosti.

Bio je odeven u levisove pantalone i istu takvu košulju a na nogama je imao crne čizme. O bedrima je nosio pripasan opasač sa dva pikmekera u futrolama postavljenim nisko, kao kod najopasnijih revolveraša.

Cela njegova pojava alarmirala je na opastnost i pozivala na oprez.

Uzde vranca predao je Reju Vilsonu koji je ustao sa klupe da ih primi.

— Jede samo iz zobnice i voli protočnu vodu — rekao je fiksirajući konjušara teškim pogledom.

— Znam, odmah se vidi da je arap. Koliko ostajete, stranče?

— To zavisi — odgovori ovaj. — Naplaćujete unapred?

Štalar sleže ramenima.

— Nije obavezno, ali će vas koštati dolar po danu. U redu?

— U redu je — potvrdi došljak i iz džepa na pantalonama izvadi kovanicu od pet dolara i dade je konjušaru. — Ne žalite truda.

— Budite bez brige, gospodine — štalarevo lice bljesnu zadovoljstvom.

— Tražim jednu osobu — reče došljak. — Da li vam ime Vejn Glover nešto znači?

I Merli i Rej se namrštiše.

— Vejn Glover mnogima ovde nešto znači — odgovori konjušar i dodade: — Nekome više a nekome manje.

Stranac ga pogleda ispitivački i zaključi vrlo pronicljivo:

— Ne volite toga čoveka.

Rej nije znao sa koje strane vetar duva i je li došljak na strani rančera, ili nije. Zato oprezno odgovori:

— Ništa nisam rekao. Ja samo gledam svoja posla.

— Nema ni potrebe da se izjašnjavate, starče — reče došljak. — Ton vašeg glasa bio je dovoljno ubedljiv. Nego, recite mi kakav stav prema Gloveru imaju ostali žitelji ovoga mesta i okoline.

Rej je ćutao, ali se javi Merli.

— Ja ću ti reći, došljo. Svaki pošten čovek u okrugu ga prezire, a takvih je velika većina.

— Tako — klimnu stranac glavom — a čime je zaslužio toliku mržnju?

— Bolje pitajte čime nije — neustrašivo će Merli. — To je najobičnija hulja . . .

— Ćuti, Merli — prekide ga Rej koji nikako nije mogao da »pročita« stranca a plašio se pustinjakovog istrčavanja zbog njega samog.

— Šta ćuti? — jogunasto će Merli.

— Neka zna ko je, pa neka radi šta hoće.

— Dobro, i gde bih mogao da nađem tog Vejna? — upita stranac.

— Imate sreće — odgovori Rej. — Večeras je u »Dva dolara«. To vam je salun, dole niz ulicu, preko puta šerifske kancelarije.

Pokazao je i rukom prema Džoovom salunu.

Došljak pogleda u tom pravcu, ali mu nešto drugo pade u oči. I pored tople večeri, ulica beše gotovo pusta.

— Malo je ljudi na ulici? — primetio je.

— To vam je tako ovde uveče — reče Rej.

— Ne razumem.

— Pa, vidite, noći u Prestonu su prilično opasne — objasni štalar. — Često se puca i često iz busija. Zato čim padne mrak nije preporučljivo šetati se gradom. Eto, na primer, i večeras se pucalo u »Dva dolara«.

— Dogodilo se nešto? — zainteresovano će došljak.

— Dogodilo se, dogodilo. Slinger Forbes je ustrelio šerifovog pomoćnika, nekog Frenkija O'Nila, a taj Frenki je opet ubio Gloverovog nadzornika na ranču Džonija Gjulika.

— Rekoste Slinger Forbes?

— Da — potvrdi konjušar. — Poznajete ga?

— Po čuvenju — odgovori došljak hladno. — A taj Frenki, otkuda da je šerif njega angažovao za svog pomoćnika? Irac je, koliko ja znam, uvek bio protiv zakona.

— E, pa, vidite. Ovde nema baš mnogo voljnika koji bi zakačili zvezdu na grudi, a taj Frenki je želeo da pomogne šerifu Džeriju.

— Interesantno.

— Interesantno ili ne — umeša se Merli — Frenki je večeras dao svoj

život da bi zaštitio život našeg šerifa.

— Kako to mislite? — gotovo oštrim tonom upita stranac.

— Šerif Džeri je ranjen, a Slinger ga je izazvao na dvoboj. Frenki je umesto njega otišao u »Dva dolara« i poginuo.

— A biće i još pucnjave — nastavi konjušar. — Maločas je šerif otišao u »Dva dolara«, a on nije čovek koji će tek tako preći preko ubistva svog pomoćnika.

— Pa zar niste rekli da je ranjen?

— Jeste, ranjen je — reče Merli — ali je on čovek koji se ne predaje tek tako.

— Gospode.

I Merli i Rej su čuli stranca kada je izustio tu reč i bez pozdrava požurio ulicom prema salunu »Dva dolara«.

— Neugodan tip — prokomentarisa štalar.

— I opasan — dodade Merli. — Čak mislim i da znam ko je.

— Pa govori onda, čoveče — nestrpljivo će Rej.

— Niko drugi do Fleg Trent.

Tog trenutka lula ispade iz konjušarevih usta. Zinuo je od čuda i zanemeo od zaprepašćenja.

— Zar i on? — napokon izusti i podiže lulu sa zemlje. — Pa on je prijatelj sa Slingerom Forbesom.

— Jeste — potvrdi Merli. — Našem šerifu se ne piše dobro.

Za to vreme stranac je žurio prema Džoovom salunu. Nalazio se od njega udaljen oko dvadeset jardi kada su se otvorila vrata na šerifskoj kancelariji i kroz njih prosto izletela jedna veoma lepa i mlada devojka.

— Stani, Melinda, kuda ćeš? — začuo se za njom glas mladića iz kancelarije. — Vrati se!

Ali devojka se nije obazirala na zabrinut glas mladića koji se za njom pojavi na vratima sa šerifskom značkom na prsima. Lepotica se žurno uputila preko ulice gledno baš prema salunu »Dva dolara«. Već se pela na njegov trem kada se iznutra začuo revolverski pucanj, najpre jedan, a trenutak docnije još jedan. Ona je, zapravo, razabrala dva pucnja, no došljakovo je uho u onom prvom registrovalo dva spojena u jedan.

Kada su se začuli pucnji, ona se za trenutak ukopala u mestu kao da su meci nju pogodili.

— Džeri! — kriknula je potom i kao bez duše potrčala prema ulazu u salun i uletela u nj.

*

Kada je te večeri Džeri Mekdoul ušao u salun »Dva dolara« iz njega su već bili uklonjeni leševi Frenkija O'Nila i Džonija Gjulika.

Čim su prisutni ugledali šerifa u društvu svog nerazdvojnog psa, graja, koja se uglavnom stvorila prepričavanje dvoboja između Irca i Slingera Forbesa, ponovo se utišala i nastao je novi muk.

Ne dozvolivši da se na njemu primeti sa kojom težinom se kreće zbog bola u ramenu, Džeri se uputio prema stolu za kojim su sedeli Slinger i sve nervozniji Vejn Glover.

Čim je revolveraš ugledao Škota, ustao je sa stolice i odmakao se od njega korak—dva bliže zidu iza sebe. Tako je dobio potreban prostor za manevar jer jedna je stvar bila ispred sebe imati protivnika kakav je bio Irac Frenki O'Nil a sasvim druga Džerija Mekdoula. Sem toga, sa novog položaja, imao je bolji pregled prozora sa kojih se eventualno mogla oglasiti pomoć šerifovog mladog pomoćnika.

Škot zastade na nekoliko jardi ispred stola za kojim su do nekoliko trenutaka ranije sedeli Slinger i Vejn Glover koji se, u međuvremenu, takođe sklonio u stranu i to na bezbednu udaljenost. Okolni stolovi su, takođe, opusteli kao i pre obračuna Irca i Slingera.

Izvesno vreme su se Škot i Forbes ćutke gledali proučavajući jedan drugog i tražeći slabost protivnika i svoju šansu. Napokon tišinu prekide Slinger:

— Mislio sam da si ozbiljnije ranjen — iscerio se on. — Bar mi je tako Frenki rekao.

— Pa si se poradovao da ćeš tako lakše zaigrati na mom grobu.

— Polako, Džeri, znaš moje principe: nikada ne upucati hendikepiranog protivnika. Ali, rekao sam to i O'Nilu, ovo je najpre pitanje posla, pa tek onda lične prirode.

— Dakle — primeti Džeri — javno, pred svima prisutnima, tvrdiš da te je Vejn Glover platio da me ubiješ?

— Da — potvrdi revolveraš. — Zašto bih to krio. Zapravo, nije me još platio, ali će to učiniti po obavljenom poslu.

Prisutni u salunu nezadovoljno zažagoriše, a Vejn Glover se u trenu oznoji od straha iako se prilično sigurno osećao u društvu svog plaćenika.

— Ovoga puta te, Vejne — obrati se Škot rančeru — iz zatvora neće izvući ni kaucija.

— Polako, Mekdoule — umeša se Slinger. — Rekao sam ti da on tek treba da plati. Jasno ti je da ti zbog toga ne mogu dozvoliti da ga zatvoriš.

Džeri se prezrivo osmehnu.

— Raskusuraćete se u zatvoru, jer tamo i ti ideš. Hapsim te, Slingeru Forbese, u ime zakona države Arizone. Odloži oružje.

Revolveraš se naceri i s nevericom u pogledu i glasu reče:

— Ti mora da si šenuo, Mekdoule. Zar misliš da sam prejahao dve stotine milja, da bih ti dozvolio da me strpaš u ćuzu?

— Ići ćeš milom, ili silom, Forbese — odlučno će Škot. — Tim pre što si na zadatku ubio šerifovog pomoćnika.

— To je bilo u samoodbrani — usprotivi se revolveraš. — Svi će posvedočiti. Prvi se kolta Irac mašio.

Slingeru, u stvari, nije bio potreban tako dugačak dijalog sa Škotom, da bi izvršio svoj naum i zaradio pet hiljada dolara, kolika je bila dogovorena cena za šerifovo ubistvo. Sa razgovorom je otezao jedino da bi video koliko je Džeri spreman, odnosno koliko je povreda uticala na njegovu sposobnost i brzinu, a onda i da li možda nema kakvu pomoć sa strane, jer evidentno je bilo da je većina na šerifovoj strani a ne na Gloverovoj. Slinger nikada nije voleo da bude iznenađen i da tok događaja krene onako kako on to nije želeo.

— Zbog Frenkija ili ne — nastavio je Škot — svejedno ti ideš u zatvor. Glava ti je u Arizoni ucenjena, to si znao kada si dolazio ovamo.

Slinger napući usne izazivački i zavrte glavom.

— To neće ići, Mekdoule. Odavde me mogu samo izneti i to sa glavom prema napred. Ili tebe, vreme je da to utvrdimo.

Džeri je Slingera poznavao kao levaka. Od kako je, nakon što ga je nožem ranio u ruku, revolveraš počeo koltom da se koristi desnom rukom, Škot nije imao uvid u njegovo umeće i brzinu, ali je slušao da je postao još spretniji, brži i precizniji.

Kod Slingera nije važilo pravilo da obavezno dozvoli ili ne prednost protivniku, kako bi docnije mogao da se pozove na samoodbranu. Nekada je to činio, a nekada ne. Sve je zavisilo od toga ko je pred njim stajao i procene datog trenutka. Mekdoulu on nije smeo dozvoliti nikakvu prednost.

Onog trenutka kada je primetio bljesak sjaja u revolveraševim očima, kojeg do delić sekunde pre toga nije bilo, Džeri se, znajući da je zbog rane u levoj ruci u podređenom položaju, mašio kolta. Dogodilo se da je tačno ocenio momenat kada će Slinger stupiti u akciju, jer se revolvera i on latio. Bila je to brzina koja se teško dala pratiti, tako da se teško moglo sa sigurnošću tvrditi ko je od njih dvojice prvi potegao. Nakon obračuna je bilo svedoka koji su govorili da je to učinio šerif Džeri, ali i onih koji su videli da je to učinio revolveraš. Tek, obojica su opalili gotovo u isto vreme, pa se sticao utisak da se čuo samo jedan pucanj. Da je sve moglo usporeno da se posmatra, očevici bi videli da je za delić sekunde, Slinger Forbes bio brži i pre stigao da opali od šerifa Mekdoula. Bio je i precizniji. Njegov metak je svoga protivnika pogodio u grudi, pa je i zbog toga a i zbog delića trenutka kašnjenja kuršum iz Škotovog revolvera za malo bio neprecizan i tek oprljio revolveraša po glavi odnevši mu šešir sa nje.

Džerijevo telo se trglo i zgrčilo. Pokušao je da ponovo opali, ali nije imao snage, prst ga nije slušao. No, revolveraš nije čekao. Ponovo je pritisnuo okidač svog kolta u nameri da dotuče svoga rivala koji je još uvek stajao na nogama, no na putu njegovog zrna našao se ogromni njufaundlender u skoku. Pametna životinja je u nameri da zaštiti svoga gospodara, zanemarila uobičajenu opreznost i skočila pravo na Slingera. Metak ju je pogodio i oborio na pod. Delić sekunde docnije, preko nje se srušio i šerif Mekdoul.

Za trenutak je u sali zavladalo zaprepašćenje. Ljudi nisu mogli verovati, ni shvatiti da je njihov šerif ustreljen. Znali su ga dobro, koliko je brz na revolveru i spretan. Bio je pošten delilac pravde i većina je građana bila zadovoljna njegovim šerifovanjem.

Dim se razišao a oni, koji su potražili zaklone pre pucnjave, izvirivali su iz njih svoje glave.

Vejn Glover je bio zadovoljan i smeškao se. Slinger Forbes, takođe. Ispunio je svoj zavet da se osveti Škotu i zaradio priličnu svotu novca. Ako bude bilo potrebno, sa njom će lako nestati iz zemlje i negde u Južnoj Americi živeti bogato i pošteno.

Vrata saluna se tada otvoriše i na njima se pojavi Melinda Džonatan. Kriknula je i priletela mestu na kom je ležao čovek koga je volela. Tiho je zaplakala. Najpre je pomislila da je Džeri mrtav, ali je onda shvatila da još uvek diše.

— Brzo neka neko dovede doktora! — obratila se prisutnima koji su do tada nemo posmatrali tu bolnu scenu.

Tri mladića istog trenutka izletoše iz saluna da pozovu doktora Džareta.

A kada je Melinda pogledala rančera Vejna Glovera u njenim očima je bilo više mržnje nego vode u Misisipiju. Niz lice su joj lile brazde suza.

Pogledala ga je takvim pogledom da je stočara zazeblo oko srca.

— Proklet da si, Vejne Gloveru — rekla je sa toliko gorčine da bi spram nje i žuč bila slatka. — Ali

znaj, nećete se izvući ni ti, ni tvoj plaćenik. Niste ni svesni koga ste zbog ovoga natovarili sebi na vrat. Nema te jazbine na svetu u kojoj ćete moći da se sakrijete.

Niko, međutim, nije njene reči shvatio ozbiljno. Najmanje Slinger i Vejn Glover. On podsmešljivo upita:

— A koga to, gospođice Džonatan, ako smemo da znamo.

— Mene!!!

Glas koji je to izgovorio u mukloj tišini saluna bio je leden poput mećave Vanijetulinog blizarda.

Sve oči se tada upere prema ulazu u salun. Tamo je u karakterističnoj revolveraškoj pozi stajao stranac. Jedan pogled mu je bio dovoljan da shvati šta se dogodilo, a iz očiju su mu pritom sevale munje.

— Da li je živ, gospođice? — upitao je Melindu.

Devojka zbunjeno brisa suze i odgovori:

— Jeste.

Nije znala ko je došljak, ali je snagom intuicije osetila da bi to mogao da bude jedino čovek kome je pet-šest dana ranije poslala tuce telegrama.

— To je dobro — reče došljak i ne pomerajući desnu ruku od blizine revolvera, levom iz džepa na košulji izvadi zvezdu saveznog šerifa i zakači je na prsa. — Sklonite se u stranu, gospođice.

Melinda posluša.

Došljak nije bio niko drugi do Gari Rodžers ili Emeri Lajtning. Slinger Forbes ga je odmah prepoznao i u telo mu se uvukao strah. Prvi put u životu, Vejn Glover je bio bled poput kreča.

— Zar si pomislio da se tek tako možeš izvući, Slingeru? — obratio se Gari revolverašu, — pošto ubiješ mrtvog saveznog šerifa.

Forbes je ćutao.

— Zar si mislio da Džeri nema prijatelja, gnjido! — grmeo je savezni šerif Emeri Lajtning. — Baci opasač, protuvo, a ja ti obećavam, i toj vaški koja te platila, da ćete za dan-dva obojica visiti zajedno sa Martinom Gloverom.

Slinger Forbes nije sumnjao da će mu se to i dogoditi. Pa kada je već tako, nije imao šta da izgubi. Potegao je. Učinio je to takvom brzinom, da niko od Nju Orleansa, pa duž Stenovitih planina sve do Midnajt gore u Kanadi, ne bi učinio brže.

Niko, ali ne i Gari Rodžers. Izvadio je Slinger svoj revolver, ispravio ga u željenu liniju prema svom protivniku i — to je bilo sve. Tri pucnja iz Garijevog pikmekera sustigla su jedan drugog. Sva tri metka pogodila su Slingera u grudi oko srca i odbacili ga na zid iza sebe. Tek tada uspeo je da povuče oroz, ali je njegovo zrno pogodilo patos dve jarde ispred. Skliznuo je telom niz zid, a onda se preturio prema napred i ostao da leži nosom »zarivenim« u patos.

Utom su, u salun stigli gotovo istovremeno i doktor Džaret Duan i Beni Karp, ostavivši zaključanu kancelariju sa željom da pomogne Džeriju makar poginuo.

Gari mu naloži da Vejna Glovera odvede i strpa u zatvor, a onda priđe ranjenom Džeriju i doktoru koji ga je pregledao.

— Kako mu je, doktore Duan? — upitala je Melinda.

— Bogami, teško — reče starac, — ali, mislim da će se izvući.

— A, Svitli? — ponovo upita devojka.

— Pa ja nisam veterinar, dete — nabusito će Džaret Duan — ali, koliko vidim, njemu nije ništa. Samo rana pri zglobu prednje noge. Malo utege, mirovanja i sve će biti u redu.

Učiteljica tada zarida od sreće i pogleda Garija.

— Hvala vam što ste došli — reče kroz plač i suze.

Gari je prihvati na grudi i pomilova po kosi.

— Niste u to trebali sumnjati. Čim sam primio vaš telegram, pohitao sam, a mislim da će koliko ove noći ili ujutro stići i Din i Stiv. Više ne morate da brinete. Svi ćemo ovde ostati dok se Džeri ne oporavi.

— Znate da je Vejn Glover pozvao ovamo i Flega Trenta? — upita ona zabrinuto.

— I njega — iznenadi se Gari. — Pa to i nije loše. Bar neću morati da ga uhapsim na nekom drugom mestu.

— K R A J —

PAŽNJA! PAŽNJA! PAŽNJA! PAŽNJA!

KONKURS
ZA VESTERN ROMAN

Redakcija VESTERN ROMANA X—100 raspisuje stalni konkurs za vestern romane koji će se objavljivati u istoimenoj ediciji. Rukopisi treba da su obima od oko 8 autorskih tabaka (115 do 130 stranica sa 30 redova i 60—65 slovnih mesta, novinarskog proreda, otkucani na pisaćoj mašini). Nagrađenih romana neće biti nego će Redakcija otkupiti svaki roman koji bude odgovarao njenim kriterijima, a o čemu će odlučiti posebni žiri. Rok slanja rukopisa nije ograničen. Informacije na telefon 021/623-170.

Rukopise slati na adresu:
»DNEVNIK«, Redakcija vestern romana
21000 Novi Sad
Vojvođanskih brigada br. 7/XII

Rukopisi se ne vraćaju

PAŽNJA! PAŽNJA! PAŽNJA! PAZNJA!

EDICIJA HEJZI

Uzbudljivo!
Zagonetno!
Senzacionalno!
Šokantno! Izuzetan tempo!
Žestoka akcija!
Neskrivena surovost!
Otvoreni seks!

Pisano grubim i sočnim jezikom podzemlja!

KRIMIĆI O HEJZIJU — KRIMIĆI KOJI SE PAMTE

SEXPRESS

EROTSKI MAGAZIN
NA SVIM KIOSCIMA

Stimulativno!
Uzbudljivo!
Zanimljivo!
Kontakti!
Modeli!

U SLEDEĆEM BROJU

Teri Majls

APAČI TOM U LEJKU

Sa drugog kraja hodnika, tamo gde su se nalazila širom otvorena vrata prema stepenicama, odjeknu pucanj koji ga natera da se skloni u sobu. Bi mu jasno da nepoznati nije ni ciljao u njega. Metak pogodi petrolejku na zidu, i razbi je. Petrolej se razli po podu, i plamen buknu za tili čas. . .

JUGOBANKA

DODITE DA SE DOGOVORIMO

YU ISSN 0353-1287

9 770353 128102